

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ТИ МИ ПРИНАДЛЕЖИШ

Част 2 от „Кардиния“

Превод от английски: Таня Найденова, 1998

chitanka.info

ГЛАВА 1

Русия, провинция Украйна

1836 година

Константин Рубльов стоеше със скръстени на гърба си ръце пред прозореца във всекидневната и наблюдаваше как в далечината се надига и бавно се приближава облак прах. Всекидневната се намираще в предната част на къщата и прозорецът гледаше към пътя, който преминаваше криволичейки през имението и продължаваше на изток към река Днепър. В ясен ден можеше да се види и самата река. От мястото, където бе застанал, Рубльов виждаше пътя да се губи в далечината на запад, докъдето поглед стига, и точно от тази посока се задаваше облакът прах. Ако не знаеше, че този ден има конно състезание, без съмнение щеше веднага да разбере, тъй като от двете страни на пътя до къщата му започваха да се събират големи групи от хора. Неговите казаци обичаха състезанията с коне не по-малко, отколкото хубавата битка. Те бяха здрави, жилави хора, винаги с приповдигнат дух, винаги готови да се смеят, да пеят или да се бият — освен това бяха невероятно лоялни. Не можеше да се каже, разбира се, че бяха негови, въпреки че той винаги бе мислил за тях по този начин, защото от много дълго време бяха свързани със семейството му. Те го приемаха по същия начин. Но „казак“ означаваше „свободен воин“ и тези хора бяха точно такива. Откакто неговият прапрадядо им беше разрешил да се заселят в земите му, те вършеха за семейство Рубльови всичко, което се изискваше от тях. Бяха слуги в дома му, грижеха се за конете му, а когато тръгнеше на път го пазеха.

Селището, което бяха основали преди толкова години, се бе превърнало в процъфтяващ град, на четвърт миля на запад от имението. Семейство Разин, представители, на което поколения наред бяха управлявали града и чиито клонове населяваха три-четвърти от него, бяха станали не по-малко известни от Рубльови.

С тяхна помощ Константин снабдяваше царската армия с коне и продаваше чистокръвни жребци на аристократи, които бяха

достатъчно богати, за да си го позволят. Захарното цвекло, което отглеждаше в имението си, пълнеше пазарите на Киев и градовете по брега на Днепър, а пшеницата му се продаваше на много висока цена по Черноморието. Богатството му се увеличаваше с всяка изминала година. Откакто жена му почина преди десет години, той бе престанал да живее извън имението, за разлика от повечето руски благородници. Сега единствено сестра му използваше къщата им в Москва и двореца на Рубльови в Санкт Петербург.

— Мисля, че това изобщо няма да ти хареса, скъпи.

Константин не промени положението си и не се обърна да погледне жената, която бе изрекла тези думи. Ана Верьовка стоеше само на няколко крачки от него, до другия прозорец, и наблюдаваше същата сцена. Ана бе една от онези редки жени, които изглеждаха така, сякаш никога нямаше да остарее. С нейната тъмнокестенява коса, винаги подредена в красива прическа, с тъмнокафявите ѝ очи и фина костна структура, човек никога не би ѝ дал тридесет и пет години.

Тонът, с който Ана изрече тези думи, накара Константин да облегне ръце на перваза на прозореца и да се вгледа по-внимателно в приближаващите конници.

Веднага разбра какво иска да каже Ана и стомахът му се сви в огромна нервна топка. Нямаше да е за пръв път и, страхуваше се, няма да е и за последен. В момента обаче всичко, което можеше да види, бе облакът прах, който почти бе достигнал къщата. В средата едва можеха да се различат шест чистокръвни състезателни коня, които препускаха лудо по тесния път. Виждаха се още кожени шапки, дълги палта, чиито поли плющяха от вятъра и от високата скорост, приведени над конските шии тела и една голяма бяла хрътка, която тичаше отстрани на пътя и лаеше, като караше животните да препускат още по-бързо. А където беше това куче...

— Алекс ще победи — обади се Ана с гордост в гласа.

— Разбира се, че Алекс ще победи — изръмжа Константин, като не изпускаше от поглед ездача, който бе излязъл най-напред. Той се изправи на седлото, бавно се надигна, след това хвърли кожената си шапка във въздуха и весело се разсмя. Останалите състезатели бяха изостанали доста назад.

Константин стисна очи и добави:

— Тя винаги побеждава. Освен това бих искал да престанеш да я наричаш така. Това само ѝ дава нов стимул да продължава да се държи като мъжкарана.

Ана, която от дълго време бе негова любовница, само зацъка предизвикателно с език. Няколко секунди по-късно се приближи изотзад и се притисна към него, като обви кръста му с ръце.

— Сега вече можеш да погледнеш, скъпи. Тя все пак не си счупи врата.

— Слава богу — прошепна Константин и миг след това отново го завладя гневът заради ледения страх, който винаги го обземаше, когато дъщеря му се впуснеше в бесен галоп. — Този път, кълна се, ще я напляскам хубаво!

В отговор Ана само се засмя.

— Винаги така казваш, но никога не изпълняваш заканите си. Още повече, момчетата Разин никога няма да ти позволят да го направиш.

— Тогава ще накарам баща им. Ермак ще направи всичко, което го помоля.

— Освен да докосне и косъм от главата на Александра. Той я обожава, колкото и ти.

Константин въздъхна, обърна се и на свой ред я прегърна.

— Ана, Александра е на двадесет и пет години, вече е достатъчно голяма, за да разбере, че глупаво рискува живота си по този начин. Знаеш това не по-зле от мен. Трябваше вече да е омъжена и да гледа бебета. В това отношение двете ѝ сестри нямаха никакви проблеми. Лидия ме дари с пет внучки. Елисавета роди три деца, преди да овдолее. Защо се оказва невъзможно да омъжа най-малката си дъщеря?

Ана намери за благоразумно да не споменава нищо за скандалната откровеност на Александра, която бе причинила такова вълнение в двора и бе причината цар Николай да я отстрани от Санкт Петербург. Ако Ана припомнеше на Константин този факт, страхуваше се, че ще избухне в смях, както правеше винаги, когато си спомнеше вечерята в двора на Романови, когато принцеса Олга се оплака пред двадесетината гости, че този сезон напълняла много и колкото да се опитвала не могла да го предотврати. Когато чу тези думи, Александра съвсем искрено се обърна към нея.

— Госпожице, ако просто спрете да се тъпчете с блини и кисел, може и да свалите някой и друг килограм.

Тъй като принцесата действително се тъпчеше точно с тези неща, никак не бе чудно, че повечето от гостите изведнъж започнаха да кашлят, като прикриваха дискретно уста със салфетките си или започнаха да търсят под масата нещо, което най-неочаквано бяха изгубили, само и само да прикрият усмивките си. Ана, която присъстваше като придружителка на Александра, също намираще случката много забавна, но не така мислеше Олга Романова; на следващия ден тя отиде при царя и направо поиска екзекуцията на Александра. Ана мислеше, че Александра бе извадила голям късмет, тъй като царят просто учтиво бе предложил Константин да отведе дъщеря си в имението си в провинцията, където хапливият ѝ език нямаше да нанася вреда на никого.

За нещастие, Александра изобщо не си взе поука. Нейната прямота не бе обуздана и на следващия сезон в Москва или по-късно в Карков, нито пък в Киев, където бе най-близо до вкъщи. Обществото на благородниците навсякъде я отхвърляше. Ана неведнъж бе подозирала, че Александра бе направила това съвсем неслучайно или поради незнание. Тя бе изключително интелигентно момиче и след първия си безуспешен сезон в Санкт Петербург бе признала, че е влюбена в Кристофър Лейтън, когото бе срещнала там, и имаше намерение да се омъжи единствено за него. По-добре беше да изчака в провинцията предложението на мудния англичанин, отколкото да даде възможност някой друг да поиска ръката ѝ. Точно това се бе случило, независимо дали Александра го бе замислила така, или бе стечение на обстоятелствата.

Колкото до въпроса на Константин, Ана реши да му припомни мъжа, който бе откраднал сърцето на дъщеря му преди толкова години.

— Нали не мислиш, че тя все още би могла да чака онзи английски дипломат?

— След седем години? — изсумтя Константин. — Това е абсурдно.

— Но той напусна страната само преди три години — възрази Ана.

— А Александра не е споменавала името му, откакто отказах да ѝ позволя да го последва в Англия.

— Тогава ли беше, когато тя ти каза, че никога няма да се омъжи за никого другиго?

Константин се изчерви, когато си спомни за шумната кавга с красивата си дъщеря.

— Тя в действителност не искаше да каже това. Всъщност бе много ядосана.

Ана повдигна учудено вежди.

— Мен ли се опитваш да убедиш, или себе си? Или може би от вниманието ти се е изплъзнало, че Алекс демонстративно обръща гръб на всеки младеж, когото каниш въщи, и че през последните три години не е пътувала по-далеч от Киев, а и там ходи само за да напазарува. Дори тогава успява да измисли хиляди извинения, за да си остане в хотелския апартамент.

Думите на Ана, които всъщност изразяваха собствените му подозрения, му донесоха единствено облекчение, облекчение и от чувството за вина, което изпитваше през изминалата седмица. Наистина, извиненията на Александра звучаха логично и искрено, но все пак си оставаха извинения. И когато миналата седмица отново бе измислила поредното си извинение, отказвайки да го придружи до Василков и да посети сестрите и племенниците си, Константин бе стигнал до същото заключение, което бе изразила на глас Ана. Тогава той изпадна в мрачно настроение, като си мислеше как най-малката му дъщеря прахосва живота си в напразен копнеж по проклетия чужденец. За нещастие, тогава бе пил прекалено много и извърши нещо, което никога не би направил, ако бе трезвен.

Ана веднага почувства промяната в него, тъй като силното му тяло се напрегна, забеляза руменината, избила по страните му и как тъмносините му очи отказваха да срещнат нейните. Тя го познаваше прекалено добре. Нейният съпруг бе починал година след жената на Константин. Преди това четиримата бяха близки приятели. Двамата с Константин запазиха приятелството си, а преди осем години станаха още по-близки. Тя го обичаше искрено и дълбоко, но отказваше да се раздели с независимостта си и да се омъжи за него. Това и не беше необходимо, защото живееше в дома му като икономка, домакиня и придружителка на най-малката му дъщеря, когато случаят го изискваше — нещо твърде рядко в тези дни.

Точно в този момент Константин беше самото олицетворение на смущение и неудобство. Това я накара да се обърне към него не по-малко решително от Александра.

— Константин Рубльов, какво си направил?

Без да отговори, той се изтръгна от прегръдката ѝ и се насочи към махагоновия шкаф, където винаги го очакваха гарафи, пълни с любимите му питиета. Докато той пълнеше една голяма чаша с водка, Ана отново се приближи до него. Константин веднага вдигна чашата към устните си.

— Толкова ли е лошо? — попита го тихо.

Той кимна едва забележимо.

— Защо не ми налееш и на мен?

— Не! — Константин остави чашата на масата, но пръстите му продължаваха да бъдат склучени около нея. Бе изпил на един дъх половината. — Най-вероятно ще плиснеш питието в лицето ми, след което ще се прицелиш с чашата в главата ми, а нищо чудно след чашата да дойде ред и на гарафата.

Неговото семейство може и да бе предразположено към такива бурни реакции, но тя не беше. Тревогата ѝ обаче се засилваше.

— Кажи ми.

Той все още не смееше да я погледне.

— Намерих съпруг на Александра.

Ана не отговори нищо, тъй като неведнъж бе чувала такива думи. През последните седем години Константин се опитваше да направи точно това. Тогава в какво се криеше срамът и неудобството, които очевидно го измъчваха?

— Съпруг? Но Алекс просто ще го отхвърли, както направи с другите младежи, които ѝ беше избрал.

Но Константин бавно поклати глава.

— Няма да може да го отхвърли? Но как така... — Ана не довърши, а избухна в смях. — Не ми казвай, че точно сега си решил да бъдеш непреклонен. Хайде, скъпи, знаеш много добре, че това изобщо не действа с тази твоя опърничава дъщеря. Ако не си забелязал, тя е по-упорита от теб. Двамата само ще вдигнете страшна врява, след което ще се примириш, както правиш винаги.

Той продължи да клати отрицателно глава, изглеждаше още по-нещастен. Все още не смееше да срещне погледа ѝ. Страните му бяха

покрити с руменина. Този човек очевидно бе затънал до гуша в собствената си вина. Този път Ана се изплаши.

— Какво по-точно си направил?

Главата му клюмна ниско на гърдите и тя едва успя да долови отговора му.

— Не оставих на дъщеря си никакъв избор.

Ана махна небрежно с ръка.

— Човек винаги има избор...

— Не и когато е замесена семейната чест, нещо, което Алекс не може да отхвърли с лека ръка. Поне тя ще си мисли, че става дума за семейната чест.

— Какво означава това?

— Пожертвах собствената си чест, почтеност и принципи, моята етика, честност...

— *Какво си направил?*

Ана никога не повишаваше глас. Тя беше образец на възпитание и въздържание. Дори когато бе ядосана, спокойно отстояваше позицията си, така че опонентът ѝ се чувстваше като истинско чудовище. Това, че тя сега започна да му крещи, накара Константин да се обърне към нея не с изненада, а със страх. Осъзна, че може лесно да я загуби, когато тя научи колко ниско бе паднал в желанието си да осигури на най-малката си дъщеря щастие и удовлетворение, което бяха намерили по-големите ѝ сестри.

Константин изглеждаше толкова нещастен, толкова смазан от чувството за вина и толкова отчаян, че Ана извика тихо, притисна се към него и обви ръце около врата му.

— Не може да е чак толкова ужасно — прошепна в ухото му, надигайки се на пръсти, тъй като той се извисяваше с цяла глава над нея. — Каж ми.

— Уредих годежа ѝ.

— Годеж?

Не очакваше да чуе това. В представите си вече виждаше какви ли не ужасни неща. Напрежението напусна тялото ѝ и тя се облегна успокоена на гърдите му, като вдигна поглед, за да види лицето му.

— Слава богу — прошепна. — Бях започнала да си мисля, че си убил някого.

Изржението му не се промени. Въпреки че я погледна открито в очите, изглеждаше не по-малко нещастен отпреди.

— Мисля, че ако наистина бях убил някого, нямаше да се чувствам по-различно.

Очите на Ана заблестяха гневно. В този момент й се искаше да го удари — нещо, което никога не бе си и представяла, че може да направи — досега.

— По дяволите, Константин, премини към същината на въпроса, докато все още не съм се побъркала от притеснение!

Той трепна, тъй като Ана отново повиши глас. Можеше да приеме такова нещо от Александра, дори го очакваше и можеше да й отвърне със същото, но не можеше да понесе неговата дребничка Ана да му крещи. Въпреки това си го заслужаваше, както и презрението й.

— Изпратих писмо на графиня Мария Петров.

Това име накара Ана да се замисли, след това тя се намръщи.

— Защо ми звучи познато?

— Защото често си ме чувала да говоря за Симеон Петров.

— О, твоят най-добър приятел, който е починал... преди около четиринадесет или петнадесет години?

— Четиринадесет.

Когато Константин не каза нищо повече, Ана отново се намръщи, този път от раздражение. Очевидно щеше да се наложи да измъква фактите един по един.

— Мария е съпругата на Симеон, по-точно неговата вдовица. Но какво общо има тя с годежа на Алекс? И кога уреди този годеж?

— Миналата седмица.

Беше се надявала, че като забележи растящото й раздражение, той ще отговори по-изчерпателно на въпросите й.

— Но миналата седмица ти беше тук — отбеляза Ана. — И не сме имали никакви посещения...

— Става дума за годеж със сина на Симеон. В писмото си припомних този факт на Мария. Отбелязах, че е крайно време синът й да дойде и да си вземе булката, но не се изразих по този директен начин, разбира се. Писмото бе много дипломатично и учтиво, но смисълът му беше това, което чу току-що.

Ана не можеше да повярва на ушите си, още повече че никога не бе чувала нищо за този годеж.

— Защо не си ми споменавал за годежа? Приемам, че е уреден много отдавна, най-малкото преди смъртта на Симеон. И защо през всичките тези години ѝ представи толкова младежи, все подходящи партии за женитба, с надеждата, че някой от тях ще я заинтересува, когато всъщност е била обвързана с брачен договор с този благородник от Кардиния? Нали там живееше приятелят ти?

Константин отново отговори само на последния ѝ въпрос.

— Да.

Ана му се усмихна.

— И защо е тази мрачна физиономия, скъпи? Този съюз трябва да те радва. — Ана замълча за момент, правейки си някои заключения. — Само не ми казвай, че внезапно си си спомнил за този годеж миналата седмица.

— Не, не бях забравил. — Константин ѝ обърна гръб, допи питието си, след което отново я напълни. — Този годеж дори не е бил замислян като такъв.

Ана се вцепени от изненада.

— Какво?

Той отново не посмя да я погледне в очите. Имаше нужда от още една сгрываща глътка от силното питие, преди да продължи.

— Това, което писах на графинята, беше в по-голямата си част лъжи. Когато се роди Александра, двамата със Симеон действително обсъждахме възможността за годеж и по-късно за брак между нашите деца. Това е истина. Дълго обмисляхме този въпрос и двамата бяхме на мнение, че идеята е чудесна. Но никога не оформихме официален документ за споразумението ни. Имахме години на разположение. Тогава Александра нямаше навършена дори годинка, а синът на Симеон беше само на шест. Така че сега разбираш какво направих.

Ана изпусна дълбока въздишка. Положението не бе толкова лошо, колкото си бе помислила в началото. Веднага можеше да се изпрати друго писмо и да се поправи грешката. Но трябваше да се увери, че е разбрала правилно.

— Настоял си пред графинята за един годеж, който никога не е бил уреден официално, и си го направил, тъй като приятелят ти е мъртъв и не може да го оспори. Това ли искаше да ми кажеш?

— Онази нощ ти остана в селото, за да помогнеш за едно раждане. Тогава бях пиан. Когато ми хрумна тази идея, тя ми се стори

идеалното разрешение за Александра. Всъщност нямам и най-малко съмнение, че ако Симеон бе жив, децата ни щяха да се оженят още преди седем години.

— Това може и да е така, но не се е случило, а това, че ти го искаш, не е причина да стане. Трябва веднага да напишеш на графиня Петров ново писмо, като ѝ разкриеш истината, преди да е пратила сина си тук.

— Не.

— Не?

— Това все още си остава идеалното разрешение.

Ана го погледна, като присви очи.

— Значи *затова* се чувстваш толкова виновен. Но нямаш никакво намерение да поправиш стореното?

— То ще бъде кръстът, който ще трябва да нося — отвърна Константин, като стисна упорито устни. — Помисли, Ана. Ами ако двамата са родени един за друг? Ако си подхождат идеално? Ако тази малка лъжа...

— *Малка?*

— Тогава можеш да я наречеш безвредна — продължи той. — Ако тя събере един мъж и една жена, които иначе никога нямаше да се срещнат и те не могат да устоят, и се влюбят един в друг?

Тя поклати глава.

— Това са само мечти. Или се самозалъгваш, за да се освободиш от вината си.

— Не е невъзможно...

— Когато става дума за *нашата* Алекс?

Скептичният ѝ тон го ядоса, защото Константин най-добре от всички познаваше недостатъците на дъщеря си, затова изтъкна единствения факт, който бе в полза на Александра:

— Тя е много красива.

— Никой не може да отрече това, скъпи, но да виждаш пред вратата ѝ дълга редица обожатели? Знаеш не по-зле от мен, че острият ѝ език обижда, а не очарова, а мъжете нямат навик да ухажват такива красавици. Цяло чудо е, че онзи англичанин я изтърпя толкова време в Санкт Петербург, а след това продължи да ѝ пише толкова години. Все пак, англичаните са педанти, що се отнася до доброто държание.

Константин не обичаше да си спомня за чужденеца, който бе откраднал сърцето на дъщеря му, без никакво намерение да се ожени за нея. Ако той бе все още в Русия, Константин сериозно щеше да се замисли над възможността да го застреля.

— Симеон, също като мен, бе толерантен и търпелив човек. Възхищаваше се на честността, презираше лицемерието, а снобизмът му беше напълно чужд. Мисля, че е съвсем разумно, ако сметна, че синът му е наследил тези качества.

— Не ми ли спомена веднъж, че приятелят ти е бил женкар?

От всичко, което ѝ беше разказвал, Ана да си спомни точно това!

— Симеон никога не е изпитвал особена любов към жена си — обясни Константин. — Техният брак не бе брак по любов, а по сметка. Беше уреден предварително.

Ана му хвърли многозначителен поглед.

— А сега ти се опитваш да наложиш на нищо неподозиращия му син същото — един предварително уреден брак. Наистина ли очакваш от сина да бъде по-верен от баща си? А що се отнася до Алекс, мислиш ли, че ще се задоволи с нещо по-малко от абсолютна вяроност от негова страна, като знаеш колко ревниво пази всичко, което е нейно?

Константин целият пламна от смущение.

— По дяволите, Ана, това е различно. Това, което очаквам, или най-малкото се надявам, е двамата да се влюбят един в друг. Ако Симеон дори малко бе обичал жена си, щеше да ѝ бъде верен. Очаквам същото от сина му.

— Точно тук е основният проблем. Ако. Залагаш всичките си надежди на това „ако“, а дори не си виждал сина на приятеля си. Още повече, той не е чак толкова млад, нали е шест години по-голям от Алекс. На тридесет и една години, може вече да е женен...

— Не е.

— Откъде знаеш?

— Богдан минал през Кардиния, след като доставил кобилата, която бе поискал австрийският херцог. Знаеше, че много бих се радвал да получа някаква вест от семейство Петров.

Ана прие думите му с леко свиване на рамене.

— Не е женен, но не можеш да отречеш, че синът на Симеон е достатъчно зрял, за да взема свои собствени решения. Какво те кара да смяташ, че ще се съгласи на годеж с жена, която не познава, само

защото баща му е можел да се съгласи на този брак, ако беше жив? Той не е дете, което трябва да се подчинява на заповедите на баща си. И още нещо — семейство Петров няма ли да се чудят защо нямат копие на този договор или защо не са намерили такова в книгата на Симеон след смъртта му?

— Възможно е, но аз имам копие, което ще покажа на младия граф, когато пристигне. Той няма да постави под съмнение подписа на баща си.

— Ти си го фалшифицирал?

— Не беше трудно, особено след малко упражнение. А колкото до това графът и Алекс да приемат годежа... — Константин замълча за момент. — Това е вече въпрос на чест. Въпреки че аз нарушавам моята, те няма да посмеят да отхвърлят с лека ръка годежа, тъй като става дума за честта на семействата.

— Ами ако графът изобщо не обърне внимание на този въпрос?

— Той е син на Симеон — отвърна Константин, като че това бе достатъчно, за да обясни увереността му.

Ана въздъхна дълбоко. Очевидно бе, че каквото и да кажеше, нямаше да има никакво значение. Тази проклета упоритост на Рубльови! Тя беше отличителна черта на всички от това семейство, но в най-голяма степен я притежаваше Константин и най-малката му дъщеря. Когато си наумяха да направят нещо, нищо не можеше да промени решението им. Въпреки че Константин бе разяждан от чувство на вина, щеше упорито да се придържа към решението си и причините, които го бяха довели до него. Искаше щастие за дъщеря си.

Ана не можеше да го вини за това, но щастие то можеше да се определи по стотици различни начини. След като бяха живели заедно осем години и след като безброй пъти бе отхвърляла предложенията му, той трябваше да е разбрал досега, че бракът не е най-съкровено желание на всяка жена.

Ана постави нежно ръка върху неговата в опит да го накара да разбере.

— Може би не си забелязал, че Алекс не е нещастна. Тя изпитва удоволствие от свободата, която ѝ даваш. Обича да се занимава с конете, което един съпруг никога няма да ѝ позволи. Тук са приятелите ѝ. Освен това тя те обожава, когато, разбира се, не се карате. Честно казано, мисля, че дори и кавгите ви ѝ харесват. Замислял ли си се, че

Алекс може и да не е създадена за брак? Бракът за нея може да се окаже истински затвор, да се задуши в него, освен ако не намери мъж, който също като нея не дава пет пари за това, какво би трябвало да върши една дама и какво не, а това е рядкост...

— Или пък мъж, който я обича достатъчно, за да ѝ позволи известна свобода — прекъсна я той. — И да е в състояние да ѝ забрани неща, в които рискува да си счупи врата.

Константин изглеждаше толкова ядосан, че Ана едва се удържа да не се разсмее.

— Да не би това да е един от мотивите ти да я омъжиш? Наистина ли си мислиш, че съпругът ѝ може да контролира безразсъдството и неспокойната ѝ природа, щом ти не успя?

Константин я погледна и се намръщи.

— Той може би не, но бременността със сигурност ще го направи.

Ана не можеше да оспори това. Майчинството щеше да промени живота на Александра. Най-малкото тя повече нямаше да смее да язди в див галоп. А Александра обичаше децата. Въпреки че не беше казвала нищо по този въпрос, тя сигурно искаше да има свои деца. Бе искала да се омъжи за англичанина, искрено го бе желала, така че по принцип не се противопоставяше на брака.

Ана отново въздъхна. Ако не внимаваше, щеше да стигне дотам, че да се съгласи напълно с това, което бе направил Константин.

— Отклонихме се от въпроса — заяви тя. — Ти принуждаваш Алекс и сина на Симеон да приемат брак, който изобщо не са очаквали. Най-вероятно и двамата ще се противопоставят. Поне за Алекс съм сигурна. А какво ще стане, ако не се харесат? Ако и двамата са против този брак, срещата им няма да е от най-приятните. Алекс дори ще намрази годеника си и няма да е щастлива с него.

— Това са само предположения, Ана.

— Но моите са много по-реални и много повече отговарят на истината, Константин.

— Истината ще излезе наяве, когато се срещнат — отвърна упорито той.

— А ако изляза права?

— Ако е толкова очевидно, че не си подходящ и не се харесват ще ги освободя от този договор и ще предлага компенсация на младия

граф затова, че си е направил труда да дойде чак дотук.

— Слава богу, че нямаш намерение да продължиш докрай!

Той трепна, засегнат от иронията в думите ѝ.

— Всъщност, сега, когато ти повдигна въпроси и съображения, които не ми бяха хрумнали преди, ми е по-лесно да отстраня евентуални нови препятствия.

Ана тъкмо щеше да отвърне подобаващо на това изявление, когато входната врата се отвори с трясък и на прага се появи Александра. Тя все още не ги бе забелязала, заета да отупва праха от себе си с не по-малко прашната си кожена шапка. Прахът падаше на пода в краката ѝ, където Борзой вдигаше допълнителен облак прах, като размахваше опашка. Един непокорен кичур пясъчноруса коса се бе свлякъл от прическата и се спускаше по рамото и стигаше до кръста ѝ.

Александра изглеждаше като казак, облечена в широки панталони, пъхнати във високите ѝ до коленете ботуши, бяла риза с фина синя бродерия отпред и дълго до коленете палто с широки поли — обичайното ѝ облекло, когато яздеше или се занимаваше с конете. Това, че бе прашна и раздърпана, не бе нещо ново за семейството ѝ.

— Наистина така е много, много по-добре — прошепна Константин тихо, така че само Ана можеше да го чуе, имайки предвид това, което бе казал преди появяването на Александра. — И би било истинско щастие, ако предяви изискванията си към него още в началото на брака им и да се погрижи те да бъдат изпълнявани.

Ана стисна ядно устни, но в присъствието на Александра не можеше да му отговори както подобава. Вместо това взе чашата на Константин, в която бе останало достатъчно от питието, и без колебание го изля върху главата му.

Като забеляза какво направи Ана и изненаданото изражение на баща си, Александра избухна в смях.

— Ана? *Ти* си се поддала на гнева си? Но пък и аз ти казах, че ще ти повлияя зле, не помниш ли?

— Наистина, скъпа, така е. Освен това, предполагам, знаеш къде да намериш кофата и парцала.

Поглеждайки надолу към прашната следа, която бе оставила след себе си, Александра се усмихна.

— Преди или след като двамата с Борзой се изкъпем?

— Не мисля, че ще има някакво значение — отвърна Ана, представяйки си каква бъркотия щеше да направи руската хрътка в банята.

Александра ѝ отправи една от своите неустойими усмивки и се отправи към кухнята, следвана от кучето си. Не беше необходимо отново да се споменават кофата и парцала. Момичето винаги почистваше след себе си и след огромния си любимец. Имаха на разположение дузина слуги, които биха свършили тази работа, но тя рядко се възползваше от услугите им.

— Ана?

Въпросът на разгневения мъж зад нея, вонящ на водка, прозвуча тихо, но заплашително. Вътрешно тя потрепери от страх заради това, което беше направила. Никога преди не се бе държала толкова лошо. Просто не беше в природата ѝ да постъпва така.

— Да ти наля ли още една чаша? — предложи тя, без да смее да го погледне.

Константин изсумтя.

— А мислиш ли да ми я дадеш да я изпия?

След моментно колебание Ана се обърна към него.

— Най-вероятно не.

След тези думи тя излезе от стаята.

ГЛАВА 2

Стефан Барони, настоящ крал на Кардиния, не можа да се въздържи и избухна в смях. Беше намерил в циганския лагер точно това, което и очакваше — братовчед му лежеше под едно дърво, а до него се притискаше красива млада жена. Всъщност жените бяха три, което бе неочаквано за него, но ни най-малко не го изненадаваше. Васили бе прегърнал по една от двете си страни, а трета седеше зад него, положила главата му върху пълните си гърди.

Лагерът беше най-шумен през нощта. Голи деца се бореха в краката на майките си, които танцуваха, пееха или, седнали до многобройните огънове, си разказваха различни истории, а в котлите над огньовете вреше вкусна яхния. Това циганско племе търгуваше с коне. Други племена бяха ковачи, змиеукротители, изкусни музиканти и танцьори, някои предлагаха само забавления с дресираните си карпатски мечки.

Повечето от тези, които преминаваха през Кардиния, отглеждаха добитък и пътуваха с големите си стада, но всички предлагаха жените си срещу определена цена. Стариците им лекуваха с билки болести, пред които лекарите бяха безпомощни и, разбира се, всяко племе си имаше своите гадателки и продавачки на амулети.

— Не ти ли казах, че ще го намерим тук? — обади се Лазар, който стоеше отдясно на Стефан. — Все още го привлича природата.

Серж, който стоеше отляво на Стефан, изсумтя недоволено.

— Това, което го привлича, е изобилието на жени, а при циганите може да го получи винаги.

Стефан не оспори това твърдение, тъй като в миналото самият той бе прекарал доста време в циганските лагери. Тогава бе само престолонаследник на Кардиния, а отговорностите му бяха твърде ограничени. Сега някак си не подобаваше на достойнството му на крал да танцува около огньовете и да се забавлява с момичета. Вече не изпитваше желание да го прави. Сега се забавляваше и танцуваше

само с кралицата си. Но гледката на циганския лагер, която се откри пред очите му, му навея сладки спомени.

— Предполагам, че ще поискате да останете тук с Васили — обърна се Стефан шеговито към приятелите си.

Въпреки забележките си сега и двамата се бяха забавлявали чудесно в циганските лагери.

— Искаш да кажеш, че няма веднага да го вземем с нас? — попита Лазар.

— Леля ми просто ме помоли да го намеря, а не да й го заведа. Достатъчно е той да се срещне с нея по някое време тази вечер.

— Добре стана, че старият Макс вече не ни нарежда да те пазим, в противен случай щяхме да бъдем принудени да те придружим до града.

Старият Макс бе всъщност Максимилиан Данев, министър-председателят на Кардиния, който бе като втори баща за Стефан. Макс изпълняваше строго задълженията си, затова настояваше Стефан да бъде придружаван от силна охрана винаги, когато излизаше от двореца. Сега войниците от охраната чакаха извън лагера, за да не предизвикват тревога. Но въпреки това появата на Стефан създаде известно оживление, защото циганите го познаха. Макар че последния път, когато това племе мина през страната, той все още не бе станал крал. При пристигането си хората научаваха веднага за всички промени, случили се междуременно, освен това веднага бяха разбрали, че въпреки промените, са добре дошли.

Веднага бе повикан старейшината на племето, наречен булубаша. Той чакаше, застанал пред шатрата си, заедно с още няколко възрастни мъже. Но Стефан не искаше да се бави с продължаващия няколко часа ритуал, който включваше поздрав и уверения във взаимно приятелство, не и когато в двореца го очакваше неговата Таня, която се раздели с него с обещанието да му потанцува тази нощ.

Той се обърна към Серж.

— Кажи на старейшината, че това не е официална визита, а просто приятелско посещение.

След като кимна с уважение към булубашата, Стефан се насочи към братовчед си.

Лагерът се бе успокоил, след като хората разбраха, че не ги очакват неприятности, и сега продължиха да пеят и да танцуват.

Десетина жени, млади и стари, веднага се скупчиха около Стефан. Те буквално биха се сбили, само и само да получат възможност да му служат — по всякакъв начин — тъй като неговата щедрост бе всеизвестна. Дори семейство от десет човека би могло да живее цяла година, без да краде, ако е получило дар от краля.

Стефан почти не забелязваше, че Лазар се опитваше да го предпази от настойчивия интерес на жените, като раздаваше жълтици наляво и надясно. Погледът му бе привлечен от братовчед му Васили, който се опитваше да отдели внимание и на трите жени до себе си. Стефан едва се удържа да не се размее силно, тъй като Васили успяваше да се справи доста добре, като целуна първо едната изгаряща от нетърпение жена, после другата, докато ръцете му опипаха и трите. Но жените не се надпреварваха. Те вероятно бяха уверени, че Васили ще се погрижи да задоволи и трите преди края на нощта, което той и вършеше.

Всяка от тези жени сигурно си имаше съпруг някъде в лагера, но Васили не бе застрашен от опасността да получи нож в гърба, преди да напусне лагера. Да отдават телата си срещу заплащане, бе нещо обичайно за тези жени — стига мъжете да не са цигани. Но ако някоя от тях се осмелеше само да погледне друг мъж от племето с намерението да го прелъсти, съпругът ѝ със сигурност щеше да я убие. Циганите живееха и умираха със свои собствени правила и закони, наложени им от племенния булубаша.

Васили бе толкова погълнат от любовната игра, че изобщо не бе забелязал утихването на лагера и последвалото оживление. Нито чу приближаването на приятелите си. Затова Стефан и Лазар просто седнаха отстрани, само на няколко педи разстояние, изпитвайки огромно удоволствие от представлението. Стефан бе впечатлен, тъй като никога не бе ставал свидетел на изкуството на Васили да съблазнява жените, не и до такава степен. В миналото, когато заедно с тримата си най-близки приятели търсеха такива удоволствия, винаги бе имал в ръцете си меко женско тяло, което изцяло поглъщаше вниманието му.

Но Васили бе дотолкова увлечен, че най-вероятно напълно бе забравил да потърси някое уединено място, както обикновено правеше. Или вероятно бе стигнал до такава фаза, че му бе все едно дали ще има свидетели или не.

Една от жените бе забелязала, че имат публика, но изглежда и тя нямаше нищо против, тъй като продължи да гали широките гърди на мъжа, а другата жена само миг преди това бе разкопчала и съблякла ризата му. Известно бе, че Васили имаше такъв ефект върху жените. Той ги караше да забравят моралните си задръжки и ограниченията, в които бяха възпитавани цял живот. Където и да отидеше, каквото и да правеше, жените настойчиво се стремяха да попаднат в неговата компания, а оттам и в леглото му. Там, където други мъже трябваше да положат доста усилия и да ухажват дълго една жена, за Васили бе достатъчно просто да влезе и да я повика с пръст. Самото му присъствие привличаше като магнит жените около него.

Васили притежаваше необикновена красота, на която никоя жена не можеше да устои. Приятелите му неведнъж се бяха възползвали от ефекта, който имаше той върху жените, и изобщо не му завиждаха за късмета му, и изключително красивата му външност. Търсенето на плътски удоволствия, обаче не беше главната цел в живота на Васили, въпреки че в момента изглеждаше точно обратното.

Той, както и приятелите му, бяха отлични воители. След коронацията Стефан трябваше да поеме многобройни официални задължения. Най-важен за Васили беше дългът към братовчед му като настоящ крал. Той бе член на личната охрана на Стефан и не би бил тук тази нощ, ако знаеше, че Стефан ще излезе от двореца, защото винаги искаше да е сигурен, че няма да имат нужда от него, преди да се отдаде на собствените си удоволствия.

В момента три млади и красиви жени чакаха да бъдат задоволени. Стефан побърза да наруши мълчанието, като се покашля леко. Лазар не би се поколебал да забие лакът в ребрата на Васили и да подхвърли няколко остри забележки за липсата му на морал, което щеше неминуемо да доведе до размяна на юмруци, преди и двамата да избухнат в смях и да се прегърнат. Стефан просто искаше да си спести това. Деликатната му намеса не даде никакъв резултат. Той пробва отново, но ефектът бе същият. Затова Лазар се видя принуден да се намеси с висок глас:

— Тези цигани щяха да спечелят цяло състояние, ако се бяха сетили да продават билети.

В този момент към тях се приближи Серж и слезе от коня си.

— А на мен ми се струва, че Васили не би имал нищо против. Това представление със сигурност ще бие по популярност новата пиеса, която представиха миналата седмица в Гранд.

Васили се претърколи и застана лице в лице с приятелите си и наддаде глух стон не от смущение, а защото го бяха прекъснали.

— Как, по дяволите, разбрахте, че съм тук?

— Казал си на Фатима къде ще отидеш — обясни Стефан и погледна многозначително към жените, които все още се притискаха към Васили и не правеха никакви опити да се покрият с тази част от облеклото си, която бе вече захвърлена настрана. — Искаш да кажеш, че тя няма нищо против?

— Фатима не ме притежава повече, отколкото аз нея. Дал съм ѝ пълна свобода. Какво друго бих могъл да направя?

— Да ѝ намериш съпруг.

— Винаги, когато ѝ го предложи, тя избухва в сълзи.

Васили бе толкова разочарован, че тримата мъже се разсмяха весело, без да изпитват и грам съчувствие. Фатима бе подарък на Васили от турския Велик везир, тя бе красиво същество, изпълнено с чувственост, обучено до съвършенство в изкуството да задоволява мъжките желания. Васили може да я бе освободил от робство, но приятелите му се съмняваха, че той често ѝ правеше предложение да ѝ намери съпруг.

Васили нямаше нищо против чувството им за хумор, но в сегашното си състояние, с трите чифта голи гърди, притиснати до тялото му, той въобще не посрещна с радост внезапната им поява.

— И какво по-точно правиш тук, Стефане, и защо не бях известен, че ще излизаш тази нощ от палата?

В отговор Стефан само се усмихна.

— Ако си беше направил труда да приемеш пратеника на майка си през последните три дни, вместо да му казват по твое нареждане, че не си вкъщи, тя нямаше да намери за необходимо да ме посети лично и да настоява да узнае къде съм те изпратил. Между впрочем, как успя да избегнеш срещата с нея, докато беше в двореца?

Васили прокара пръсти през златистата си коса.

— Не беше лесно. Предполагам, казал си ѝ, че не си ме изпращал никъде.

— Не, казах ѝ просто, че ще разбера къде си и ще те изпратя при нея възможно най-бързо. Защо я избягваш, братовчедо?

— Защото винаги, когато изпраща да ме повикат толкова официално, съм повече от сигурен, че няма да ми хареса това, което има да ми каже. Или ще ми опява непрекъснато, че ми е крайно време да се ожения — от три месеца не го е правила и предполагам, че случаят ще е точно такъв — или ще ми вдигне скандал заради последната ми любовна авантюра.

— Коя по-точно?

— За която е разбрала в момента.

Тъй като в града Васили имаше не една, а три любовници — като в това число не се включваше Фатима, която бе настанена в дома му, както и другите жени, които постоянно се надпреварваха за вниманието му — фактът, че той с удоволствие се бе впуснал в любовни приключения сред циганите, бе наистина за чудене. Васили обичаше разнообразието, както и всеки друг мъж — поне мъж, който не е влюбен, както бе Стефан — но той имаше повече жени, отколкото би пожелал всеки друг.

— Защо наистина не ме изпратиш някъде? — предложи Васили.

Стефан се разсмя.

— При положение, че леля Мария успя да ме накара да ѝ обещаю лично да те заведа при нея, ако е необходимо? Сега, приятелю, ще се наложи да изтърпиш опяването или скандалите. Следващия път ме предупреди отрано и аз ще те изпратя в Австрия или Франция, макар че не виждам полза от това, тъй като, когато се върнеш, тя ще бъде в двореца и ще те чака. Мислил ли си за възможността да направиш това, което майка ти поиска от теб?

— Искаш да кажеш — да се ожения? — изсумтя Васили. — Не ставай смешен. Не мога да се задоволя с една жена.

— Кой казва, че трябва да се задоволиш с една жена?

Васили погледна приятеля си с кисело изражение.

— Твоята кралица, предполагам. Ако не си забелязал, тя има старомодни схващания, що се касае до верността. Исусе, ако се ожения, повече от сигурен съм, че Таня ще издаде кралска заповед, че леглото ми е запазена територия само за моята графиня.

Серж и Лазар вече се заливаха от смях още преди Васили да бе свършил. Стефан обаче не посрещна тези думи толкова весело.

— Говорили ли сте с Таня по този въпрос?

— Не, но тя ми каза, че трябва да посветя времето си да търся подходящата жена, а не да го пиляя с метресите си. Поради някаква неизвестна за мен причина, Таня смята, че не съм щастлив. Можеш ли да си представиш? А аз не бих могъл да бъда по-щастлив!

— Но тя е една влюбена жена — намеси се Лазар. — Всяка влюбена жена иска да вижда, че всички около нея са влюбени като нея.

— Това може и да е така, но аз съм по-склонен да приема, че майка ми й се е оплакала от мен, както прави с всички — отвърна Васили. — Истинско проклятие е да бъдеш единствено дете и майка ти постоянно да се тревожи за продължението на рода.

— Представи си тогава какво е да имаш крал баща, който се тревожи за същото — добави сухо Стефан.

Всички се разсмяха, но миналата година съвсем не им беше до смях, когато Стефан бе изпратен в Америка, за да доведе предопределената за него принцеса. Той бе направо бесен от това положение на нещата и се страхуваше от този брак. Но за щастие, когато накрая се срещна с кралската наследница, Стефан се влюби в нея, след което се оказа, че тя отвърща на чувствата му.

— Хрумна ми нещо — обади се Васили. — Защо не заповядаш на майка ми да се ожени повторно? Така ще мисли и за нещо друго, освен за внуци.

Стефан поклати отрицателно глава, въпреки че на устните му играеше усмивка.

— Обичам леля си твърде много, за да й заповядам да направи нещо, което не иска и ти го знаеш не по-зле от мен. Сега ми кажи какво правиш тук сам? Обикновено на такива забавления влачиш Лазар и Серж със себе си.

Най-накрая и Васили се засмя.

— Всъщност, не бях планирал това, на което станяхте свидетели. Дойдох тук, за да си купя нов кон. Динику изпрати сина си да ми каже, че има за продан хубав жребец.

Тези думи веднага привлякоха вниманието на Лазар, който бе известен със страстта си към конете не по-малко от Васили.

— И купи ли го?

— Накрая се оказа, че жребецът съвсем не е толкова добър.

— Разбирам — кимна Лазар. — Затова си решил да компенсираш напразното си идване дотук, така ли?

— Разбира се. И двамата сте добре дошли да се присъедините към мен, но не и ти, Стефане.

— Като че ли бих приел! — усмихна се Стефан.

— Не искам да рискувам — продължи Васили. — Не искам да огорчавам кралицата, сега, когато е решила да ми прости.

Стефан повдигна учудено едната си вежда и се пошегува с братовчед си.

— Сигурен ли си? Тя продължава да те нарича надут пуяк.

— Да, така е — отвърна безстрастно Васили. — Но сега го казва с обич, освен това пропуска думата „глупак“, която вървеше заедно с другите две, които току-що спомена.

Стефан не можа да се сдържи и избухна в смях. Жена му никога не бе се церемонила особено много с думите, а тъй като беше и кралица на Кардиния, не ѝ се налагаше често да обуздава острия си език. Но дворът му бе започнал да свиква с американските ѝ маниери и начин на изразяване, както и с липсата ѝ на дипломатичност.

Мислите за жена му напомниха на Стефан, че тя го чака, спомни си и за обещанието ѝ.

— Забравяме за майка ти, Васили.

— Точно това се опитвам да направя — изръмжа той, като обгърна с ръце двете жени, които стояха най-близо до него. — Имай милост, братовчедо. Кажи ѝ, че не си могъл да ме намериш.

— Това, разбира се, няма да направя, но ще ти дам срок от два часа, за да пристигнеш в дома си. Лазар и Серж ще се погрижат да не закъснееш и с минута. Междувременно, приятели, забавлявайте се.

Лазар и Серж вече слизаха от конете, предвкусвайки предстоящото удоволствие. Но когато Стефан се отдалечи, за да напусне сам лагера, Васили веднага скочи на крака и му извика да почака. Когато измъкна ризата си изпод едно красиво оформено бедро, жените започнаха високо да протестират. Лазар, разбрал, че Васили, както винаги, поставя дълга пред удоволствието, също се възпротиви.

— Не ставай смешен, Васили. В гората извън лагера го чакат двадесет души.

— Това съвсем не е достатъчно — бе всичко, което отвърна Васили. Той взе палтото си и го наметна на раменете си.

Серж изви очи към небето. Нямаше да има никаква полза, ако изтъкне, че Стефан ще се почувства засегнат от съмнението на Васили, че приятелят му не е способен да се погрижи за безопасността си по краткия път към двореца. Стефан наистина щеше да се обиди, но щеше и да се учуди, че Васили изостави красивата женска компания, когато не бе необходимо.

Серж въздъхна и понечи да се качи на коня, но Васили го спря.

— Стефан има нужда само от един от нас. Вие двамата останете и се забавлявайте. Дамите са вече доста разгорещени.

— Така е, но причината да са разгорещени си ти.

— Тогава ми благодарете. Вече не съм в настроение за забавления, като си помисля за майка си и за това, че ще се наложи да изтърпя едно хубаво конско от нея. Ако настоявате да дойдете, искам да ме последвате и при нея.

— В такъв случай, до утре.

ГЛАВА 3

Когато по-късно същата вечер Васили посети майка си, тя бе в такова настроение, че той, меко казано, остана силно изненадан. Тя бе толкова доволна и щастлива, че той се запита дали все пак не е сбъркал като реши, че тя го вика за една от обичайните си гневни тиради.

Всичко му подсказваше, че бе получила добри новини и за миг съжали, че не бе приел пратеника ѝ. В действителност той я обичаше и искрено се стремеше да ѝ достави удоволствие, разбира се, при възможност.

Само когато се готвеше да му чете поредните нравоучения и когато очакваше от него бурно да ѝ се противопостави, тя държеше той да е на нейна територия, тук, в къщата, където се бе родил и отраснал. Нямаше значение, че бе напуснал тази къща преди около дванадесет години и се бе преместил най-напред в двореца, за да е близо до Стефан и да може да го придружава навсякъде и по всяко време. По-късно, след като бе обиколил Европа, си купи собствена къща в града и се премести там. Майка му все още бе на мнение, че тази къща, и по-точно гостната, са олицетворение на нейната власт и авторитет. По дяволите, така беше.

Вечерта бе напреднала, но не чак толкова, че графинята да излезе на поредната си вечерна сбирка. Точно на това разчиташе Васили. Искаше да приключат набързо и да прекара на спокойствие останалата част от нощта. По облеклото ѝ не можеше да съди дали срещата ѝ бе важна или не, тъй като майка му винаги ходеше пищно облечена и отрупана с бижута.

Мария Петров бе красива жена на средна възраст. Може би бе по-красива сега, отколкото на младини, когато изобщо не минаваше за хубавица. Издадената ѝ напред брадичка и патрицианският нос, които не ѝ придаваха нищо женствено, напомняха много на брат ѝ Сандор, покойния крал, освен това притежаваше яка и здрава фигура, която на тази възраст можеше да бъде определена като представителна.

Фактът, че бе родила такъв красив син като Васили, не преставаше да я удивлява, като освен това я изпълваше с неизмерима гордост. Трябваше да си признае обаче, че той по всичко приличаше на баща си. Единственото, което бе наследил от нея, което бе и отличителна черта на семейство Барони, бяха очите. Златистокафяви. Под напора на силни чувства придобиваха цвета на течено злато.

Такива очи имаше и Стефан. На фона на гарвановочерната му коса и бронзов тен, те блестяха неестествено ярко, затова хората ги наричаха дяволски очи. Но при Васили, с неговата руса коса и златиста кожа, те бяха просто красиви, допълнение към фината, аристократична костна структура, която го правеше толкова красив.

— Изглеждаш направо безобразно — бе първото нещо, което каза майка му, като го видя.

Тъй като не си бе направил труда да си отиде до вкъщи и да се преоблече, той все още бе с дрехите, които носеше в циганския лагер и които бяха подобаващо измачкани. Косата му също бе в безпорядък, след като толкова много ръце бяха опитвали мекотата ѝ, но небрежният му вид никога не го бе смуцавал. Жените винаги го намираха неустоймо привлекателен.

Но забележката на майка му веднага го накара да застане нащрек, тъй като тя продължаваше да се усмихва. Очевидно нещо съвсем не бе както трябва. Очите му подозрително се присвиха.

— Какво толкова се е случило, че злорадстваш, майко?

В отговор графинята се разсмя.

— Каква противна дума! Но аз никога не злорадствам, Васили. — Мария Петров отново се усмихна. — Защо не налееш по едно питие?

Васили отвърна на усмивката ѝ, поддавайки се на доброто ѝ настроение.

— Чудесна идея — отвърна той, като се насочи към бюфета, където винаги имаше подръка разнообразни напитки, след което добави под нос: — Очевидно ще имам нужда от нещо силно.

— Аз ще пия от онази хубава руска водка, която държа само за теб — заяви графинята точно преди той да посегне към бутилката със същото питие.

Васили бе толкова изненадан, че ръката му остана да виси във въздуха.

— Но ти не обичаш водка!

— Така е — отвърна графинята, като сви рамене. — За този случай обаче е съвсем подходяща.

Тя отново се усмихна. Васили й наля малко от силния алкохол, но след това се върна и взе цялата бутилка и се настани на стола срещу канапетото, което бе заела майка му. Напълни два пъти чашата си и двата пъти я пресуши на един дъх, преди да се почувства достатъчно уверен в себе си, за да се изправи очи в очи с това, което го очакваше.

— Добре, майко, хайде да преминем на въпроса. Какво се е случило, та настояваше да ме видиш? И каква е причината да се радваш толкова много?

— До една седмица ще трябва да тръгнеш за Русия.

— И това е причина за радостната ти възбуда?

Тя кимна, неспособна да скрие задоволството си.

— Наистина е така, тъй като ще отидеш там, за да доведеш невестата си.

Думите й накараха Васили да се вцепени от изненада.

— Но аз не съм Стефан, майко. Той трябваше да доведе бъдещата си жена. Аз нямам предопределена годеница и слава богу.

— Сега вече имаш.

Той скочи светкавично от мястото си и се надвеси заплашително над нея, а очите му мятаха мълнии. Не можеше да си спомни някога да е бил по-ядосан на майка си. В никакъв случай не можеше да приеме да се меси в живота му. Тя го знаеше и винаги се съобразяваше. Позволяваше й да му чете проповеди, да изразява своята загриженост за него, но такова нещо? Какво, по дяволите, я бе накарало да си мисли, че номерът й ще мине?

— Не знам какво си направила, майко, но каквото и да е то, съветвам те да го отмениш. Не ме интересува дали ще попаднеш в неудобно положение и как ще се измъкнеш от него, това си е твой проблем. Не искам да чувам повече и дума по този въпрос.

Невероятно, но тя все още продължаваше да се усмихва.

— Ще ти се наложи обаче да чуеш още една-две думи, скъпи...

— Майко...

— ... и тъй като не съм направила нищо, няма какво да отменям.

— Това е абсурдно! Разбира се, че ти...

— Не, не съм направила нищо. Фактът, че имаш годеница, е дело на баща ти, а не мое.

Васили изведнъж си отдъхна. Не беше в неин стил да се шегува, но той си помисли, че винаги има първи път за всичко.

— И как се предполага, че е уредил този брак? От гроба ли?

Мария си пое рязко дъх.

— Това е удар под пояса, Васили.

— Както и шегата ти.

— Шегата ли? Обиждаш ме, дори само ако си помислиш, че бих се шегувала с такова нещо.

— Но изминаха четиринадесет години...

— Знам много добре колко години изминаха, откакто баща ти почина — срязва го тя. Недоволството ѝ от сина бе повече от очевидно.

— Но според писмото, което получих, бракът ти е бил уговорен преди петнадесет години. Очевидно баща ти е уредил този въпрос последния път, когато бе в Русия.

— Очакваш от мен да повярвам, че той ще направи такова нещо, без да ти каже нищо? Нито на теб, нито на мен?

— Нямам представа защо той никога не е отворил дума. Това, което със сигурност знам, е, че наистина го е уредил официално. Мога само да предполагам... мислел е, че има достатъчно време да ни каже. Все пак, тогава ти беше толкова млад...

— По това време съм бил на шестнадесет години, а не в люлката!
— срязва я той.

— Но на следващата година той почина — продължи Мария, все едно Васили не я бе прекъснал.

Васили почувства как в него се надига глух гняв. С всеки изминал миг осъзнаваше, че ситуацията наистина е сериозна.

— Това е лъжа! — извика възбудено той. — Няма никаква разумна причина татко да направи такова нещо.

За миг усмивката отново се върна на устните на графинята, предупреждавайки го, че това, което ще чуе, изобщо няма да му хареса.

— Има такава причина, Васили. Годеницата ти е дъщеря на най-добрия приятел на баща ти, барон Рубльов. Сам можеш да си спомниш колко често говореше Симеон за барона и колко високо го ценеше. Всяка година баща ти му гостуваше в Русия за по няколко месеца.

Васили наистина си спомняше, спомняше си и недоволството, с което посрещаше продължителните му отсъствия от вкъщи. Разбира се, когато бе тръгнал с приятелите си да обикалят Европа, в пътуването им бе включена и Русия и тогава Васили разбра какво бе привличало толкова силно баща му в тази страна. Жените там, най-малкото аристократките, смело излагаха на показ многобройните си любовни връзки. Девствеността там не се ценеше толкова високо, колкото в останалите страни, и жените си намираха любовници много преди да встъпят в брак.

— Аз, от своя страна, разбирам много добре защо баща ти е подписал този договор — продължи графинята. — В края на краищата, тук, в Кардиния, той не харесваше и не се доверяваше на никого така, както на Константин Рубльов. Сигурно много се е радвал на възможността семействата ни да се свържат по този начин.

Самата дума „годеж“ разпалваше нова ярост в гърдите на Васили, освен това — той никога не би си признал — го хвърляше в паника.

— Но как си обясняваш, че Рубльов чака петнадесет години, за да ни напомни за този договор?

Мария сви рамене.

— Ако съдя от тона на писмото, той не смята, че ни казва нещо, което ние не знаем.

— Но защо е чакал цели петнадесет години? Или дъщеря му тъкмо е напуснала училищната скамейка?

— Константин не споменава възрастта ѝ, но не останах с впечатление, че е толкова млада. Споменава само, че тя не е бързала да се омъжи, затова и не ни е писал по-рано. Казва също, че е чакал пръв да пишеш ти, но след като не си го направил...

— Дай ми да видя проклетото писмо!

Не се наложи Мария да излиза от стаята. Очевидно бе очаквала Васили да го поиска. Извади го от джоба на полата си и му го подаде. Васили го отвори и вниманието му веднага бе привлечено от красивия почерк и от факта, че писмото бе написано на френски. Бе се надявал да е на руски. Ако бе така, майка му можеше и да не го е разбрала правилно, защото, макар че и двамата говореха свободно този език, никой от тях не можеше да чете и пише добре на него. Но тъй като всички в кралския двор на Кардиния четяха и пишеха отлично на

френски, не оставаше никакво съмнение за неразбиране или грешка. Въпреки цялото уважение и дипломатичност, с които бе написано, в действителност писмото бе настоятелно искане той да отиде и да изпълни договора, според който трябваше да се ожени за Александра Рубльов.

Заслепен от гняв, Васили смачка писмото и го хвърли в най-отдалечения ъгъл на стаята. То улучи една ваза с цветя и се търкулна на пода. Прииска му се да го стъпче жестоко, сякаш така би престанало да съществува. Вместо това се върна на мястото си, където бе оставил бутилката с водка и отпи направо от нея. В този момент не го интересуваше, че майка му би сметнала такава постъпка за връх на грубостта. Тя наистина издаде възклицание на възмущение, но това не го спря да пресуши половината бутилка, преди да се обърне към нея и да приеме неодобрението ѝ с подигравателен поклон.

Въпреки че кипеше вътрешно, когато заговори, изглеждаше спокоен, дори безстрастен.

— Отговори на писмото, майко. Можеш да пишеш на Рубльов, че вече съм се оженил. Или по-добре, че съм умрял. Не ме интересува какво ще му кажеш, само го накарай да разбере, че не мога да се оженя за дъщеря му.

Графинята изправи гордо гръб, устните ѝ се свиха в тънка линия, бе готова за битка.

— Със сигурност можеш да го направиш.

— Но няма!

Преди отново да бе успял да допре бутилката до устните си, тя заяви твърдо!

— Ще го направиш!

— Не! — изкрещя Васили, изненадвайки и двамата.

Той никога не ѝ повишаваше глас, независимо колко ядосан беше. Но сега чувстваше не просто гняв, а всепоглъщаща ярост, която извираше от съзнанието, че бе попаднал в капан, от който нямаше как да излезе. После добави по-меко, но не по-малко разпалено:

— Когато съм готов да се оженя, ще го направя, но решението и изборът ще бъдат мои.

Много му се искаше това да е краят на този кошмар. Трябваше да е краят. Васили дори понечи да излезе от стаята, като взе и бутилката със себе си. Не успя да направи и няколко крачки, когато думите на

майка му се забиха като ножове в гърба му и накараха кръвта му да се смръзне.

— Дори ти, въпреки че си развратник и хаймана, няма да погазиш честта на баща си!

ГЛАВА 4

Таня повдигна леко воала си, само толкова, колкото да покрие с нежни целувки гърдите на съпруга си. Той изстена и протегна ръце да я прегърне, но тя издаде тих, предупредителен звук и той отново ги отпусна от двете страни на шезлонга, върху който се беше излегнал.

Това, че не можеше да докосне съпругата си, направо го подлудяваше, още повече, когато съблазнителното ѝ тяло бе притиснато към неговото, а тя можеше да го докосва, когато и където пожелаеше. Но двамата бяха сключили споразумение. Тя щеше да танцува за него, ако той ѝ обещае този път да се владее и да държи далеч ръцете си от нея. Той ѝ бе обещал и тя бе танцувала за него и сега преживяваше адски мигове, спазвайки собственото си обещание, докато тя, изглежда, бе решила да го докара до лудост с ласките си.

В нощта, когато се бяха срещнали за пръв път в една таверна на Мисисипи, тя бе танцувала пред цял салон, пълен с похотливи речни плъхове. Тогава си бе помислил, че може да я купи за няколко дребни монети, което се бе и опитал да направи. Никой от двамата нямаше и най-малка представа, че тя е липсващата принцеса, която той трябваше да намери и да заведе къщи, годеницата, която му бе обречена, откакто се бе родила.

Таня бе танцувала за него само веднъж, скоро след сватбата им, облечена в една от своите копринени рокли. Реакцията на Стефан беше толкова неочаквана, желанието му да я притежава — толкова необуздано, че когато след това се любиха, той се отдаде на дивата си страст, а от нежността му не бе останал и помен.

Но Таня не се бе оплакала, дори се бе разсмяла, доволна от властта си над него. Бе се случвало преди любовниците му да се сърдят, ако им остави по някоя синина, но Таня му отвърщаше със страст, не по-малка от неговата. А и самият факт, че тя си бе ушила нови дрехи, специално, за да танцува за него, такива, които предизвикваха необузданите му реакции, говореше, че на нея ѝ харесва да го провокира.

Обаче обещанието, което го бе накарала да ѝ даде, нямаше нищо общо с предпочитанията ѝ, а с положението ѝ, което бе потвърдено съвсем наскоро. За радост на цялото кралство, кралицата бе обявила, че носи в утробата си бъдещия наследник и затова буквално изпълняваше всички нареждания на лекарите от кралския двор. За Стефан това означаваше, че вече няма право да губи контрол и той поемаше обещания, които едва успяваше да изпълни.

— Знаеш, че ще те накарам скъпо да ми платиш за това — Стефан се опита гласът му да звучи спокойно.

Таня вдигна глава и му се усмихна дяволито, а зелените ѝ очи заблестяха.

— Как?

— Познавам един търговец, който продава хубави копринени възета.

— Имаш намерение да ме вържеш, така ли? Способен си да ми причиниш това? — В тона ѝ се долавяше неподправен интерес, който не би съществувал, ако тя не му се доверяваше безрезервно.

— Обмислям такава възможност — отвърна той, като изстена отново.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Уведоми ме, когато накрая вземеш окончателно решение.

Тя сведе отново глава и прокара с език влажна диря от гърдите му надолу до пъпа. Стефан затаи дъх, тазът му несъзнателно се надигна към нея.

— Таня... не мога... да издържам повече. — Дъхът излизаше на пресекулки от гърдите му.

— Не е и необходимо.

Тя се изправи и махна воала, който закриваше лицето ѝ и дългата черна коса. Горната част на костюма ѝ бе прозрачна, а Стефан изпитваше такова отчаяно желание да я целуне, че му се искаше да разкъса дрехата. Възпираше го обаче обещанието, което ѝ бе дал. Напълно се бе оставил в нейна власт, което изобщо не го притесняваше.

С многозначителна усмивка, обещаваща безкрайна наслада, Таня се пресегна да разкопчее колана на панталоните му. Но ръката ѝ застина във въздуха, тъй като в този миг в коридора настъпи някакво

оживление. Първо се чуха гласове, които спореха високо, след това последва борба и тежко тупване на нечие тяло.

— Какво по... — започна Стефан, но неизреченият му въпрос веднага получи отговор, тъй като Васили влетя като ураган в спалнята.

Таня наддаде тих вик, претърколи се от Стефан и се скри зад шезлонга, като намяташе робата си. След това погледна смаяно Васили.

Той обаче не забеляза нищо, тъй като все още не ги бе видял. Кралската спалня бе толкова голяма, че той продължаваше да върви без определена посока.

— Стефане, съжалявам, че трябва да те обезпокоя в този час, но изникна един проблем. Толкова съм бесен, че ми се иска да убия някого!

— Надявам се, не си започнал с телохранителя пред вратата ми.

Васили веднага се обърна по посока на гласа.

— Какво? Не, разбира се, че не. Мисля, че само изпадна в безсъзнание. Този глупак не искаше да ме пусне.

— Може би защото не исках да ме безпокоят и то с основателна причина.

Таня се сгуши при Стефан на шезлонга, а той веднага я прегърна и я придърпа по-близо до себе си. Фактът, че и двамата бяха полуразсъблечени, говореше достатъчно ясно каква бе основателната причина. Но Васили прие това, без изобщо да се смути.

— Съжалявам, Стефане, но въпросът просто не търпи отлагане. По-лошо е от кошмар. Всичко е толкова объркано, че няма да повярвам. Самият аз още не мога да повярвам.

— Той е пиян, не мислиш ли? — прошепна Таня на ухото на Стефан.

— Шшт! — прошепна ѝ той в отговор, след което се обърна към Васили. — Предполагам, вече си се срещнал с майка си?

— О, да, срещнах се. Но ако имах и най-малката представа какво щеше да ми каже, напълно искрено заявявам, че досега да съм преполовил пътя до границата. Щях да изчезна и повече никой никога нямаше да чуе за мен. Тя каза ли ти е вече? Бог да ми е на помощ, Стефане, ако си знаел и не си ме предупредил...

— Знаеш много добре, че никога не бих постъпил по този начин.

Васили трябваше да признае, че братовчед му е напълно прав.

— Съжалявам, Стефане. Здравият ми разум отиде по дяволите. А където ще отиде и целият ми живот, ако не се случи нещо наистина драстично, за да промени това, което ме сполетя така неочаквано.

— Няма да е зле да ми обясниш за какво говориш.

Васили видимо се сепна.

— Не ти ли казах? — Но преди Стефан да отговори, продължи: — Току-що научих, че преди петнадесет години баща ми подписал брачен договор, отнасящ се до мен. Брачен договор! Майка ми дори не е знаела. Само момичето и баща ѝ са знаели през всичките тези години и си направиха труда да ни пишат и да ни уведомят за това едва сега, когато тя очевидно е готова да се омъжи.

— Коя е тя?

— Само това ли ще кажеш? — изкрещя Васили, треперещ от възмущение. — Кой, по дяволите, се интересува коя е тя, когато нямам никакво желание да се женя за нея!

— Сам разбираш, че рано или късно ще ти се наложи да се ожениш — отбеляза благоразумно Стефан.

— Но поне не в близките десет години. И не в това е въпросът. Изведнъж се оказвам с годеница, която никога не съм виждал. И не ми казвай, че ти си попадал при същите обстоятелства, тъй като ти още от малък знаеше, че си сгоден, докато аз винаги съм смятал, че решението ще бъде мое.

— Като се има предвид как чудесно се получи с моя годещ, не можеш да очакваш от мен да проявя някакво съчувствие, братовчеде.

— Защо да не мога? — срязва го Васили. — С голямо удоволствие ще ти припомня как се чувстваше ти, *преди* да бе срещнал красивата си жена.

Стефан стисна лекичко ръката на съпругата си, уверявайки я по този начин, че това е било преди, а сега е съвсем различно, след което се обърна към Васили.

— Едно на нула за теб.

— Освен това наследниците на короната рядко имат избор в това отношение — продължи разпалено Васили. — Но аз съм само братовчед на краля. Моят брак засяга единствено мен и проклет да съм, ако бих си избрал рускиня за жена.

— Тя е рускиня? — Стефан бе искрено изненадан.

— Руска баронеса и ти знаеш много добре какво представляват те. Сигурно вече е имала половин дузина любовници и никак не бих се изненадал, ако тази внезапна покана да си прибера годеницата означава, че тя вече е бременна и аз съм този, който трябва да я спаси от позор.

— Тогава се моли случаят да е точно такъв. Поискай да я доведеш тук, за да се ожениш за нея — предложи Стефан. — Дотогава ще се разбере дали наистина е бременна, което ще ти даде основателна причина да развалиш годежа.

Васили въздъхна от облекчение и се усмихна, но усмивката му угасна почти веднага.

— Не мога да разчитам на това. Ако не е така, накрая ще се окажа обвързан за цял живот. Бих предпочел изобщо да не ходя в Русия и точно затова съм тук. Ти самият беше изправен пред такава дилема, Стефане. Какви идеи ти бяха хрумнали тогава? Искам да кажа, как беше намислил да развалиш годежа си?

— И ти очакваш от мен да ти кажа това *сега*?

За пръв път Васили погледна съпругата на Стефан.

— Ще имаш ли нещо против...

— В никакъв случай!

Той ѝ хвърли изпълнен с недоволство поглед, но тя изобщо не му обърна внимание. Таня се запита как би реагирал, ако тя избухне в смях. Искаше ѝ се да направи точно това, тъй като не изпитваше никакво съчувствие към него. Но на Стефан не би се харесало жена му да се забавлява за сметка на братовчед му, затова тя ги слушаше как обсъждат различни възможности, въздържайки се от коментар. Продължи да наблюдава мълчаливо Васили, който ставаше все по-мрачен.

Таня смяташе, че съпругът ѝ е изключително красив мъж, но не като Васили. Никой не притежаваше такава съвършена красота. Но тя никога не го бе виждала толкова обезпокоен и толкова ядосан. Никога не бе виждала очите му да блестят толкова яростно. Той крачеше из спалнята като див звяр, по-точно като пленен тигър — красив, златен и разярен. Беше интересно да наблюдава как този огромен мускулист мъж изведнъж разкрива своята дива природа, докато обикновено се отличаваше със забележителен стоицизъм. От четиримата приятели, които бяха израснали заедно и които бяха толкова близки, Васили беше

този, който нападаше направо и с ужасяваща точност, като никога не използваше груба сила. Но очевидно бе способен да извърши насилие не по-малко от другите трима.

Някога Таня си бе мислила, че той е мъжът, за когото трябваше да се омъжи. Стефан бе настоял тя да тръгне с тях за Кардиния без много шум и също си бе помислил, че тя, подобно на всяка друга жена, би предпочела Васили. Но Васили я бе обидил още от самото начало, мислейки я за кръчмарска проститутка. Бе го намразила заради това и за безкрайното му презрение. Още повече, въпреки белезите му и „дяволските очи“, Стефан бе този, който я бе привлякъл още от първата нощ, когато се срещнаха, а не прекалено съвършеният, златен Адонис.

— Какво ще правиш сега? — обърна се накрая Стефан към братовчед си.

— Не знам.

— Напротив, знаеш — възрази тихо Стефан.

— Така е, прав си — въздъхна Васили. — Но няма да има сватба, не и ако мога да го предотвратя. Единият от тях — или момичето, или баща ѝ — ще отмени това смешно споразумение, дори и ако се наложи да им покажа какъв съм в действителност.

— И какъв си в действителност? — намеси се Таня, почти задушавайки се от смях. — Искаш да кажеш, какъв *можеш* да бъдеш, когато не искаш хората да те харесват.

Тъй като тя говореше от собствен опит, той не намери думи да възрази.

— Както кажете, Ваше Величество.

Сега беше неин ред да го изгледа недоволено. Стефан едва потисна напирания в гърдите му смях.

— Върви си вкъщи, Васили. Наспи се хубаво и на сутринта положението няма да ти изглежда толкова черно. В края на краищата, дори ако се наложи да се ожениш за момичето, не е необходимо...

— Друг път не е! — намеси се възмутено Таня.

— Казвах ти, че тя ще превърне съпружеската вярност в кралски закон — изръмжа Васили и изхвърча от стаята.

Таня едва изчака вратата да се затвори и се обърна към съпруга си.

— Господи, не можеш да си представиш как се забавлявах! Най-накрая ще подрежат крилата на този надут пуяк!

— Мислех, че вече си простила на Васили за начина, по който се държа с теб на път за Кардиния.

— Наистина съм му простила — увери го тя. — Сега разбирам, че само се е опитвал да ми попречи да се влюбя в него. Трябваше веднага да се досети, че това нямаше да се случи, вместо да се държи като съвършен негодяй по време на цялото пътуване. Но това не означава, че вече не се надува като пуяк и аз се надявам някоя жена да му натрие носа. Бих искала да бъде онази, която той обича. Проблемът на Васили е в това, че жените никога не му отказват. Те не изчакват да го опознаят, веднага се влюбват в съвършеното му лице и можеш да си представиш как му е подействало това. Нищо чудно, че е толкова арогантен. Не е имало ден в неговия живот, в който поне една жена да не се е опитала да го прелъсти.

Стефан се разсмя на израза на отвращение, който премина по лицето ѝ.

— Ще бъдеш много изненадана, мила Таня, колко досадно е това обстоятелство за Васили.

— Да, да, сигурна съм, че е така — отвърна иронично тя. — Толкова му е досадно всичко това, колкото на мен, че съм бременна.

Тъй като тя се вълнуваше изключително много от факта, че ще има дете, той отмина думите ѝ с мълчание.

— Но въпреки това е истина — настоя Стефан, а в златистите му очи блесяха искрици смях. — В края на краищата, има толкова неща, които един мъж трябва да върши.

Сега вече тя не можа да удържи сарказма си.

— Е, това обяснява всичко. Той изпитва досада, когато не може да отвърне на всяка жена, която се хвърля на врата му. Аз вероятно съм единствената, която съвсем искрено изпита неприязън към него, но то не се брой, тъй като в моя случай това е била и целта му. Съвсем откровено си мисля, че ще е за негово добро да срещне жена, която няма да му обръща внимание. За нещастие, съмнявам се, че това ще се случи.

— И казваш, че си му простила?

— Съжалявам, Стефане — въздъхна тя. — Предполагам, все още ми е трудно да различа предишния Васили от този, когото познавам

сега. Знам, че той обикновено е очарователен. И, разбира се, знам колко безрезервно ти е предан и го обичам заради това. Но арогантността и високомерието му, присмехът и презрението, това не се е появило от нищото. Той притежава всички тези качества, макар и не в такова количество, както си мислех отначало.

— Ще се съглася с теб само що се отнася до арогантността му, но това е всичко — отвърна Стефан, верен на приятеля си.

Тя понечи да възрази, но после се отказа. Васили не само бе единственият братовчед на съпруга ѝ, но и му беше толкова близък, колкото би бил един любим и обичан брат.

— Добре, съгласна съм — отстъпи тя. — Но Васили просто не мисли реално, ако смята, че тази руска баронеса ще развали годежа и ти го знаеш. Тя на момента ще се влюби в него и без значение колко отвратително ще се опита да се държи той, накрая няма да има никакво значение. Ще разбие сърцето ѝ, но тя въпреки това ще го иска. — Таня въздъхна печално. — Съжалявам горкото момиче. Наистина.

ГЛАВА 5

Два месеца по-късно момичето, което Таня така искрено бе съжалявала, все още бе в блажено неведение, както че има годеник, така и за предстоящото му пристигане.

Ана беше с Константин, когато Богдан донесе новината, че благородникът от Кардиния е само на няколко часа път оттук. Баронът беше поставил неколцина от хората си на няколко места по пътя точно с тази цел — да не бъде изненадан от пристигането на сина на Симеон. Съществуваше още една причина и тя бе, че изчакваше до последния момент, за да каже на дъщеря си за предстоящата сватба, въпреки възраженията на Ана.

— Той, изглежда, е пътувал възможно най-бавно дотук — изръмжа недоволно Константин. — Писмото на графинята, с което ме информира, че синът ѝ е вече на път, дойде преди повече от месец. Би трябвало да пристигне веднага след него.

— И какъв извод си правиш? — попита Ана, а той се намръщи. — Точно така. Това говори само едно — той не желае да се жени!

Константин беше изнервен до крайна степен не само защото граф Петров щеше да пристигне всеки момент, но и защото му предстоеше да съобщи на Александра за него. Ана разбираше много добре за какво си мисли той.

— Кога смяташ да ѝ кажеш? След като годеникът ѝ пристигне ли?

— Значи не мислиш, че това може да помогне, искам да кажа, тя да се срещне с него, без да знае кой е той?

— Ти полудя ли или какво? Той ще спомене за годежа, а тя ще му се изсмее в лицето. Чудесно начало на брака им, няма що!

Константин се навъси още повече. Ана постоянно го укоряваше за решението му. Странно, но колкото повече подклаждаше чувството му за вина по този въпрос, толкова по-упорит ставаше.

Сега, когато той дори не се помръдна да повика Александра и да ѝ съобщи новината, Ана изпусна дълбока въздишка. Бе смутена и

разтревожена.

— Поне й дай възможност да се преоблече, или искаш той да я види в мъжкия й костюм за езда?

Беше права, разбира се, а баща й дори не се бе замислял за това. На Александра щеше да е необходим поне час, за да се изкъпе и да премахне от себе си и от дрехите си вонята на коне, да се преоблече и да се нагласи, а изобщо не можеше да се каже колко щеше да продължи спорът им преди това. Нито веднъж не допусна, че може да мине и без спорове и кавги. Познаваше дъщеря си достатъчно добре.

Обременен от тези мисли, Константин стана и излезе от трапезарията, където двамата с Ана бяха изяли своята късна закуска. Изпрати един слуга до конюшнията да повика Александра и се оттегли в кабинета си да я чака. Ана подаде глава през вратата и, въпреки споровете и несъгласията им по този въпрос, тя му се усмихна топло.

— Пожелавам ти късмет, скъпи.

Част от напрежението го напусна. Трябваше да си признае, че бе извадил страхотен късмет. Имаше три живи и здрави дъщери, две, от които го бяха дарили с внуци, и Ана.

— Сега къщата ще остане напълно на наше разположение. Ще се омъжиш ли за мен?

Усмивката й стана по-широка.

— Не.

В отговор той се разсмя, а Ана се оттегли в стаята си. В един от следващите дни тя се готвеше да го изненада и да му даде отговора, който той искаше да чуе. Дотогава нямаше да навреди да си остане неин любовник.

Няколко минути по-късно в кабинета се появи Александра, като пристъпи към баща си с енергична походка.

— Разговорът ни няма да трае дълго, надявам се. Трябва да се позанимавам малко с Принц Миша. Освен разходка, му е нужна и малко тренировка.

Тя говореше за един от своите жребци, малките от собственото й хергеле, които наричаше „бебчета“.

— Днес можеш да оставиш някое от момчетата на Разин да свършат тази работа.

Александра повдигна учудено вежди.

— Толкова ли дълго ще разговаряме?

— Най-вероятно.

Като изпусна въздишка на примирение, тя свали шапката си, пхна я в единия джоб на палтото си и се отпусна на стола срещу бюрото му.

— Добре, сега пък какво съм направила?

— Най-напред можеш да ми покажеш как би трябвало да седи на стола една дама, а после...

— Много ли е лошо това, което имаш да ми казваш, че го усукваш толкова?

Константин погледна изненадано дъщеря си и се намръщи. Александра винаги даваше ясно да се разбере, когато ѝ губеха времето. Той реши да влезе в тон с нея и да премине направо на въпроса.

— Нищо не си направила, Александра, напротив, предстои ти да го направиш. По-точно ще се омъжиш и то след няколко дни. Годеникът ти ще пристигне тук след по-малко от два часа и бих искал да сложиш най-хубавите си дрехи...

— Спри за малко, татко. Каквото и да си обещал на този човек, за да се ожени за мен, можеш да му го дадеш и да го изпратиш обратно, откъдето е дошъл. Не съм променила намеренията си след последния ни разговор.

Тя не бе повишила глас, дори не изглеждаше ядосана, а само леко отегчена. Разбира се, все още не бе осъзнала пълното значение на това, което ѝ бе казал. Константин никога не бе лъгал дъщеря си. Фактът, че в момента правеше точно това, го накара да се изчерви. За щастие, тя го прие като израз на гнева му.

— Това, което ти казвам, няма нищо общо с последния ни разговор на темата брак — заяви той. — Говоря ти за брачния договор, който подписахме преди петнадесет години двамата със Симеон Петров, преди той да се помине. Този договор е обвързващ, Александра. Той те задължава да се омъжиш за сина на Симеон, граф Васили Петров.

Тя скочи за миг на крака и се облегна на бюрото, страните ѝ бяха зачервени като неговите, но при нея причината със сигурност беше гневът.

— Каж ми, че това е лъжа! — изкрещя тя ядосано, когато той поклати глава. — Лъжа е, знам, че е лъжа! Никога досега не си ми казвал, че имам годеник, дори не си споменавал нещо подобно! Това

няма никакъв смисъл. В противен случай ти би хвърлил в лицето ми този договор и въпросния годеник, когато ти казах, че ще приема предложението на Кристофър. Нямах да ме оставиш да чакам цели седем години, ако бях обречена на някой друг. И какво ще кажеш за всичките онези мъже, които водеше тук, надявайки се, че някой от тях ще ме заинтересува?

— Ако спреш да крещиш за момент и се успокоиш, ще ти обясня.

Александра не седна, не се успокои, но замълча, което не бе никак лесно, когато толкова много ѝ се искаше да крещи. Константин добре осъзнаваше този факт, но той бе имал предостатъчно време, за да измисли разумно обяснение за така нареченото си „мълчание“ през всичките тези години.

— Не мога да отрека, че исках да се омъжиш за сина на Симеон, точно както го искаше и той. Както добре знаеш, той ми беше най-добрият приятел. Тогава ти беше толкова малка, толкова послушна. Нямах начин да знам, че ще израснеш толкова самоуверена, нападателна и свадлива, толкова упорита...

— Разбирам какво искаш да кажеш, татко — процеди Александра.

Константин се покашля, преди да продължи.

— След първия ти сезон в обществото разбрах, че няма да се примириш с предопределен съпруг. Мислих много повече за твоето щастие, отколкото за своята чест. Затова реших да ти дам време сама да избереш, освен това се надявах, че младият граф пръв ще наруши честта и ще се ожени, като по този начин развали годежа с теб.

— А какво щеше да стане, ако аз се бях омъжила?

Константин знаеше, че тя ще му зададе този въпрос и се бе подготвил добре за него.

— Първо, трябва да знаеш, че Васили никога не ми писа, което ме накара да се чудя дали Симеон, преди да умре, е казал на семейството си за договора. Малко вероятно бе да не им е казал, но аз бях започнал да разчитам на тази възможност, когато ти се влюби в онзи англичанин.

— Разчитал си? Та ти презираше Кристофър!

— Но ако той можеше да те направи щастлива...

— Остави това! — прекъсна го нетърпеливо тя. — Ако семейството на приятеля ти никога не е знаело...

— Не съм казвал такова нещо. — Сега беше негов ред да я прекъсне. — Казах само, че е възможно те да не знаят нищо. Но какъвто и да бе случаят, ако ти бе приела предложението на някой друг, аз трябваше да пиша на Васили Петров и да го уведомя и бях готов да го моля да оттегли претенциите си спрямо теб.

Когато Константин бе обмислял какво ще каже на дъщеря си, бе решил, че думата „моля“ бе идеална за целта, тя щеше да подсказе на Александра, че той е бил напълно на нейна страна, преди тя да заяви, че изобщо няма намерение да се омъжи. Но сега по изражението ѝ можеше да съди, че това за нея изобщо нямаше значение.

— И така, кога ти писа той? — настоя тя.

Константин се страхуваше от този въпрос, надяваше се, че тя нямаше да го зададе. Сега целият ѝ гняв щеше да се изсипе върху него, тъй като точно по този въпрос не можеше да я лъже; тя щеше да научи истината, когато се срещнеше с граф Петров.

— Не той ми писа, Алекс.

— Ти си му писал тогава? *Tu!*

— Ти пък не ми предостави никакъв избор — отвърна Константин. — Вече си на двадесет и пет години и все още нямаш съпруг. Ако бе положила и най-малкото усилие да промениш това положение...

— Нямам нужда от съпруг!

— Всяка жена има нужда от съпруг!

— И кой го казва?

— Бог, в своята мъдрост...

— Или Константин Рубльов в своята!

Отново бяха започнали стария спор, нещо, което му бе до болка познато.

— Имаш нужда от съпруг, за да те дари с деца.

— Не искам деца!

Това бе толкова очевидна лъжа, че Константин не можеше да я отмине с мълчание. Гласът му се снижи до шепот.

— Знаеш, че това не е истина, Алекс.

Александра едва не се разплака от яд. Казваше си, че гневът бе виновен за това, че се чувстваше толкова разстроена, а не фактът, че бе преминала възрастта за женитба и че дори само мисълта за деца вече ѝ се струваше смешна. В моменти като този тя наистина мразеше човека,

когото се бе заклела да чака. Въпреки че Кристофър ѝ пишеше често, откакто бе напуснал Русия преди три години, в нито едно от неговите писма не се съдържаха предложението за женитба, което тя очакваше.

Тя почти беше решила да се откаже от Кристофър, но не беше казала на баща си, а очевидно бе трябвало да го направи. Невероятно, но това, което бе направил баща ѝ току-що, бе променило решението ѝ. Но дори и да не беше влюбена в някой друг, пак не би приела някакъв странник за съпруг. Урежданите с договор годежи бяха безвъзвратно останали в миналото. Това, което баща ѝ й беше приготвил, бе не само непоносимо, то беше възмутително.

Алекс се опита да овладее гласа си и почти успя.

— Когато този мъж пристигне, посрещни го, както си бил намислил, и после се отърви от него. Можеш да му дадеш Гордостта на Султана като обезщетение за това, че си е направил труда да дойде дотук.

Тя успя да го шокира.

— Възнамеряваш да му дадеш най-расовия си кон?

— Няма ли да разбереш най-после, че не искам странник за съпруг?! — възрази тя, въпреки че в гърлото ѝ се бе свила буца.

Младата жена бе отгледала този кон от малко жребче и го обичаше страстно.

— Той няма да бъде вече странник, след като веднъж се срещнеш с него. За бога, Александра, синът на Симеон е първи братовчед на Стефан, краля на Кардиния. Разбираш ли каква добра партия за женитба е той?

— Трябва ли това да ми прави особено впечатление?

Той се изправи, като я гледаше сърдито от другата страна на бюрото.

— За мен има огромно значение. Между другото, ти нарочно пренебрегваш факта, че годещт е също толкова задължаващ, колкото и бракът. Този годещ бе уреден от мен и от приятеля ми Симеон с най-добри намерения и с вярата, че вие двамата ще живеете щастливо. От друга страна, момичето ми, след всичките тези години Васили Петров е все още неженен. Ти все още не си омъжена. Така че нямаме никакви основания да отлагаме сватбата.

— В крайна сметка ти би могъл да го помолиш да скъса този проклет договор! — извика тя.

— В крайна сметка ти би могла да дадеш на човека шанс. Той идва тук да се ожени за теб, като по този начин изпълнява честната дума на баща си. Как можеш да си помислиш да постъпиш по друг начин?

— Чест. — Тя едва си пое дъх от смущение. — Правиш го въпрос на чест?

Константин се поколеба. Той знаеше, че тя ще се разсърди, но сега като че ли щеше да заплаче, а той не би могъл да понесе това.

„И то заради този проклет англичанин“ — помисли си. Тя все още се надяваше, че той ще се ожени за нея. Каква безсмислена лоялност. Но дълг на бащата е да предпазва дъщеря си от собствените ѝ заблуждения. Както и да е, той би развалил годежа, ако се убедеше, че няма никакъв шанс Петров да я направи щастлива.

— Това вече е въпрос на чест. Аз дадох дума, когато подписах брачния договор.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя удари по бюрото, преди да му обърне гръб. За да не остави никакво съмнение за настроението си, ритна стола, който бе освободила, и той се преобърна на пода.

— Няма причина да ми съсипваш кабинета — рече строго баща ѝ.

— Ти ми съсипваш живота! — горчиво отвърна тя.

— Какъв живот? Всичко, което те интересува, са конете. Всяка минута, когато не спиш, си в конюшната. През повечето време оставам с впечатлението, че си забравила, че си жена.

При този коментар тя избухна в сълзи, които толкова дълго бе сдържала. Баща ѝ я беше предал. Нямаше значение, че това е било преди петнадесет години — с най-добри намерения. И точно това, което той презираше, нейната така наречена липса на женственост, му позволи да победи. Колко жени се интересуваха от честта? Но тя не беше такава и той го знаеше.

— Много добре, аз няма да откажа да се омъжа за твоя скъп кардинал.

Тя бе на половината път до вратата, когато добави на себе си: „Но ти обещавам, че той ще откаже да се ожени за мен!“.

— Надявам се, че ще се облечеш подходящо. Просто смени дрехите си.

— О, не, ако иска да се ожени за мен, ще трябва да ме види такава, каквато съм обикновено, а не както рядко се обличам.

Зачервен от гняв, Константин ѝ изкрещя да се върне, но тя излезе с бърза крачка от стаята и затръшна вратата. Той се отпусна обратно на стола си, като се чудеше дали е победил, а и обезпокоен, защото тя не бе спорила толкова, колкото бе очаквал. Човек не биваше да се доверява на Александра, когато се предаваше лесно.

ГЛАВА 6

Александра яхна коня и полетя в галоп. Мина през селото, през града, след това навлезе в тучните ливади, където накрая остави Принц Миша да препуска без посока. Едно от момчетата я следваше, както винаги, но тя не бе обърнала внимание кой от братята по-точно яздеше след нея, нито се обърна, за да види. Най-вероятно беше Конрад, който, на тридесет години, бе най-възрастният и най-отговорен от тримата братя. Тимофей и Стенка, близнаците, само ѝ се караха, когато се впуснеше нанякъде, без да ги предупреди, но Конрад щеше да ѝ трие сол на главата, докато ѝ призлее.

Александра беше израснала с братята Разин и прекарваше толкова време в техния дом, колкото и в своя собствен. Те бяха братята, които тя никога не бе имала, бяха най-големите ѝ приятели, а понякога представляваха истинска напаст божия. Единствената им сестра, Нина, която би трябвало да ѝ е камериерка, в действителност бе най-близката ѝ приятелка. Тя беше една година по-млада от Александра, но дори и тя се бе омъжила. Съпругът ѝ бе починал преди две години.

Брак.

Мразовитият есенен вятър бе изсушил сълзите на Алекс, слабост, на която тя рядко се поддаваше; единственото, от което в момента изпитваше нужда, бе не да плаче повече, а да продължи да язди някъде надалеч и никога да не се върне вкъщи. Конрад, разбира се, никога нямаше да ѝ позволи да направи това. Дори когато научеше какво бе сторил баща ѝ, нямаше да я остави да се държи като страхливка. Той щеше да се ядоса, както се бе ядосала и тя, но казаците никога не се отказваха от битките, а той би приел този годеж като поредното предизвикателство. Тя също щеше да го възприеме по този начин, когато престанеше да я боли толкова. Или когато вече не се чувства така изоставена и предадена.

Брак.

Проклетият Кристофър Лейтън! Защо я бе забелязал на първия ѝ бал в Санкт Петербург? Защо я бе ухаждал толкова усърдно и ѝ бе

заявявал, че я обича? Той бе помощник на английския посланик, държеше се така светски, маниерите му бяха толкова безупречни и бе толкова красив! Напълно си бе изгубила ума по него.

Обичаше го — *сигурно* го обичаше, за да чака седем години предложението му за брак, което той още не бе направил. Седем години, които дори за нея бяха прекалено дълъг период. Дори не можеше вече да си спомни ясно лицето му, толкова отдавна не го бе виждала. Но писмата му винаги бяха изпълнени със страст и дълбоки чувства, дори и последното, което бе получила съвсем наскоро. Той винаги пишеше за любовта си към нея и колко много му липсва тя. И откакто се бе върнал в Англия, я уверяваше, че се опитва отново да получи дипломатическа мисия в Русия, така че отново да бъде близо до нея. Но в нито едно от писмата си не бе споменавал за брак. И въпреки цялата си смелост, Александра никога не успя да събере кураж да го попита направо.

Сега разбираше, че е трябвало да го направи. Преди време трябваше да го последва в Англия, а не да се подчинява на отказа на баща си. Само ако можеше още веднъж да се срещне с Кристофър...

Точно в този момент Александра взе решение. Щеше да замине за Англия веднага след като се уреди въпросът за годежа ѝ с благородника от Кардиния. От продажбата на собствените си коне бе спестила значителна сума пари. Трябваше да измисли начин да напусне страната така, че баща ѝ да не може на момента да я спре. След като веднъж потеглеше за Англия, нямаше да е в състояние да я открие и да осуети намеренията ѝ.

Като взе това решение, част от напрежението я напусна и тя забави ход, давайки възможност на Конрад да я настигне. Но зад нея беше не Конрад, а Стенка Разин, който я гледаше намръщено.

— С този бесен галоп се опита да убиеш и двама ни, прав ли съм? Или само се опита да умориш конете?

— Просто се опитвах да прогоня някои демони — отвърна тя.

— Познавам ли някой?

— Вземи баща ми например.

— А, значи става дума за поредната кавга с баща ти — Стенка се усмихна с разбиране.

От тримата братя Стенка бе този, който на нищо не гледаше сериозно. Той обичаше живота и намираще удоволствие и радост и в

най-абсурдните неща. Винаги, когато Александра беше ядосана или наранена или просто не бе в настроение, той успяваше да я разсмее. Но този път Александра се страхуваше, че Стенка няма да може да я развесели.

Тимофей съвсем малко се различаваше от него. Братята толкова си приличаха, не само външно, че бе просто невероятно. Двамата бяха на двадесет и седем години, с черна коса и сини очи — наследствени черти в семейството им — имаха еднакви вкусове, включително и за жени, което беше причина те постоянно да си съперничат и да се бият. И двамата кипваха много лесно и не бе нещо необичайно сбиванията им да завършат с някое насинено око или сцепена устна.

— Не разбирам защо споровете с баща ти те разстройват толкова много, след като винаги печелиш — отбеляза Стенка.

— Не и този път.

— Искаш да кажеш, че не си излязла победителка?

Изразът му на безкрайно удивление, който нарочно бе предал на лицето си, не предизвика усмивката, на която се бе надявал.

— Не съм.

— Предполагам, че за всичко на този свят си има първи път — въздъхна Стенка. — Какво стана този път, че не можа да спечелиш?

— Татко ме е сгодил за един граф от Кардиния.

Този път смаяното изражение на Стенка не бе преструвка.

— Той не би ти причинил това.

— Сключил е договора преди петнадесет години.

— О, когато си била все още бебе — отвърна той с такъв тон, като че ли това обясняваше всичко.

— Хубаво бебе, на десет години!

Стенка направи неопределен жест с ръка.

— Какво ще правиш сега?

— Мисля, че най-доброто средство е откровеността — отвърна безстрастно тя. — Просто ще кажа на този кардински граф, че не искам да се омъжвам за него.

Стенка й хвърли дълъг, преценяващ поглед, от върха на кожената й шапка до обутите й във високи ботуши крака.

— Той може и нищо да не разбира от жени, но е достатъчно да ти хвърли само един поглед и ще си помисли, че е умрял и е попаднал в рая. В този случай от откровеността ти няма да има никаква полза.

При тази възможност Александра изстена отчаяно.

— Изобщо не ми помагаш, Стенка.

— А трябва ли да го направя?

— Бих оценила високо помощта ти.

— Добре тогава — отвърна весело той. — Двамата с Тимофей ще го нападнем, ще го набием и ще го прогоним.

— Освен това, докато си говорим, той може би вече е пристигнал в имението — промълви тя, после добави, за да не приеме думите ѝ като разрешение да извърши това, което бе предложил. — И няма да нападаме и да пребиваваме един братовчед на краля — освен в краен случай.

Стенка подсвирна смаяно.

— Кралски братовчед? Но тогава защо не искаш да се омъжиш за него?

Тъмносините ѝ очи започнаха да хвърлят виолетови мълнии.

— Защото обичам Кристофър.

— Обичаш *него*? — възкликна Стенка с такова презрение, че Александра отстъпи крачка назад. Всички те знаеха за англичанина и се бяха радвали за нея, но годините се нижеха една след друга, а той изобщо не ѝ бе предложил да се оженят. — Не ми говори за този никаквец!

— Аз също не искам да чувам за него.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре щеше да бъде, ако си бях излял душата и ти бях казал какво мисля за него.

Лицето му придоби израз на такова разочарование, че тя се разсмя. Стенка също се усмихна, доволен от резултата, който беше постигнал.

— Тогава да вървим и да се срещнем с твоя годеник — предложи той. — Човек никога не знае, може и да го харесаш.

Когато тя недоволно изсумтя, той добави:

— Не е невъзможно.

— Но няма да има никакво значение.

Не беше необходимо да пита защо, тъй като знаеше, и това бе най-лошото от всичко. Тяхната Алекс беше толкова безрезервно лоялна, дори когато не ѝ се отвърщаше със същото. И баща ѝ очевидно

бе напълно прав. Ермак, бащата на Стенка, неведнъж бе чувал барона да повтаря едно и също и всичките членове на семейство Разин напълно споделяха мнението му. Някой трябваше да застреля проклетия англичанин още много отдавна.

ГЛАВА 7

По обратния път Александра яздеше бавно и когато пристигнаха със Стенка пред къщата, двата часа, които баща ѝ бе предвидил до пристигането на графа, отдавна бяха изтекли. Граф Васили Петров отдавна трябваше да е в къщата, настанен или в стаята за гости, или разговарящ с баща ѝ. Ако, както възнамеряваше отначало, влезеше през задния вход, нямаше голяма вероятност внезапно да налети на него. Александра бе решила първо да се види с баща си, за да разбере каква е неговата преценка, преди самата тя да се срещне с годеника си.

Такъв бе планът ѝ и както сама преценяваше, бе много добър. Винаги съществуваше възможността баща ѝ да не хареса кардинеца и да го изпрати обратно, което щеше да означава, че тя изобщо нямаше защо да се среща с него. Това, което Александра не бе предвидила, бе, че годеникът ѝ може също да не е възхитен от идеята за този брак и да не бърза да пристигне. За това говореше и фактът, че точно в този момент осем мъже слязоха от конете си пред входа на къщата.

Алекс обаче не изгуби присъствие на духа. Щеше да постъпи по различен начин. В края на краищата, конфликтите бяха нещо неизбежно в живота, освен това можеха да се научат много интересни неща, особено когато действаш с изненада. Може би все пак бе по-добре, ако тя първа се срещнеше с него, преди баща ѝ да има възможност да го предупреди за някои от нейните „възмутителни“ навици, както сам се изразяваше. Да видиш с очите си, значи да повярваш, и тя съвсем нямаше да се представи бляскаво в обикновените си работни дрехи. По-голямата част от времето си прекарваше в конюшните, а кого да впечатли там?

Въпреки това не бе очаквала графът да пристигне с пълен антураж. Мъжете бяха осем, но водеха със себе си дванадесет коня, конете, които не бяха оседлани за езда, носеха багажа. Очевидно, годеникът ѝ не пътуваше леко, което веднага идваше да покаже, че той вероятно бе един от онези изнежени и разглезени аристократи, които

биха били ужасени от мисълта да спят на открито и винаги трябваше да имат поддръка слуга дори и за най-обикновените неща.

Александра никога не бе искала от някого да направи нещо за нея, което тя не би направила. Всъщност, предпочиташе сама да върши всичко. Разбира се, Нина се грижеше дрехите ѝ да са винаги чисти и изгладени, но Александра никога не изпаднаше в крайности. Александра и Стенка се приближиха в гръб на посетителите, без да бъдат забелязани. Последните все още не бяха разседлали конете си. Двама от слугите в къщата бяха излезли, за да се погрижат за животните, но се справяха без особен успех. Няколко от конете бяха чистокръвни, но не толкова хубави, колкото тези на Рубльов, нито толкова обучени. Всъщност те причиняваха смут сред по-мирните животни.

Един от конете бе наистина хубав жребец. Близостта му накара Принц Миша да изпръхти гневно и да тръсне гордата си глава, но само няколко тихо прошепнати думи от страна на Александра и той се успокои. Тя слезе и го остави, сигурна, че няма да ѝ създава повече проблеми. Погледът ѝ бе привлечен от мъжа, който тя сметна за своя годеник, тъй като дрехите му го издаваха. Не бе очаквала да е толкова красив. Тъмна кестенява коса, небесносини очи, по страните му личаха леки вдлъбнатини, които със сигурност образуваха трапчинки, когато се усмихнеше. Александра бе още по-изненадана, когато видя ведрото изражение на лицето му, което го караше да изглежда още по-привлекателен.

В момента той бе единственият от групата, който бе чул приближаването им и се бе обърнал в тяхна посока. Но погледът му изобщо не попадна на Александра. Той прикова очи в Принц Миша и повече не ги отмести. Александра бе свикнала с такава реакция, дори я очакваше и съвсем разбираемо се изпълваше с гордост. Нейните два коня, Принц Миша и баща му Гордостта на Султана, бяха чистокръвни бели жребци с разкошни дълги гривви и опашки, дълбоки сини очи и гъст, гладък косъм. Техните жребчета постоянно се търсеха, за тях се предлагаха безумно високи цени, но Александра не продаваше своите „бебета“ на някого, който не беше отличен познавач на конете. Ако бъдещите купувачи нямаха намерение да ги гледат така, както го правеше тя, тогава те никога не ставаха тяхно притежание.

Очевидно годеникът ѝ бе познавач на конете. Той нямаше сили да откъсне възхитения си поглед от жребеца. Това събуди любопитството ѝ и едновременно ѝ донесе облекчение. Въпреки че щеше да страда ужасно, ако го направеше, съществуваше възможността тя да го убеди да развали годежа срещу Принц Миша. Разбира се, първо щеше да предложи някоя от кобилите или скопените коне. Всичките ѝ животни бяха великолепни. Но ако можеше да съди от погледа на мъжа, той вече се бе влюбил в Принц Миша.

Александра слезе от коня и само за да се увери, че не е сгрешила в това кой е годеникът ѝ, обърна се към групата достатъчно високо да я чуят всички.

— Кой от вас е Васили Петров?

Васили разглеждаше голямата къща, но когато чу въпроса, се обърна и погледът му попадна на... това жена ли беше? Не беше съвсем сигурен, докато очите му не се спряха на пълните съблазнителни гърди, които издуваха вълненото ѝ палто. Широките бричове скриваха фигурата ѝ, но високите ботуши, опънати по краката ѝ, разкриваха добре оформени прасци.

Без съмнение, това го заинтригува. Такива гърди винаги му въздействаха по този начин. Но имаше и нещо повече; жената имаше хубави черти, безупречна кожа, която все още носеше отпечатъка на летния загар, който говореше за селското ѝ потекло, тъй като никоя дама не би се изложила на слънце до такава степен: високи скули и тънък прав нос, толкова фин, че изглеждаше аристократичен. Устните бяха пълни, чувствени и не по-малко изкусителни от гърдите. Тя бе вирнала упорито брадичка, но Васили можеше спокойно да не обръща внимание на това. Няколко кичура от косата ѝ, с половин тон по-светли от кожата, се бяха изплъзнали изпод кожената шапка. Красиво оформените ѝ вежди бяха малко по-тъмни, такива бяха и дългите гъсти мигли, които обграждаха бадемовите ѝ очи. Всичко това я правеше да изглежда екзотично красива.

Може би, реши Васили, краткият му престой тук все пак нямаше да се окаже толкова неприятен.

— Това съм аз, миличка. А ти коя си?

Александра отмести поглед от тъмнокосия мъж, който едва я бе погледнал, и го насочи към този, който току-що бе проговорил. Значи наистина бе сгрешила...

Тази мисъл избледня в съзнанието ѝ и изчезна, както впрочем и всяка друга. Очите ѝ се разшириха. Устата ѝ остана отворена от изумление. Александра направо забрави да диша. Почувства как коленете ѝ омекват.

Така изминаха няколко минути, докато накрая си пое дълбоко дъх, а страните ѝ се покриха с ярка руменина. Когато той забеляза реакцията ѝ, усмивката му стана по-широка. Шокирана ли беше? Затова ли се бе проявила като истинска глупачка? Все още не можеше да намери подходящи думи да му отвърне. Сигурно бе изпаднала в шок, но и никой никога не ѝ бе казвал, че мъжете могат да бъдат толкова красиви.

Той като че ли целият бе изтъкан от злато. Над ушите и слепоочията му се спускаха къдрици сякаш от разтопено злато, кожата му имаше златистокафяв цвят, а очите му бяха меднозлатисти. Беше направо съвършен, но с типично мъжка красота — слаби страни, прав, леко орлов нос, гъсти вежди, силна брадичка и красиво оформени устни, които бяха невероятно чувствени. Красотата на този мъж бе направо хипнотизираща.

Но с усилие на волята Александра успя да дойде на себе си. Значи *той* беше Васили Петров? И тя трябваше да се омъжи за *него*? Господи, каква шега! Да се омъжи за мъж, по-красив от самата нея? Не, и ако зависи от нея.

Сега, когато бе възвърнала способността си да мисли трезво, Александра си спомни за своя план и се приближи с решителна крачка до него, отбелязвайки междувременно колко висок бе той. Дългото му до коленете палто, подплатено с кожа, беше пристегнато с колан през кръста, като по този начин загатваше стройната фигура на воин. Баща ѝ бе по-висок и по-здрав от Васили, но грубата сила, която се излъчваше от този мъж, бе много по-заплашителна.

Александра никога нямаше да си позволи да покаже страха си, а в случая изобщо не се страхуваше. Все пак той не бе неин съпруг, само годеник, а съвсем скоро нямаше да бъде дори това.

— Съжалявам, че стоях и ви зяпах като малоумна, граф Петров — обърна се тя към него със спокоен тон. — Но наистина съм малко... изненадана. В края на краищата, не всеки ден срещам мъж, по-хубав от мен.

При тези думи всички се разсмяха, включително и синеокият непознат, когото отначало бе помислила за своя годеник. Александра бе наистина разочарована, че не той се оказа граф Петров, защото щеше да бъде много по-лесно да се справи с него. Тя му хвърли кратък поглед, изпълнен с тъга и копнеж, който той изглежда бе възприел по друг начин, тъй като реакцията му бе мигновена — веселото изражение изчезна от лицето му.

Александра отново насочи вниманието си към златния Адонис и веднага забеляза смущението му. Странно, но тя винаги въздействаше по този начин на мъжете, поне на тези, които не я познаваха. Не бе имала намерение да го шокира с откровеността си, но въпреки това вътрешно ликуваше, че бе успяла да го постигне. Бе изтрила от лицето му самодоволната усмивка, което я караше да вярва, че владее положението.

Александра тъкмо щеше да се представи, когато си спомни как я бе нарекъл само преди минути. „Миличка“. Когато дори не знаеше коя бе тя! Едва не се разсмях, когато осъзна, че той флиртуваше с нея, или по-скоро с една непозната жена, и то пред прага на къщата на годеницата си! И точно този факт ѝ подсказа повече за характера му, отколкото би могла да научи от разговор с него. Александра не се разсмях, но въпреки това не можа да се въздържи и се подсмихна леко. За такъв късмет не би могла и да се надява. Нямахше търпение да разкаже на баща си за този образец на чест и добродетелност, с когото искаше да я свърже завинаги.

Младата жена се замисли за възможността да си поиграе малко с него само за да види доколко ниско би паднал, преди да разкрие коя е. Мисълта бе много изкушаваща, въпреки че не знаеше как би могла да осъществи замисъла си. В следния миг обаче отхвърли тази мисъл. Ако съвсем честно веднага се разкрие, ще постигне същите резултати. Когато се обърна към него, тя продължи да се усмихва.

— Позволете ми да се представя, графе. Аз съм Алекс Рубльова.

— Алекс? Искате да кажете Александра?

— Да.

В същия миг държанието му се промени. Очите му, с цвят на пчелен мед, обходиха цялото ѝ тяло, но този път погледът му бе изпълнен с презрение, примесено с отвращение. Александра не можеше да бъде по-доволна.

Тя го дари с ослепителна усмивка, която, без самата Александра да подозира, го накара да затаи дъх.

— Съвсем очевидно е, че никой от двамата ни не е такъв, какъвто си го е представял другият, но не се отчайвайте, графе. Трябва откровено да ви призная, че не искам да се омъжвам за вас.

Тъй като тя току-що бе взела от устата му собствените му думи, Васили занемя от смайване.

— Не искате?

— Ни най-малко — увери го тя. — Но искрено съжалявам, че сте си изгубили времето да дойдете дотук. Надявам се да се помирите с баща ми, след като развалите годежа. Ако не ви видя отново, преди да си тръгнете — беше ми много приятно да се запозная с вас.

С тези думи тя се обърна и грациозно се метна на седлото на белия жребец. След това конят и ездачката завиха зад ъгъла на къщата, следвани от свиреп на вид казак.

Не се случваше често Васили Петров да остане с отворена от смайване уста, особено пък ако причината за това е жена. А тази дори не се обърна назад. Бе казала каквото имаше да му казва, след това, изглежда, напълно го бе изхвърлила от съзнанието си. Но жените не постъпваха така с него!

Лазар се приближи и застана до Васили, вперила очи в посоката, където изчезна Александра Рубльова.

— Ако сега се разсмееш, кълна се, че ще ти забия един и то точно в устата! — изръмжа Васили, без да погледне приятеля си.

Лазар не се разсмя, но не можа да сдържи усмивката си.

— Да не би да си мислиш, че заплахата ти ще ме спре?

Двамата приятели бяха известни с това, че се нахвърляха един срещу друг при нищожни поводи. Стефан бе изпратил Лазар заедно с Васили, за да го предпазва от неприятности, но шеговито ги бе предупредил да не се избият взаимно, преди да се върнат в Кардиния. А шестимата души охрана, които придружаваха двамата приятели по настояване на Стефан, трябваше да се погрижат за това, както и да ги защитават от пълните с разбойници планински проходи.

— Не, но след това ще ти е трудно да продължиш — отвърна Васили с тон, в който ясно проличаваше заплаха.

— Така е, но не разбирам от какво се оплакваш. Би трябвало да си доволен. Така няма да се наложи да й показваш какво противно

копеле можеш да бъдеш. Тя ти каза всичко, което искаше да чуеш, и то без да си си мръднал пръста.

— Точно това ли съм искал да чуя? — сопна се Васили с усиливащо се раздражение. — Сигурно не си слушал внимателно, Лазар. Малката селянка не иска да се омъжи за мен, но очаква аз да разваля годежа. Колкото и да ми се иска, знаеш, че не мога да направя това.

— Да, но виж колко си близо до целта, благодарение на неочакваното ѝ признание. Вече си спечелил половината битка, без дори да дадеш и един изстрел. Нима ще ти е трудно да я убедиш да развали годежа, след като ѝ обясниш защо ти не можеш да го направиш? Тя е на твоя страна, приятелю. Момичето не те иска.

След като изрече тези думи, Лазар не можа да се въздържи и високо се разсмя. Ситуацията беше невероятно комична, още по-смешна беше намръщената физиономия на Васили. Кой би могъл да предположи, че единствената жена, която реално имаше възможността да се омъжи за Васили — или поне се предполагаше, че я има — не иска да приеме този брак, когато стотици други жени бяха готови и на убийство, за да заемат нейното място?

— Между впрочем — продължи Лазар с единствената цел да подразни приятеля си, — мисля, че не беше ни най-малко впечатлена от огромното презрение, с което се отнесе към нея. Не бих могъл да я обвинявам за това, но все пак забелязах как я гледаше, преди да разбереш коя е тя. — Лазар отново избухна в смях. — Господи, нямам търпение да разкажа на Стефан и Серж. Те просто няма да ми повярват!

ГЛАВА 8

— Заповядай, седни, Васили, надявам се, нямаш нищо против да те наричам така?

Константин не дочака отговора му, а зае мястото си зад бюрото. Кабинетът му бе това, което можеше да се очаква от човек на неговите години — луксозен и удобен без излишна претрупаност. Това напомни на Васили кабинета на баща му, преди Мария да го превърне в стая за шев, след като той почина.

— Въпреки че никога не сме се срещали, чувствам се така, като че ли се познаваме цял живот — започна да обяснява Константин. — Но това едва ли е за чудене, тъй като баща ти постоянно говореше за теб. Той толкова се гордееше! Искаше да те покаже навсякъде, да те взима със себе си, когато пътува или ходи на лов, но разбираше, че училището е много по-важно, особено когато ти бе обучаван от същите учители, които обучаваха и принца престолонаследник. Този факт също го караше да изпитва особена гордост, тъй като сам той никога не се е ползвал с такива привилегии, защото нямаше връзка с кралското семейство, докато не се ожени за майка ти. Но знам със сигурност, че имаше твърдото намерение да те доведе в Русия, след като навършиш осемнадесет години. Спомням си, когато той...

Константин продължи със спомените си повече от час. Васили отвърна на няколко въпроса, но през повечето време просто слушаше жадно, научавайки за баща си неща, които никога не бе знаел. Дълго преди баронът да спре да говори, негодуванието, което Васили бе изпитвал към баща си през по-голямата част от живота си, започна да намалява и когато Константин завърши с думите „Знаеш ли, той все още ми липсва“, изчезна напълно.

Невероятно, но на Васили му се прииска да се разплаче. Не бе плакал от дете и необходимостта да заплаче, каквато изпитваше в този момент, почти го задушаваше. На него баща му също му липсваше и до този момент не бе осъзнавал колко много. След като гневът срещу баща му заради преждевременната му смърт премина, Васили изпита

огромно съжаление, особено защото никога не бе имал възможността да почувства баща си като приятел, както бе станало със Стефан и с баща му Сандор, когато Стефан излезе от детската възраст и стана мъж.

Със сигурност Васили не си представяше така срещата си с барона. Всъщност нищо не ставаше така, както бе очаквал, особено първата среща с годеницата му.

Забележката ѝ, че тя не е това, което е очаквал, бе твърде меко казано. Беше си представял една разглежена аристократка, която лесно би могъл да изплаши. Но не можеше да си отговори как ще стори това с дръзката девойка, която бе срещнал току-що. Тя беше болезнено откровена и пряма. Обличаше се като селянка, не, по-точно като селянин. И яздеше по мъжки маниер, сякаш бе родена на седлото. Това момиче, като че ли изобщо не знаеше какво е свенливост. И защо, по дяволите, не искаше да се омъжи за него?

Васили не бе сигурен какво да мисли по този въпрос, но не чувстваше облекчение, както бе помислил Лазар. Бяха го отхвърлили. Той — отхвърлен! За него това беше единствено по рода си преживяване — е, не съвсем.

Таня също го бе отхвърлила веднага, когато ѝ бяха казали, че той е кралят, за когото трябва да се омъжи.

— Не бих се омъжила за вашия крал дори и да ми платите — бе заявила тя.

Разбира се, тя не бе повярвала, че е принцеса Таня Яначек и че е сгодена още от раждането си за сегашния крал на Кардиния. Дори и да бе повярвала, едва ли щеше да има някакво значение, тъй като по това време тя презираше Васили не по-малко, отколкото той нея.

Но дори тогава Васили не се бе почувствал истински отхвърлен. Тогава не съществуваше гневът, който го глождеше сега. И неспособността му да разбере какво точно го тревожи, още повече го ядосваше. Обаче Васили внимаваше да не издаде чувствата си пред барона.

Отначало бе имал намерение да се представи на Константин Рубльов като човек, напълно неподходящ за зет. От опита си с жените, очакваше, че годеницата му ще се зарадва да го има за съпруг и по този начин нея ще бъде по-трудно да я убеди да се откаже от този брак, докато баща ѝ най-много да се ядоса. Но след като изслуша барона,

който говореше с такова искрено уважение и обич за баща му, Васили разбра, че не може да постъпи по този начин — поне не толкова грубо, колкото бе възнамерявал отначало.

Той вече бе излъгал за причината за забавянето си, като каза, че човек от охраната му бе заболял тежко, докато всъщност нарочно пилееше време, като оставаше във всеки град, където минаваха, в продължение на дни, а веднъж и цяла седмица — заради една красива малка червенокоска — вместо само да преспи и да продължи. Забавянето целеше да се изчака зимата да напредне достатъчно, за да бъде отложено пътуването заради студа. Ако по някаква причина трябваше да отведе Александра Рубльова със себе си в Кардиния, Васили искаше лошото време да ѝ даде допълнителен мотив да остане вкъщи. Той, разбира се, щеше да ѝ изложи достатъчно причини, за да развали този смешен годеж, но въпреки това не възнамеряваше да се откаже от нищо, което би могло да се окаже от полза, включително и от времето.

Но сега Васили разбираше, че що се отнася до барона, трябваше да промени изцяло намеренията си. Нямаше да посрами името на баща си в очите на този човек, като се покаже като разглезен и недостоен син. Но пък и не се налагаше да се държи безупречно. Може би не бе лоша идея да го разочарова, като не покаже — или се престори, че не притежава — определени качества, които баронът се надяваше да открие в него. Просто трябваше да разбере за какви качества става дума.

— Да се върнем към дъщеря ви, сър.

— Да, гледах от прозореца на всекидневната, когато се срещнахте с нея.

Константин не можеше да бъде по-доволен, когато забеляза каква беше първоначалната реакция на Александра при вида на младия граф. Толкова голямо бе облекчението му, че едва успяваше да го скрие.

— Извинявам се, че тя не беше в най-хубавите си дрехи — продължи той. — Разбирате ли, прекарва по-голямата част от деня, като се занимава усилено с конете, така че се облича по този начин за удобство, а не за...

— Занимава се усилено с конете? — изненадата на Васили бе съвсем искрена. Той не можеше да прецени дали да одобри това или не.

Обаче от тона му Константин застана нащрек.

— В края на краищата, в това имение отглеждаме коне — обясни той. — Александра единствена от трите ми дъщери показва интерес. Вероятно не трябваше да я окуражавам в тази дейност, но го направих, а след това вече нямаше връщане назад.

Васили с облекчение разбра, че бе налучкал верния тон, поне що се отнася до неговата цел. Баща ѝ очевидно ѝ позволяваше да върши тази нетипична за една дама работа и не би било лошо той да изрази неодобрение. Фактът, че баронът бързо премина в защита на дъщеря си, му подсказа, че той вероятно е очаквал по-младият мъж да се държи по този начин.

— И вие ѝ позволявате това?

„Като че ли можех да я спра“ — помисли си Константин, но не каза нищо. Не му се искаше Васили веднага да разбере колко своенравна и упорита може да бъде годеницата му, поне не преди сватбата.

— Не виждам в това нищо лошо, а тя много добре умее да се оправя с животните — отвърна той. — Грижи се за тях, когато са болни, тренира ги, храни ги...

— Моля?

Константин се изчерви и отново се зае да защитава дъщеря си:

— Трябва да разбереш едно нещо, Васили. Александра не е някое разглезено и невежо градско момиче, което никога не си е цапало ръцете. Тя е израснала тук, в провинцията...

Константин спря, тъй като изражението на Васили бе достатъчно красноречиво. Като че ли на висок глас бе казал ясно и сухо: „Е, това обяснява всичко“. Въздишката на барона бе не по-малко красноречива, въздишка на баща, който вече не знае какво да каже и как да постъпи.

— Съгласен съм, че дъщеря ми трябва да се заеме с нещо напълно различно. И това неизбежно ще стане при наличието на съпруг и деца.

Васили изстена вътрешно, като се питаше дали отношението, което показваше, не бе точно това, което баронът бе очаквал от него.

— Предполагам, вие си давате сметка, бароне, че аз живея в столицата, близо до двореца — започна внимателно той. — Със задълженията ѝ в двореца, като една от придворните високопоставени

дами, животът ѝ ще бъде съвсем различен от този, на който е привикнала тук.

— Промяната ще ѝ се отрази добре, въпреки че съм длъжен да те предупредя, Васили, че Алекс няма да се откаже от всекидневната си езда.

Това не беше кой знае какво, затова Васили отвърна спокойно:

— Повечето благороднички яздят за удоволствие.

— А какво ще кажеш за състезанията?

— Невъзможно! Никоя дама не се състезава... Господи, да не би тя да го прави?

— От време на време.

— За състезания и дума не може да става.

— Чудесно!

Васили се отпусна тежко на стола си. Трябваше да говори за неща, които нямаше да доставят удоволствие на барона, а не да се оказва, че е идеалното разрешение на проблемите на този човек с непокорната му дъщеря.

— Аз, разбира се, притежавам няколко имения в провинцията, които все пак не са твърде отдалечени от столицата — продължи Васили, опитвайки се отчаяно да придаде нов тон на разговора. — Предполагам, че там тя би могла да се отдава на необичайното си любимо занимание.

— Александра много ще се зарадва да чуе това — усмихна се Константин.

Васили стисна зъби, ядосан от развитието на нещата. Последната му надежда, поне що се отнася до барона, бе, че той може би го лъжеше за годежа. Една съвсем слаба надежда, но Васили бе отчаян.

— Бих искал да видя копие от договора за годежа, сър. Очевидно, копието на баща ми се е изгубило, тъй като ние изобщо не можахме да го намерим.

— Разбира се.

Васили се изчерви леко, тъй като забеляза договора, който през цялото време бе стоял на бюрото. Очевидно очакващ тази молба, Константин му подаде копието. Васили бързо прочете краткия документ и видя най-отдолу подписа на баща си. Дотук с плахите му надежди.

— Мога ли да ви попитам защо чакахте толкова дълго, за да ми пишете? — Васили подаде обратно документа на Константин. — Дъщеря ви отдавна е минала възрастта, на която се омъжват повечето момичета.

— Това, разбира се, е егоизъм от моя страна, тъй като исках да я задържа повече време при себе си — отвърна Константин. — Алекс е доволна от живота си тук.

— Не се съмнявам. Известно ли ви е, че тя не иска да се омъжи за мен?

— Александра ти каза *това*?

— Така е.

Напълно объркан, Константин се замисли, след това махна ръка с престомена небрежност.

— От мисълта за предстоящата промяна е предполагам. Това наистина действа изнервящо. Случва се на повечето младоженки — а също и на бъдещите им съпрузи.

— Обикновено всеки пази тези чувства за себе си — отвърна Васили, като недоволно изръмжа.

— О, значи си открил склонността на дъщеря ми към пълна откровеност — разсмя се Константин. — Признавам, че понякога това е доста смущаващо, но при други случаи си има и своите предимства. Александра никога няма да ти губи времето да увърта нещата, можеш да бъдеш сигурен в това. Няма нужда да взимаш думите ѝ толкова присърце. Не си ти конкретно човекът, за когото тя не иска да се омъжи, факт е, че така би отговорила на всекиго. Както вече ти казах, би предпочела да живее така, както досега. Но Алекс ще се омъжи за теб, Васили. Имам думата ѝ.

Не това се надяваше да чуе Васили.

— С цялото ми уважение към вас, сър, но сигурен ли сте, че искате да насилите дъщеря си да се омъжи за човек, когото не желае?

— Хайде сега, не желае! — Константин му отправи толкова многозначителна усмивка, че Васили се изчерви. — Видях какво се случи, когато те видях за пръв път, и мога да те уверя, че никой мъж досега не е предизвиквал такава реакция у нея. — „Дори и онзи проклет англичанин не успя.“

Васили почувства, че страните му горят, като че ли не бе свикнал с ефекта, който упражняваше върху жените.

— Александра каза, че съм я изненадал.

— В това няма съмнение.

— Изненадата беше взаимна.

— И в това не се съмнявам. Моята най-малка дъщеря е наистина необикновена — продължи Константин с голяма доза бащинска гордост. — Също няма никакво съмнение, че мъж на твоите години и с твоя опит ще успее лесно да спечели обичта ѝ и ще премахне страховете ѝ.

Васили осъзна, че не може да направи нищо. Баронът го бе приел с цялото си сърце и нищо не би могло да промени отношението му към него. Трябваше да съсредоточи усилията си към Александра, още повече че нямаше време за губене.

— Ще направя всичко възможно, що се отнася до дъщеря ви. — Това не бе лъжа, а просто изявление, което можеше да се тълкува по различен начин. Васили се изправи, за да сложи край на разговора. — Поради моето закъснение, страхувам се, ще се наложи да тръгнем много скоро, най-вероятно утре, преди настъпващата зима да направи пътуването ни твърде рисковано.

Васили веднага забеляза, че бе успял да изненада барона.

— Но приготовленията за сватбата не са приключили.

Васили придаде на лицето си израз на съжаление.

— Много съжалявам, но забравих да спомена, че братовчед ми настоява сватбата да се състои в Кардиния, в двореца. Кралицата пожела това, а Стефан с радост изпълнява всичките ѝ желания.

Константин нямаше какво да отговори и не можеше да мисли за нищо друго, освен за проблема, който това неочаквано развитие на нещата щеше да предизвика.

— Но аз не съм направил никакви приготовления, за да пътувам по това време на годината.

— Можете спокойно да почакате до пролетта и тогава да доведете Александра в Кардиния — предложи бързо Васили.

Този факт не убегна на Константин.

— Не, не е необходимо аз да присъствам на сватбата. Гodeжът за мен има същото значение, както сключеният вече брак. Ще почакам и ще посетя дъщеря си, когато тя роди първото си дете.

По дяволите, помисли си Васили със страх, този човек вече го бе оженил за дъщеря си и даже го виждаше баща на децата ѝ.

— Александра със сигурност ще бъде разочарована.

— Съвсем не. — Константин не бе забравил колко му бе ядосана.

— Ако не друго, Александра ще се радва да се отърве от опеката ми.

„За да попадне под моята“ — помисли си Васили. Тази мисъл го заинтригува, докато, ужасен, не осъзна последствията от нея. Възможността да прелъсти девойката вече не съществуваше, нещо повече, за това не можеше да става и дума. Щеше да е по-лесно да я накара да развали годежа. До утре трябваше непременно да го направи.

ГЛАВА 9

Константин се облегна на стола си и зачака. Беше сигурен, че Александра ще дойде при него, щом се увери, че е сам. Тя се появи след по-малко от две минути. Вероятно бе наблюдавала отнякъде кога графът ще излезе от кабинета. Щеше да се опита да избегне срещата с Васили. Но Константин нямаше да има такъв късмет.

Тя все още бе с дрехите, с които бе яздила, и изобщо не приличаше на дама. След това, което Васили му каза за срещата им при входа, Константин се страхуваше, че тя нарочно бе останала с работните си дрехи. Това бе нейният начин да се противопостави и той от опит знаеше, че Алекс ще упорства докрай. Почти бе започнал да съжалява, че не може да пътува с тях, за да види с очите си как непокорността и вироглавството ѝ ще бъдат овладени от мъж, който — Константин не се съмняваше в това — имаше голям опит с жените.

Като се замисли, стигна до заключението, че промяната в плановете можеше да бъде и за добро. Ако всичко се бе развило така, както бе предвидил, те щяха да се оженят след по-малко от седмица, което бе недостатъчно, за да се опознаят. Но щом се налагаше първо да отидат в Кардиния — щеше да отнеме най-малко месец, в зависимост от скоростта, с която щяха да се движат — това щеше да даде възможност на Васили да ухажва Александра и да я покори напълно, преди двамата да се оженят.

Тъй като познаваше добре дъщеря си, Константин знаеше, че такава възможност изобщо няма да ѝ се хареса. И, както и очакваше, тя премина направо на въпроса.

— Кога си тръгва графът?

— Утре сутринта, но ще тръгнете и двамата.

— И двамата ли? Значи той не е развалил годежа?

— Какво те е накарало да си помислиш, че ще го направи? Това, че си му казала, че не го искаш? Ти ме разочароваш, Александра. Мислех си, че семейната чест означава повече за теб, отколкото...

— Достатъчно! — прекъсна го тя. — Просто се опитах да сложа край на този фарс, като му казах истината. Но ако той приема жена, която не иска нищо от него... Трябваше да се досетя, че моите желания не означават нищо.

Когато тя не каза нищо повече, Константин се обърна предпазливо към нея.

— Но ти ще се омъжиш за него! Даде ми дума, че ще го направиш!

— Няма да бъда аз тази, която ще развали годежа — отвърна тя с цялата горчивина, която бе изпълнила душата ѝ.

— Но си мислиш, че той ще го направи.

— След като ме опознае...

— По дяволите, Александра! Знам, че той те привлича. Сам го видях.

Александра повдигна с безразличие рамене.

— Не мога да отрека, че той е доста красив, така че няма начин да не е суетен като пуяк, освен това е развратен глупак.

— Предполагам, че имаш някаква причина да кажеш това! — процеди строго Константин.

— Имам. Той започна да флиртува с мен, но *преди* да разбере коя съм.

— А ти имаш толкова голям опит с мъжете, че можеш да направиш разлика между флиртуване и приятелско поведение?

Александра презрително изсумтя.

— Не мисля, че приятелското поведение включва и това да ме нарича „миличка“.

Вместо да се разгневи, както бе очаквала, Константин се разсмя.

— Радвам се да разбера, че той също те е харесал, въпреки дрехите, с които беше облечена. И тъй като вече се разбрахме, че ти също го харесваш...

— За нищо подобно не сме се разбирали! — прекъсна го разгорещено тя.

Но Константин не ѝ обърна внимание.

— Най-малкото можеш да се опиташ да го харесаш.

Измина един дълъг, изпълнен с напрежение миг, преди тя да отговори.

— Много добре, ще се опитам.

— Наистина ли? — Константин примигна объркан.

Това беше лъжа, която тя смело хвърли в лицето му, но не можа да я повтори. Вместо това се обърна към баща си с въпрос.

— Спомена, че ще тръгнем утре. Защо?

— Непредвидено стечение на обстоятелствата, страхувам се. Мислех, че ще се ожените тук, след броени дни, но очевидно ще бъде подготвена голяма церемония в кралския дворец в Кардиния — по настояване на техния крал.

— Тогава не е ли чудесно, че мога да се приготвя за толкова кратко време?

Тя изрече тези думи с толкова сух тон, че не остави никакво съмнение, поне за баща ѝ, как приема създалата се ситуация. Все пак на повечето жени им трябваха цели седмици, за да се приготвят за едно по-далечно пътуване. И въпреки че Александра пътуваше с малко багаж, дори на нея ѝ бяха необходими няколко дни.

— Грещиш, Алекс. Графът не се опитва да ти създава неудобства. Просто причината е в неблагоприятното време. Забавянето му налага да тръгнете бързо, за да избегнете снежните бури в планините.

Александра изведнъж бе заинтригувана.

— Аз обичам снега. Искаш да кажеш, че той не го обича, така ли?

Фактът, че докато изричаше тези думи, тя се усмихваше, накара Константин да изстене.

— Надявам се, нямаш намерение нарочно да забавяш пътуването.

— За да отложи сватбата колкото е възможно повече? — Усмивката ѝ стана по-широка. — Ти как мислиш? Още повече, съвсем справедливо е той да разбере какъв ще е животът му с мен.

— Александра, настоявам да се държиш...

— Вече получи единственото обещание, което ще измъкнеш от мен, татко. Смятай го за късмет, че получи и него.

Лицето му се зачерви от гняв.

— Ти каза, че ще се опиташ да го харесаш.

— О, ще се опитам, разполагам с предостатъчно време преди сватбата. Но не и тази вечер, затова ще трябва сам да забавляваш гостани. Все пак имам да приготвям толкова много неща, сигурна съм, че цяла нощ няма да ми стигне.

— Ще вземеш малко багаж, по дяволите, както правиш винаги. Няма да допусна да ви застигне някоя от онези ужасни бури в планините заради твоята упоритост. Ще изпратя останалата част от нещата ти колкото е възможно...

— Тогава ще поискам два пъти повече неща — заяви тя, като тръгна да излиза.

— Алекс!

Тя затвори тихо вратата след себе си. Би предпочела да я затръшне силно, да хвърля разни предмети, да крещи, но не виждаше смисъл, когато вече бе загубила битката, поне що се отнася до баща ѝ. Все още се чувстваше предадена и наранена и не бе сигурна дали някога ще може да му прости. Само като си помислеше, че се бе събудила тази сутрин с очакването за един съвсем обикновен ден!

Сега целият ѝ досегашен свят бе обърнат с краката нагоре. Никак нямаше да ѝ бъде лесно да го постави отново на мястото му.

Обаче бе решена да го направи на всяка цена. За нея бе истински удар да разбере, че сватбата все пак предстои, когато си бе мислила, че нещата са се уредили според желанието ѝ, но не се чувстваше победена, що се отнася до младия граф. В гърдите ѝ все още тлееше гняв, който сега бе насочен не само към баща ѝ, а и към това красиво конте. Как смееше той все още да я желае след това, което му бе казала? И как смееше той да се забави толкова много, че да я принуждават да тръгне още на следващия ден?

Александра пое по стълбата към горния етаж, стиснала силно ръце в юмруци. Потропа силно по вратата на стаята за гости, където предполагаше, че бе настанен графът. С периферното си зрение забеляза, че три от прислужничките се навъртаха в края на коридора, но не се замисли върху този факт, тъй като не осъзнаваше, че годеникът ѝ привличаше жените, както пламъкът на свещ привлича нищо неподозиращите пеперуди. Тъй като би предпочела да върши нещо друго, а не да се разправя за втори път с него, не бе чудно, че не успя да направи връзката.

Бе улучила стаята. Васили Петров веднага застана пред нея — полугол. Бе съблякъл палтото и събул ботушите си, бялата му риза бе разтворена и разкриваше част от гърдите и корема. Александра не бе в състояние да откъсне поглед от широките му гърди, осеяни тук-там с руси косъмчета. Той наистина бе целият златист, като млад лъв, но

подобно на това животно бе истински хищник и много, много опасен. Александра инстинктивно почувства всичко това.

— Точно момичето, което исках да видя.

Той произнесе тези думи със снизходителен, дори презрителен тон. Не бе трудно да се отгатне защо. Александра все още беше в работните си дрехи без шапката и палтото. Дори не си бе направила труда да срещне косите си, след като се бе върнала от езда. От стегнатата прическа, с която бе тръгнала сутринта, сега нямаше и следа, а щом шапката не поддържаше изхлузилите се кичури, те свободно падаха по раменете и гърба ѝ. Хората, които я познаваха, бяха свикнали да я виждат в този ѝ вид, затова тя обръщаше малко внимание на това как изглежда. Кое то, обаче, не можеше да се каже за гостите.

Когато Александра вдигна поглед към лицето му, се стресна, защото го видя да се усмихва. И каква усмивка само! Почувства как все едно стомахът ѝ се преобръща и бе поразена, когато осъзна, че я напушва смях. Никога преди не ѝ се бе случвало такова нещо. Нито пък бе изпадала в ситуация, когато не можеше да намери подходящите думи, а това ѝ се случваше за втори път този ден.

Невероятно, но след няколко часа тя не го виждаше в различна светлина. Той бе толкова красив, че за нея бе трудно да го гледа спокойно, още по-малко да разсъждава разумно. За бога, щеше ли да е необходимо с усилие да се опитва да идва на себе си всеки път, когато го срещнеше?

Той я хвана, дръпна я рязко в стаята и затвори вратата зад нея. Александра се опомни и вдигна гордо брадичка.

— Тук ли ще се опиташ да ме съблазниш?

Очите му продължаваха подробно да я разглеждат и въпреки всичко тя се смути, когато той пренебрегна въпроса ѝ и се обърна към нея, без да скрива изненадата си.

— Господи, изглеждаш така, като че ли току-що си станала от леглото.

Имайки предвид презрението му към нея, думите му бяха повече, отколкото тя би могла да понесе. Александра си спомни гнева, който изпитваше към него.

— Истинско чудо ще бъде, ако тази нощ изобщо мога да използвам леглото си. Благодарение на недомислието ти, сега ще

приготвям багажа си цяла нощ.

Васили отмести поглед от нея, като че ли би искал да я види обратно в леглото, по-точно в своето собствено. След това се обърна към нея, като презрително сви рамене.

— За да отговоря на въпроса ти, сега е моментът да ти кажа, че съм на твоя страна. Аз също нямам никакво желание да се женя. Ако просто си направиш труда да кажеш на баща си, че не ме искаш, ще мога утре да си тръгна без теб и тогава няма да се налага да опаковаш багаж цяла нощ.

— Ти очакваш от мен да разваля годежа?

— Разбира се. Жените са известни с непостоянството си.

— Не мисля да го коментирам изобщо. Но в този случай става дума за семейна чест и тържествено поети обещания, така че за мен е важно, макар и да не ми харесва. Затова се налага непостоянният да бъдеш ти и ти да развалиш годежа. Високо бих оценила такава постъпка, преди да ми губиш времето с едно пътуване до Кардиния.

— Невъзможно — отвърна той, давайки воля на раздражението си. — Достатъчно е да кажеш на баща си, че не ме искаш. Защо това те затруднява?

— Вече му го заявих, глупак такъв, но без никакъв резултат. И също му дадох дума да се омъжа за теб — ако ти не развалиш годежа. — Александра въздъхна дълбоко. Нямаше да има полза, ако започнеха да си крещят един на друг. Тя си наложи да възприеме по-спокоен тон. — Вижте какво, граф Петров, тъй като и двамата сме напълно откровени един с друг и сме съгласни, че никой от нас не желае този брак, защо просто не кажете на баща ми, че аз не съм подходяща жена за вас?

— Отлична идея, но това, разбира се, не е вярно. Като баронеса, за нещастие, ти си напълно подходяща. Това, че не искам да се оженя за теб, както и за която и да е жена, не е причина да пренебрегна желанието на баща си — поне така ме уверява майка ми.

Тя му хвърли пълен с отвращение поглед.

— Позволяваш на майка си да ти определя живота?

Тази невъзможна девойка наистина успя да го ядоса.

— А вие, баронесо, позволявате на баща си да определя вашия! — изръмжа той, като въпреки всичко се изчерви.

— Баща ми е едната от двете страни, които са уредили този смешен брак. Не мога да се явя отново пред очите му, ако не изпълня думата, която е дал. Но твоят баща е починал!

— Още по-основателна причина да не мога да се измъкна с чест от този проклет капан. Баща ми не е жив, за да се изправя пред него и да споря. Затова те съветвам да промениш мнението си или искаш да узнаеш какъв ще бъде животът ни, ако се оженим? Обещавам ти, че за мен никога няма да бъдеш нещо повече от досадно задължение, което с всички сили ще се старая да избягвам. За да доставя удоволствие на майка ми, ще прекарам с теб достатъчно време, за да ми родиш наследник, след което ще си свободна да преследваш собствените си удоволствия, както възнамерявам да направя аз. Моят живот изобщо няма да се промени, за разлика от твоя. Това приемливо ли ти звучи?

Александра бе стиснала здраво зъби, но успя да изобрази на лицето си усмивка.

— Разбира се, ако ти нямаш нищо против неудобните публични сцени.

— Моля?

— Чувствай се предупреден. Ако ме принудиш да се омъжа за теб, ти ще бъдеш мой, а аз не делея това, което е мое. И няма да можеш да ме избягваш или пренебрегваш, това мога да ти обещаая. — След което тя внезапно захвърли в лицето му собствените му думи: — Това приемливо ли ти звучи?

Васили пристъпи, надявайки се да я уплаши, като се надвеси застрашително над нея, но тя дори не трепна.

— Не обичам да ме заплашват, разбра ли?

— Кой те заплашва? Ти ми каза как ще бъде, когато се оженим, аз пък ти казах как ще реагирам. Щях да помисля сериозно върху това, ако бях на твое място, Петров. Тази нощ ще ти е последната, когато ще имаш възможност да спиш безгрижно.

ГЛАВА 10

Александра успя да затвори тихо вратата на стаята на Васили, както бе направила преди това с тази в кабинета на баща си, но вратата на своята стая, която се намираше в дъното на коридора, затръшна силно, след като влезе. Беше извън себе си от яд. Как смееше този мъж да я заплашва с брак без любов, с любовниците си — защото тя не се съмняваше какви точно бяха удоволствията, които бе споменал — и с бебета? Бебета! Той я изкушаваше, а дори нямаше представа за това. Простак! Свиня! Да спомене единственото, което наистина желаше! Но не от него. От всеки друг, но не и от него!

Стаята ѝ не бе празна. Шумното ѝ нахлуване сепна както Нина, която бе наведена над една пътна чанта, така и Божик, който изръмжа предупредително, преди да разбере коя бе тя, да се приближи до нея и да ѝ демонстрира по единствения възможен за него начин извинението си.

Този ден тя го бе заключила в стаята си, защото щяха да имат гости, а хрътката не се отнасяше добре с хора, които не познаваше. Не трябваше да го прави, а да го остави да тича свободно и да постъпи както намери за добре с нищо неподозиращите непознати. Ако онова конте беше нападнато и изпохапано, разговорът ѝ с него щеше да завърши по съвсем различен начин.

Тази мисъл някак си уталожи малко гнева ѝ. Александра не бе осъзнавала, че може да жадува за отмъщение — дори и в мислите си. Жалко, че бе използвала животното само за защита, а не като оръжие, тъй като изпита истинско задоволство при мисълта как графът вие от болка.

След като погали огромната хрътка, уверявайки по този начин животното, че не му се сърди заради начина, по който я бе посрещнало в първия момент, Александра насочи поглед към Нина, разтворения куфар и дрехите, разпръснати по леглото.

— Значи вече си разбрала?

— Всеки в имението разбра — отвърна безстрастно Нина. — Това, което не знаем обаче е какво смяташ да правиш. Затова започнах да ти опаковам дрехите, в случай че решиш да се омъжиш за него, но също толкова бързо мога и да ги разопаковам.

Нина с нищо не показва какъв отговор би искала да чуе, дори и ако имаше свое собствено мнение или вече бе решила как би трябвало да постъпи Александра. Тя би подкрепила всяко нейно решение, въпреки че двете биха поспорили, ако Нина сметнеше, че Александра не постъпва правилно. Точно затова Александра много я обичаше.

Общественото им положение бе напълно неравностойно, освен това и на външен вид бяха съвсем различни. Нина имаше черна коса, която падаше на непокорни къдрици по раменете, и огромни светлосини очи. Иначе беше ниска, леко пълничка. Когато се усмихнеше, по страните ѝ се появяваха трапчинки, освен това младата жена притежаваше много силно, дори понякога цинично чувство за хумор.

Александра седна в края на леглото и прокара пръсти по една бледоморава бална рокля, припомняйки си единствения път, когато я бе облякла. Същата нощ бе получила своята първа целувка — от Кристофър. Никога преди, и след това, не я бяха целували, затова тя мислеше, че тази целувка е най-прекрасното нещо в живота ѝ.

Александра повдигна полите на роклята.

— Защо слагаш тази рокля?

— Ще имаш нужда от рокля, с която да се омъжиш — обясни практично младата жена.

Александра мислено се помоли да не се стига чак дотам, но ако не можеше да го предотврати, щеше да настоява да ѝ ушийт разкошна сватбена рокля, с единствената цел да спечели повече време. Най-добре е да поиска нещо в черно!

— Можеш да забравиш за пътната чанта — заяви решително тя. — Искам куфари, и то много. Нареди на някой да вземе всичко, което се намира в таванската стая, а след това измоли, вземи назаем или открадни още от града. Искам да се съберат достатъчно неща, за да напълнят поне две товарни коли.

Нина вече не криеше какво мисли по този въпрос. Усмивката ѝ обясняваше всичко.

— Значи наистина ще се омъжиш за кралския братовчед?

Александра не обърна внимание на доволното изражение на приятелката си.

— Не. Дадох дума, че ще го направя, но това не означава, че наистина ще се случи — не и ако мога да го предотвратя. Годеникът ми смята, че не може да развали годежа, аз също не мога да го направя, спорът няма да ни доведе доникъде. Така че просто трябва да му покажа каква ужасна съпруга ще бъда.

— Но ти можеш да му бъдеш отлична съпруга — възрази Нина.

— Не и на него. Дори и да не беше така, той никога няма да го разбере, а когато свърша с него, дори няма и да си помисли.

Нина също седна на леглото и попита колебливо:

— Защо вместо това не се омъжиш за него?

— И да изменя на Кристофър?

— Кристофър напълно го заслужава — измърмори Нина.

Александра въздъхна — не бе готова отново да спори с приятелката си за любовта на своя живот. Никой от семейство Разин отдавна не говореше нищо добро за Кристофър, особено Нина, а Александра се умори постоянно да взема негова страна, без да има нещо, заради което да подкрепи верността си.

— Дори и да не бях влюбена в друг, никога не бих се омъжила за този кардински граф. И преди отново да се възпротивиш, трябва да ти кажа, че той също не иска да се ожени за мен.

Нина просто не повярва на ушите си и беше истински възмутена.

— Той ти е казал това?

— Каза ми го. Но все пак възнамерява да пожертва себе си, а и мен, въпреки че баща му не е жив, за да стане свидетел на разтрогването на годежа. Искаш ли да чуеш какви планове има той за нашия брак? Да му родя дете и после изобщо да не ме погледне повече. Направо ми хвърли в лицето факта, че си има любовници и ще продължи да поддържа връзки с тях. Разбира се, ще прояви достатъчно великодушие да ми позволи и аз да си намеря няколко любовника.

— Той е казал *това*?

— Да.

Нина настръхна.

— Тогава няма да се омъжваш за него. Аз няма да ти позволя. Нито пък баща ти, когато му разкажеш това, което току-що каза на мен.

В отговор Александра само изсумтя.

— Така си мислиш ти. Казах на татко, че този мъж се опита да флиртува с мен, преди още да знаеше коя съм аз, и какво мислиш? Татко остана доволен. Граф Петров се проявява като истински развратник, а всичко, което вижда баща ми, е, че той ме харесва. Така че татко няма да повярва на останалото, особено като знае, че аз не искам този брак. Ще реши, че аз съм си измислила всичко и ще се почувства неудобно да говори с Петров. Дори и ако татко наистина го направи, готова съм да се обзаложа, на каквото поискаш, че този самодоволен глупак ще се прояви като страхливец и ще отрече всичко. В края на краищата, двамата с баща ми вече се срещнаха и разговаряха, след което изглежда се разбират отлично. Ако граф Петров не е признал истинските си чувства, когато имаше тази възможност, сега няма да го направи. Само аз имах привилегията да ги узная.

Нина бе впила замислен поглед в пода.

— Всичко това ми звучи така, като че ли ще имаш... един аристократичен брак.

Александра се отпусна на леглото и се разсмя.

Нина се обърна намръщено към нея.

— Не е смешно!

— Знам. — Но Александра продължаваше да се усмихва. — Да не мислиш, че съм била сляпа, когато посещавах всички онези балове в Санкт Петербург. Повече от половината женени хора, които срещнах там, имаха извънбрачни връзки. Невероятно, но жените открито говореха за това, като клюкарстваха за някой друг или направо обсъждаха собствените си завоевания. Това, което ми предлага графът, е обща практика в неговите среди. Само че не вярвам той да има и най-малка представа, че на мен това ми е известно, тъй като той се опита да ме изненада, дори бих казала, да ме шокира, като ми предложи да разваля годежа, а не сключване на нормален брак.

— Но ти не искаш такъв брак. Ти твърде много държиш на всичко, което притежаваш, за да търпиш...

— Не е така.

— Познавам те, Алекс. Не бих се учудила, ако нашибаш с камшик неверния си съпруг.

— Няма да го направя — възпротиви се разгорещено тя.

Знаеше, че е казала нещо съвсем различно на Васили, но това беше само за ефект. В действителност не го мислеше.

— Не бих могла да се интересувам по-малко от това, с кого спи този мъж, преди или след... Забрави! Въпреки всичко сватба няма да има. Вече ти казах, че нямам никакво намерение да се омъжвам за него.

— Точните ти думи бяха „ако мога да го избегна“. И как смяташ да го постигнеш?

Александра закри очи с ръка и въздъхна.

— Не знам. Досега мислих само да забавя пътуването, като натоваря много коли с багаж. За по-нататък не съм мислила.

— Това може да го ядоса, но няма да го накара да се откаже от брака с теб — отбеляза Нина.

— Знам, така че помогни ми да измисля нещо. Какво би накарало един мъж да се откаже от брак, с който вече се е съгласил?

— Безразличието — предложи Нина.

— Срамът — добави Александра.

— Отвращението...

— Чакай, с това мога да се справя — заяви възбудено Александра, като скочи от леглото.

— Това е добре, защото не би могла да се престориш на безразлична, независимо колко усилие ще положиш. А, не виждам и да си успяла да го накараш да се отврати.

— О, накарах го — усмихна се Александра. — Колкото е високомерен и надут, като видя как съм облечена, веднага се отврати, толкова поне бе изражението на лицето му. И можеш да бъдеш сигурна, че още по-малко му хареса откровеността ми.

— Какво ти помага това? Все още си сгодена за него.

— Все още не ми е помогнало, но то бе едва при първата ни среща, той изобщо не ме е опознал.

— А, разбирам, малко преструвки — кимна Нина в знак, че е разбрала. — Това ли си намислила?

— Не, преструвките ще бъдат в изобилие — отвърна Александра, развълнувана от идеята. — Сигурно вече ме е определил като провинциалистка, но му предстои да види, че съм най-лошата провинциалистка, която е срещал някога. Ще бъде груба и вулгарна, с лоши маниери, за него ще бъде истинско главоболие. Ще бъде ужасен

само от мисълта да ме представи на семейството и приятелите си. И бързо би стигнал до заключението, че дори и баща му би развалил този годеж, ако бе жив да види всичко това.

— Звучи ми забавно — усмихна се Нина.

— Значи ще дойдеш с мен?

— Нима си си помислила, че можеш да ме оставиш тук?

Александра се разсмя и прегърна приятелката си.

— Едва ли ще му отнеме повече от седмица да реши да ме върне обратно, така че няма да отсъстваме толкова дълго. Все пак няма да се откажа от идеята да натоваря всичко, което притежавам.

— Мислиш ли, че ще има полза от забавянето с товарните коли?

— Надявам се граф Петров да дойде на себе си само след седмица, но не искам да оставям нищо на случайността. Ако има нужда от още време да го убедя, че е истинска глупост да се ожени за мен, така да бъде. Но не се тревожи за събирането на багажа. Просто натъпчи всичко в куфарите, когато пристигнат. Ако нещо се счупи или повреди, ще му изпратя сметката, когато годежът бъде развален.

— Все едно да посипваш сол върху отворена рана — каза Нина.

— Разчитам на това.

Нина излезе от стаята, за да се заеме със събирането на куфарите, а няколкото минути, когато Александра остана сама, младата жена използва, като се замисли върху това, с което се бе заела. После при нея влезе Ана и болката от предателството отново я връхлетя.

— Баща ти ми каза, че няма да се присъединиш към нас на вечеря — започна Ана.

— Твърде заета съм да си събирам нещата.

На Ана не убегна горчивият тон, с който бяха изречени тези думи.

— Съжалявам, Алекс. Знам, че точно сега си против този брак, но трябва да признаеш, че баща ти е избрал един изключително красив мъж.

Изключително красив, но съвършен негодник, за когото тя изобщо не искаше да разговаря.

— Значи наистина си знаела за годежа? — извика Александра, като че ли изводът не се налагаше от само себе си. Тя знаеше колко близки бяха Ана и баща ѝ.

Ана отстъпи крачка назад, наранена от думите ѝ.

— Да, знаех. И баща ти изслуша всичко, което имах да кажа за този годеж и което съвсем не бе малко. Но той просто не искаше да приеме моето мнение.

— Можеше да ме предупредиш, Ана.

— Аз съм твоя приятелка, скъпа, но предаността ми е преди всичко към баща ти.

Александра знаеше това и никога не бе негодувала от връзката на Ана с баща ѝ. Дори се надяваше, че Ана един ден ще отстъпи и ще се омъжи за него. И трябваше да знае, че Ана не би одобрила нещо толкова закостеняло като един уреден брак и че би застанала на нейна страна.

— Знам, че баща ти се страхуваше да не избягаш, ако разбереше по-рано за този годеж — продължи Ана.

Ако Александра бе знаела и не бе избягала, сега щеше горчиво да съжалява. Но въпреки всичко се успокои малко, обърна се към Ана и се усмихна. Не бе по вина на Ана, че всичко това ѝ се стовари на главата.

— Не се тревожи. Вече съм решила как да постъпя — каза Александра. — Така че — грижи се за татко.

— Знаеш, че ще го направя.

— Можеш също да го подготвиш за връщането ми.

При тези думи Ана се сепна, но след това се засмя.

— Ей, защо си мисля, че нямаш предвид посещение на гости?

Цялата горчивина, която изпитваше Александра преди това, се завърна с неочаквана сила.

— Ако наистина трябва да си дойда на гости, татко няма да бъде забравен.

— О, Алекс! — въздъхна Ана. — Той иска само най-доброто за теб.

— Тогава още по-зле, че не можем да се споразумеем какво е то.

Ана поклати тъжно глава.

— Ако промениш решението си за вечеря...

— Няма!

Но Александра наистина го промени. Реши да се появи за кратко, тъй като ѝ хрумна, че малко грубо отношение и някоя забележка,

издаваща лоши маниери, в присъствието на графа и баща ѝ, ще даде на Васили идеалната възможност да развали проклетия годеж. Разбира се, нямаше намерение да направи нищо твърде скандално, нищо, което не бе правила и преди, тъй че баща ѝ нямаше да я обвини, че държанието ѝ излиза извън всякакви граници. Това също би дало възможност на баща ѝ да види колко я презира Васили и колкото и да си бе мислил, че Васили я харесва, щеше да се убеди, че това чувство нямаше да издържи на неговото отвращение и презрение.

Александра не би могла да улучи по-подходящо време. Изобилната вечеря, която баща ѝ бе планирал, за да впечатли кардинския граф, беше в разгара си, тъкмо беше сервирано основното блюдо. Ана бе облякла най-хубавата си рокля, Константин също изглеждаше чудесно в официалното си вечерно облекло. А граф Петров! Александра с усилие отклони очи от него. Един кратък поглед към това атлетично тяло и красиво лице, и тя почти забрави защо бе слязла при тях.

Той, разбира се, бе в безукорен вид. Не бе очаквала нещо по-различно от конте като него. Не по-малко издокаран бе и приятелят му, този със сините очи. Случи се така, че той пръв я забеляза, застанала на вратата. Не изглеждаше шокиран, а просто изненадан, че не се е преоблякла за вечеря и е все още в работните си дрехи, а косата ѝ падаше още по-хаотично по раменете и гърба ѝ, тъй като тя бе издърпала от прическата си още няколко кичура. Но пък и не бе слязла, за да вечеря.

— Не ми обръщайте внимание, слязох просто да изям няколко залъка, тъй като нямам време да вечерям.

Александра се надяваше, че един точно определен човек се е почувствал неудобно от тази забележка, въпреки че не извърна глава, за да се увери така ли е. Приблужи се към масата и грабна една намазана с масло филия хляб от чинията на синеокия кардинец. Това, че все още не му бе представена, правеше постъпката ѝ още по-лоша, но Александра си помисли, че този непознат е единственият човек, който не би казал нищо за поведението ѝ. Тя му хвърли кратък поглед, забелязвайки, че изненадата му бе преминала в смайване. Просто му се усмихна, след което плъзна поглед към другите. Ана бе закрила устата си с ръка. Нямаше да бъде подходящо да се изсмее високо, а тя очевидно се мъчеше да задуши смеха си. Върху страните на

Константин бе избила ярка руменина и смущението не бе единствената причина за това. Дватамата с Александра със сигурност биха започнали един от поредните си спорове на висок глас, ако тя останеше, но, разбира се, нея скоро нямаше да я има...

— Александра... — започна Константин със задавен глас.

Тя му хвърли невинно въпросителен поглед, което го убеди, че се надяваше той да избухне в гняв, дори очаква с нетърпение такава реакция от негова страна, както и че се бе подготвила подобаващо да я посрещне. Осъзнавайки това, той не се поддаде на импулса си и преглътна гнева си, като се надяваше тя да не го поставя повече в неудобно положение.

Дъщеря му със сигурност имаше намерение да направи точно това, ако планът ѝ не бе дал един неочакван за нея резултат. Граф Петров, вместо да се възползва от златната възможност, която тя му предоставяше, се изправи от мястото си и застана зад нея.

— Радвам се, че решихте да се присъедините към нас, баронесо, независимо за колко кратко време. Това ми позволява да поправам един пропуск от моя страна. Бихте ли ми подали ръка?

Александра се обърна и го погледна подозрително. Да му подаде ръка ли? Ако той възнамеряваше да я удари през ръката за това, че бе отмъкнала парче хляб като някое немирно дете, щеше да му го върне тъпкано. Но когато колебливо му подаде свободната си ръка, той не ѝ обърна внимание и хвана тази, която все още държеше намазаната с масло филия. С два пръста и неразгадаемо изражение на лицето, зад което без съмнение прикриваше отвращението си, взе хляба и го остави настрана, след което, преди да бе успяла да отдръпне ръката си, Васили постави пръстен на един от пръстите ѝ.

Пръстенът не влезе лесно, вероятно изобщо нямаше да може да влезе, ако пръстите ѝ не бяха изцапани с масло. За миг Александра остана загледана в пръстена, очарована от красотата му. Представляваше огромен блестящ диамант, заобиколен от множество по-дребни сапфири, смарагди и рубини.

— Сега, след като изпълних дълга си, можете да се върнете към опаковането на багажа — заяви Васили. — Разбирам, че се наложи да прибегна към малка хитрина, за което се извинявам, но наистина се налага да тръгнем още утре. Искрено се надявам *наистина* да поспите тази нощ, затова побързайте, за да свършите работата навреме.

В нейните уши извинението му прозвуча не по-малко фалшиво, отколкото надеждата му тя да може да спи тази нощ. За останалите то вероятно бе напълно искрено. Сега Александра изпита още по-голям гняв към този човек заради лицемерието му, заради преструвките му пред баща ѝ, когато тя бе наясно с истинските му чувства. Това, че самата тя бе дошла и бе започнала лицемерна игра, за нея нямаше никакво значение. Очевидно само си бе загубила времето.

Александра взе отново хляба, намазан с масло, само защото бе много гладна, и излезе от стаята.

ГЛАВА 11

На следващата сутрин Васили беше на крака още в зори не защото бе имал намерение да тръгне в такъв ранен час, а защото бе прекарал една неспокойна нощ, като успяваше да подремне само от време на време, а когато слънцето се показа на хоризонта, беше напълно буден.

„Тази нощ ще ти е последната, когато ще имаш възможност да спиш безгрижно“ — бе му заявила Александра. Какво, по дяволите, бе искала да каже? Бе го направила с единствената цел той да изгуби съня си, а тя на всичкото отгоре му бе предрекла и по-лоши нощи.

Другата причина да не може да заспи бе самата Александра, което го учудваше не малко. Васили рядко бе в непосредствена близост с жена, която бе в такъв раздърпан вид, освен ако не бе лудувал с нея в леглото. А проклетият ѝ червен пояс, който така плътно пристягаше кръста ѝ и разкриваше съблазнителните ѝ форми! А божествените ѝ гърди, скрити под бялата ленена риза!

Бе получил болезнена ерекция. Въпреки разгорещения спор в стаята му и въпреки начина, по който бе завършил, възбудата му бе все така силна. Същото се бе случило, когато тя съвсем за кратко се бе присъединила към тях в трапезарията.

Би трябвало да направи нещо по този въпрос, може би да си избере някоя от кикотещите се прислужнички, които не престанаха предния ден да му досаждат с въпросите си дали не се нуждае от нещо. Всяка една от тях с удоволствие би скочила в леглото с него. Държанието им не оставяше съмнение за това. Но Васили вече бе решил да се държи възможно най-добре заради Константин Рубльов, а това изключваше да се развлича с някоя от прислужничките, когато гонимата му спеше само няколко стаи по-нататък.

За щастие, баронът нямаше да ги придружи по обратния път към Кардиния, така че щеше да сложи край на безупречното си държание веднага щом потеглят на път. Освен това съществуваше и онова момиче — вече бе забравил името ѝ — което сподели леглото му в

гостилницата през нощта, преди да пристигнат. Тази вечер отново щяха да отседнат там и той със сигурност пак щеше да се възползва от чара ѝ, като непременно щеше да направи така, че Александра да го узнае. Колкото по-скоро тя се обидеше и поискаше от него да я върне на баща ѝ, толкова по-скоро щеше да се отърве от чувството, че е хванат в капан.

Тъй като Васили вече бе станал, реши, че не е лоша идея да тръгнат рано, затова излезе от стаята си, за да събуди другите. Искрено се надяваше Александра цяла нощ да е събирала багаж, както бе казала. Да принудиш една жена да стане по-рано от обикновено, означаваше кисело настроение от нейна страна. Това го изпълни със злорадо задоволство, тъй като неговото настроение не бе по-добро.

Остана обаче разочарован в надеждите си да ѝ причини допълнително неудобство. Тъй като намери всички на крак в този час, Васили изпрати една от прислужничките да събуди Александра и му бе отговорено, че „Алекс“ отдавна е станала и най-вероятно се намира в конюшната си. Васили бе толкова изненадан от факта, че прислужничката се отнасяше толкова фамилиарно с господарката си, че му убегнаха думите на момичето, касаещи „нейната“ конюшня.

Настроението му се влоши още повече, тъй като Александра го бе изпреварила. Васили поведе мърморещия Лазар на закуска с барона само за да разбере, че годеницата му няма да се храни с тях — отново. Прекара почти час, вадейки си странни заключения, което бе нещо съвсем нетипично за него, докато накрая осъзна, че Лазар постоянно му прави знаци, като от време на време прочиства гърлото си и сочи с поглед към вратата.

Когато Васили най-сетне излезе от трапезарията, същите три прислужнички, които му досаждаха предния ден, го наобиколиха — едната носеше шапката му, другата — палтото, а третата — ръкавиците. Собственият му слуга, Борис, когото Васили бе довел със себе си и Лазар застанаха зад жените, и само повдигаха безпомощно рамене, сякаш казваха по този начин, че не могат да направят нищо при такава атака.

За щастие, за Васили това бе съвсем обикновена ситуация; той просто вземаше с безразличие дрехите си, без да обръща внимание на ръцете на момичетата, които се задържаха ненужно дълго върху него. Точно така го видя Александра, когато влезе, за да разбере защо се

бавят той и приятелите му. Трите жени, заобиколили Васили, го докосваха така, като че ли някаква споделена интимност им даваше правото да го правят. Точно това заключение си направи и Александра, и вероятно поради тази причина гласът ѝ бе изпълнен с унищожителен сарказъм.

— Бих могла да се закълна, че някой настояваше да побързаме и да тръгнем рано на път. Разбира се, трябваше да се досетя, че човек с твоите наклонности няма да си вдигне рано задника от леглото.

Тя изчезна, без да му даде възможност да отговори. Трите прислужнички се разбягаха още в момента, когато чуха гласа ѝ. Лазар едва сдържаше смеха си, закрил устата си с ръка. Баронът обаче стоеше на входа на трапезарията, искрено объркан и наранен, както и предната вечер, когато се бе извинил заради държанието на дъщеря си.

— Тя... о, тя...

На Васили му дожаля за човека. Някой трябваше да изпитва и съчувствие към барона, особено с такава дъщеря.

— Не е необходимо да ми обяснявате, сър. Както казахте, тя се нуждае от... специално отношение.

Сега очакваше с нетърпение да ѝ го покаже. Ще го прави за смях, така ли? До края на този ден ще я накара да се облива в сълзи. В края на краищата, да демонстрираш презрение бе цяло изкуство и в подходящи ръце можеше да се превърне в оръжие, а той го владееше до съвършенство.

Когато Васили и неговите хора отидоха в конюшната, по-точно бе да се каже в една от конюшните, Александра вече бе яхнала белия си жребец. Тъй като предния ден бе отклонил поканата на барона да разгледа имението, Васили не бе разбрал, че Рубльови държаха не една, а пет големи конюшни, които бяха пръснати от къщата до близкото село.

Но Васили не се интересуваше от имението на Константин Рубльов. Интересуваше го само обектът на неговата омраза и гняв. Тя отново бе облечена в риза и онези необичайни за жена панталони, този път безукорно чисти. Сега носеше син пояс и по-хубаво палто, обшито с черна кожа. От същата кожа бе направена и шапката, която напълно скриваше косата ѝ.

Васили все още кипеше от гняв заради дръзките думи, които бе отпредила към него, освен това се подразни от облеклото ѝ поради

една неочаквана причина — защото просто нямаше търпение да я види облечена както подобава. Дори и да бе свикнала да язди, трябваше да го прави по женски маниер. Беше очаквал да я види облечена в женски дрехи, защото му бяха казали, че панталоните са работното ѝ облекло. И тъй като Александра нямаше да работи по време на пътуването, не би трябвало и да бъде облечена по този начин. Но тя бе направила точно това: седеше на седлото по мъжки и поглеждаше нетърпеливо към групата. На всичкото отгоре бе невероятно хубава със зачервените си от хладния въздух страни.

Васили насочи поглед към лявата ѝ ръка и забеляза, че тя не носи пръстена. Без съмнение изчакваше подходящия момент да му го хвърли в лицето.

Отначало не забеляза товарните коли, после очите му подозрително се присвиха. Каквото и да имаше в тях, то бе натрупано на огромни купчини под брезента. Колите изглеждаха изключително тромави и неудобни и със сигурност твърде тежки за четирите коня, впрегнати във всяка от тях.

Васили не се обърна с никакви въпроси към годеницата си, която го наблюдаваше мълчаливо. Той отиде право при колите и се зае да проверява съдържанието им. Едната бе пълна поне с цяла дузина куфари. В другата имаше още няколко куфара, многобройни юзди, поводи, седла и други подобни принадлежности, както и чували с овес и жито.

Александра подкара коня си към Васили и спря точно зад него. Все още не бе казала нищо, наблюдаваше го мълчаливо, изчаквайки момента, когато Васили ще разбере какво целеше тя. Обърна се и я погледна, след което просто и ясно отсече:

— Не!

Тя дори не се опита да се престори, че не е разбрала за какво става въпрос, просто повдигна учудено едната си вежда.

— Все още не сме женени, Петров. Наистина ли си мислиш, че можеш да ми нареждаш какво да правя, особено преди сватбата?

Васили сдържа гнева си, а изразът на лицето му не подсказваше колко го бяха засегнали думите ѝ. Вместо това той също повдигна едната си вежда, което между впрочем правеше по-добре от нея.

— А ти наистина ли си мислиш, че не мога да го направя?

Тя му се усмихна кисело.

— Виждам, че се готвиш да опиташ. Но в този случай само си губиш времето. Не тръгвам на кратко посещение, предлагаш ми цял живот да прекарам в страната ти. Нямам намерение да оставям тук собствеността си. Ако си си мислел, че ще го направя, значи си се заблуждавал.

— Никой не казва, че трябва да направиш такова нещо — отвърна той.

— Тогава няма за какво да говорим повече.

— Напротив. Давам ти петнадесет минути да вземеш най-необходимото за пътуването, което, между впрочем, не включва чували със зърно и след това...

Александра го прекъсна, тъй като той очевидно не разбираше.

— Зърното е от най-високо качество и е за моите бебета. Нямам доверие в качеството на фуража, който предлагат в гостилниците.

Васили я погледна напълно объркан.

— Бебета?

Но не стана нужда тя да му обяснява повече. В този момент от конюшните се появиха три снежнобели чистокръвни жребца, водени от един коняр. След тях излязоха още три и след тях още...

Когато Васили спря да брой, установи, че имаше шестнадесет великолепни животни.

— Твои ли са? — Обърна се към нея, без да издава вълнението си.

— Да, всеки един от тях — отвърна тя, неспособна да скрие гордостта си.

— Баща ти е ненужно, дори глупаво щедър към теб — не можа да се въздържи да я уязви той.

— Татко ми подари Гордостта на Султана за шестнадесетия ми рожден ден. — Тя потупа с обич животното по врата, така че не остана никакво съмнение кой е Гордостта на Султана. — Останалите купих сама, получих чрез замяна за други, а някои сама отгледах.

Забележително постижение, отбеляза си наум Васили, но не сметна за нужно да ѝ го признае. В момента виждаше само това, че тя възнамерява да преведе всички тези животни през планините, когато бяха пред прага на зимата. Освен това по пътищата върлуваха разбойници, които биха продали и собствената си майка само за един такъв кон.

— Но това е смешно! — възрази той. — Твоите „бебета“, както и останалата част от собствеността ти, могат да ни следват, щом настояваш, но ние няма да се бавим заради тях.

Александра му отпрати усмивка, от която Васили веднага разбра, че е очаквала да чуе подобни думи от него.

— Можеш спокойно да тръгнеш без мен. Аз не се нуждая от твоя ескорт. Разбира се, ако се изгубя по пътя и попадна в друга страна, вместо в Кардиния, не бих имала нищо против.

Васили не можеше да повярва, че бе попаднал в безизходно положение. Колкото и да му се искаше да тръгне без нея, ако не пътуваха заедно, нямаше да може да я убеди да развали годежа. Но не можеше да приеме отказа ѝ да му се подчинява. Годежът му даваше пълна власт над нея, което тя очевидно още не бе осъзнала. Докато не напуснеха баща ѝ, чиято власт имаше предимство пред неговата, той все още не можеше да ѝ налага волята си. Баща ѝ... Неочаквано Васили се усмихна.

— Баща ти не би приел подобно предложение и ти го знаеш. Вярвам, че ще го накарам да ти обясни ползата от това, че е по-добре да следваш съветите ми.

— Напълно типична реакция — изсумтя Александра. — Малкото момче не може да наложи своето, затова тича при татко в този случай — моя. Но нищо, нямам нищо против да загубиш още от скъпоценното си време, търсейки помощта му. Ще откриеш обаче, че баща ми е получил цялото съдействие от моя страна, което съм в състояние да му дам. Или имаш погрешната представа, че съм покорна дъщеря?

Васили изпита непреодолимо желание да я смъкне от коня и хубаво да я разтърси. Тя го знаеше, но не изглеждаше ни най-малко разтревожена — най-вероятно заради огромната хрътка, която внезапно застана помежду им. Жребецът ѝ не помръдна дори мускул, очевидно кучето не бе непознато за него. Александра очевидно притежаваше пълна власт над животното, защото при твърдата ѝ заповед „Седни, Божик!“ кучето незабавно се подчини.

— Има ли още нещо, което искаш да вземеш? — изръмжа Васили.

— Разбира се. Любимците ми винаги ме придружават, където и да отида.

— Нещо друго, за което би трябвало да знам? — Гласът му бе изпълнен с ирония, но тя не й обърна внимание.

— Само камериерката и хората ми.

— Хората ти?

Александра кимна към конюшните. Васили погледна в тази посока и забеляза на входа трима казаци на коне. Бяха огромни, с остри, груби черти, въоръжени. И тримата гледаха към него, но Васили не можа да прочете по лицата им нищо определено. В неговите очи мъжете бяха толкова грозни, че бе невъзможно да се каже дали лицата им изразяваха враждебност, интерес или любопитство.

— Те ще се грижат за безопасността ми по време на пътуването.

— Мислех, че това е мое задължение — обърна се той сковано към нея.

Александра избухна в смях.

— Не ставай смешен. Ти пътуваш с охрана, тъй като очевидно не си в състояние да се погрижиш за собствената си безопасност, да не говорим за нечия друга. — Александра продължи с изпълнен с презрение глас: — Но това е напълно разбираемо, Петров. От опит мога да кажа, че вие, дворецовите контета, сте напълно негодни за нещо друго, освен да клюкарствате и развратничите.

Когато тя свърши, по страните му бяха избили червени петна от гняв. Бе толкова бесен, че едва успя да процеди:

— Това от собствен опит ли го знаеш?

Този път бе неин ред да се изчерви. Намръщена и смутена, Александра му обърна гръб и се оттегли, тримата казаци я последваха, а огромната руска хрътка тичаше пред тях. Последваха ги товарните коли и петимата коняри, които водеха хергелето от великолепни жребци.

Васили остана на мястото си, като не откъсваше поглед от малката процесия и сериозно обмисляше възможността да поеме сам в обратна посока.

ГЛАВА 12

Първият ден измина в изтощителна езда. Конят, който бе привлякъл вниманието на Александра в групата от Кардиния, се оказа, че е на Васили. Бе енергичен и неспокоен и отказваше да поддържа побавния ход, с който се движеха товарните коли. Васили постоянно бе принуден да избързва далеч напред, след което неминуемо се налагаше да се връща назад. Александра бе убедена, че няколко пъти той го направи нарочно, за да покаже ясно нетърпението си.

Нейните два жребеца се държаха много по-добре. Животните жадуваха за по-енергична езда, но, разбирайки, че това няма да им бъде позволено, не се противяха. Дори когато в ранния следобед Васили се изравни с нея, за да ѝ съобщи, че няма да спират за обяд или дори за почивка, Гордостта на Султана остана спокоен при близостта на дорестия, докато Васили трябваше с мъка да го удържа, тъй като конят му искаше да ухапе този на Александра.

Колкото до това, че нямаше да спират, Васили го съобщи с голяма доза самодоволство, а Александра я прие с удоволствие, което обаче запази за себе си. Васили продължи, като ѝ обясни, че се налага до вечерта да стигнат най-близката гостилница. Той обаче добре разбираше, че дори без да спират за обяд, щяха да пристигнат в гостилницата късно през нощта.

За Александра не бе трудно да разбере какво си мисли Васили. Той смяташе, че по този начин ѝ го връщаше заради забавянето, което причиняваха товарните коли, но нямаше представа, че тя бе планирала всичко да протече точно по този начин. Всички нейни хора си бяха взели храна, която не се налагаше да готвят, но не така стоеше въпросът с хората от групата на Васили. Младата жена не се съмняваше, че Васили няма да поддържа тази тактика повече от ден-два, тъй като гладът неминуемо ще започне да го измъчва.

Колкото до Александра, тя бе спечелила първата битка и се чувстваше много доволна. Имаше нужда и от положителни емоции, които да противопостави на болката, която стягаше гърдите ѝ,

образувала се, откакто напусна имението. Сбогуването с баща ѝ бе кратко, но всеки миг се бе врязал дълбоко в съзнанието ѝ.

Бе спряла за момент пред къщата, където баща ѝ бе застанал на предната веранда, но бе го направила само за да му даде последна възможност да промени решението си. Дори не се бе приближила към него, а бе останала на пътя и когато стана ясно, че баща ѝ няма да произнесе думите, които имаше нужда да чуе, бе казала само „Довиждане, татко“ толкова тихо, че той едва ли я бе чул. И това бе всичко, нямаше прегръдка, нито целувка на прощаване, нито молби той да промени решението си.

Баща ѝ бе наранен от отношението ѝ, тъй като тя не можа да му прости. Видя го в израза на лицето му, преди да забие пети в хълбоците на коня и да отmine, но в гърдите ѝ се образува огромна горчива топка, която я задушаваше. Болката, която изпитваше от предателството му, не ѝ позволи да го прегърне и да се сбогува с него както подобава.

Същата болка я накара да вземе решението никога повече да не го види. Щеше по някакъв начин да накара графът да сложи край на проклетия годеж и да спаси честта на бащиното си име, но нямаше да се върне вкъщи. Щеше да отиде в Англия. Трябваше да го направи още преди три години.

Когато накрая пристигнаха в гостилницата, Александра вече бе много изморена. Бе станало доста късно, точно както бе казал Васили, и въпреки че бе доволна от това как премина денят, нямаше намерение на следния ден да поддържа тази усилена езда.

Товарните коли трябваше да забавят пътуването, а не да принуждават всички да яздят по-дълго заради изгубеното време. Още повече, никак не ѝ се харесваше идеята да пътуват по тъмно, тъй като дупките по пътя можеха да причинят сериозни травми на някой кон. Ако утре вечер не стигнеха до следващата гостилница, град, или село преди здрачаване, щяха да си направят бивак край пътя със или без разрешението на годеника ѝ.

Александра не изчака Васили да се присъедини към нея и първа влезе в гостилницата. И преди се бе отбивала тук, когато бе предприела пътуване на запад, за да си купи една кобила, затова познаваше собственика и пое задължението да поръча да приготвят необходимия брой стаи за през нощта. Двете с Нина щяха да спят в

една стая. Мъжете можеха да си поделят останалите четири както пожелаят.

Тъй като Васили плащаше сметката, тя би поръчала още стаи, но нямаше повече свободни. Както стояха нещата, от нейна страна имаше дванадесет човека, така че Васили щеше да храни повече гърла, отколкото бе предвидил. Александра също се зае да поръчва храна за всеки. Въпреки че много ѝ се искаше, що се отнася до храната, нямаше причина да се радва за сметка на Васили, тъй като храна никога не оставаше. Но би била страшно доволна, ако Васили похарчеше парите си, преди да пристигнат в Кардиния.

Александра изчака другите в общото помещение. Нина първа се присъедини към нея. Тя бе пътувала с една от товарните коли, тъй като не бе свикнала на дълга езда като Александра. Поради тази причина двете не можаха да разговарят през целия ден, но Александра изобщо не бе изненадана какво се въртеше в ума на приятелката ѝ.

— Но ти не ми каза, че той е най-красивият мъж, когото някога си виждала — започна обвинително Нина, докато се настаняваше на масата на Александра.

Александра повдигна вежда.

— Откъде знаеш, че не съм виждала и по-хубави?

— Защото никой мъж не може да бъде по-красив от този — отвърна Нина с абсолютна увереност.

Александра вече и сама си бе направила това заключение, затова не започна да спори.

— И този факт променя ли нещо?

— Според мен, да.

Александра изпусна дълбока въздишка.

— Нина, този мъж е *прекалено* красив. Ако още не си разбрала какво значение има това, ще се радвам да ти обясня. Този факт вече те е накарал да го гледаш с одобрение, а когато последно разговаряхме с теб, ти каза, че си на моя страна. По същата причина едната, двете или трите прислужнички едновременно са спали с него миналата нощ, макар да знаеха, че той ми е годеник.

— Откъде знаеш това? — ахна Нина.

— Знам, защото заварих и трите тази сутрин да го обсипват с ласки.

— Което не означава непременно, че е спал с тях — бързо отбеляза Нина.

— Не, но доказва, че е неустоим за жените, поне за по-голямата част, и, че дори и да е женен, те ще продължават да го преследват. Трябва ли да понасям всичко това? Не мисля така.

Нина все още не изглеждаше убедена.

— Да го преследват не значи, че непременно ще постигнат целта си.

— Но означава постоянно изкушение по пътя му — отвърна Александра. — А аз нямам никакво намерение да се превръщам в подозрителна ревнивка всеки път, когато той заговори някоя жена.

— Това означава, че би могла да го обикнеш, ако се опиташ — усмихна се Нина.

— Не съм казала нищо подобно. А сега млъквай, защото идват братята ти.

Стенка зае стола до Александра и, подобно на сестра си, пропусна приветствените думи и започна направо да се оплаква.

— Би било много по-просто и по-малка изморително да го пребием от бой и да го прогоним, Алекс.

В този момент пристигна Тимофей, който улови само последните думи. Той зае мястото си и се обърна към тях.

— Ще пребиваме от бой кардинския граф, така ли? Трябваше да го направим още тази сутрин, преди да ми се натъртят задните части от езда.

Конрад, който пристигна последен, също дочу само последните думи на брат си.

— Натъртени задни части ли, Алекс? Ти? Твоето дупе би трябвало да е...

— Достатъчно! — намеси се Александра, като изгледа сърдито всеки един от тях. — Не, не и не! — Това бе отговор на забележките им. — Вече ви обясних плана си и вие се съгласихте, че е добър. Ще продължаваме да действаме по него, докато не се появи по-добра възможност. А да го пребивате от бой и дума не може да става!

— Тогава би трябвало да се засраим — засмя се Стенка.

Александра го погледна строго и продължи.

— Във всеки случай, вече няма да пътуваме с такова темпо. Васили се опитва да ни накара да се движим по неговия маршрут и

разписание, но дори и да се справяме много по-лесно от него, не мисля да го чакам сам да се откаже, не и когато конете ми са с мен. Тъй като заговорих за тях, настаниха ли ги добре?

— В момента стъкмяват набързо отделен корал за кобилите, тъй като тук нямат място за толкова много коне — осведоми я Тимофей. — За през нощта ще свърши работа.

Те продължиха да обсъждат още някои въпроси, отнасящи се до пътуването, когато накрая се появи Васили, заедно с приятеля си Лазар Димитриев, който се бе приближил до Александра по-рано този ден и ѝ се бе представил. Александра не се изненада, когато разбра, че Лазар е купил един от белите жребци на баща ѝ. Не се бе стърпял и го бе яхнал веднага, но тя знаеше, че този кон е с неспокоен и буен характер.

При нормални обстоятелства би обсъдила с него качествата на животното, всъщност би го направила с удоволствие, но бе решила да не се държи приятелски с *никого* от групата на Васили, в това число и с граф Димитриев. В себе си Александра съжали, че постъпва така, тъй като той се държеше много мило, а очевидно и двамата бяха страстни любители на коне. Съвсем скоро той се отказа от опитите си да завърже разговор с нея, защото тя напълно го пренебрегваше.

Александра благоволи да размени няколко думи с него само защото той попита за Нина.

— Коя е тази весела девойка?

— Моята камериерка, Нина Разин.

— Роднина ли е на онези казаци?

— Тя е тяхна единствена сестра.

В отговор той само въздъхна.

— А аз си мислех, че ще се забавлявам по обратния път.

Александра бе изпитала желание да се разсмее на разочарованото му изражение, тъй като ѝ се видя много смешно. Вместо това се обърна строго към него.

— Стой далеч от Нина, освен ако тя самата няма нищо против компанията ти.

След което не му проговори повече.

Сега Александра се питаше дали Лазар е съобщил на Васили за грубостта ѝ. Искрено се надяваше да е така. Тя искаше той да разбере, че презрението ѝ не е насочено само към него, а също и към приятелите му, и към членовете на семейството му.

Когато влезе, Васили й хвърли само бегъл поглед. На масата й имаше едно свободно място, но Александра бе сигурна, че той няма да го заеме. Но понеже така или иначе щеше да стане свидетел на ужасните й маниери, за нея нямаше значение къде ще седне той.

Васили спря за момент, за да говори със собственика, който вероятно му съобщаваше, че Александра се бе погрижила за всичко. Тя се надяваше, че това ще го ядоса, разчиташе да стане така. Мъжете обичаха да си мислят, че те трябва да владеят ситуацията и да се разпореждат навсякъде.

Александра го наблюдаваше внимателно, но не откри никакви признаци, че това, което чува, го ядосва по някакъв начин. Изведнъж едно от момичетата, които сервираха храната, изпищя весело, втурна се през помещението и се хвърли на врата му.

В първия момент Александра се смая, след това се намръщи, когато забележа усмивката, с която Васили се обърна към момичето. Усмивката бе толкова открита и прелъстителна, че Александра затаи дъх, въпреки че тя не бе отправена към нея. Не беше някоя забележителна красавица, но Васили я гледаше така, като че ли никога не бе виждал по-красиво създание.

Той се наведе и прошепна нещо в ухото й. Момичето се усмихна и постави интимно ръка на гърдите му. Той я потупа леко отзад, преди тя да се отдалечи, за да се върне към работата си. Момичето се обърна и му хвърли няколко пъти пламенни погледи през рамо. Всеки идиот би разбрал, че си бяха определили среща за по-късно.

Александра стана от мястото си и се отправи след момичето. Настигна го точно когато щеше да влезе в кухнята. Без предупреждение — Александра не бе решила още как ще постъпи — тя грабна кичур от косата на момичето и я дръпна силно, така че то се озова лице в лице с нея. Подносът, който носеше, се изплъзна от пръстите й и се стовари с трясък на земята. Ако все още хората не ги бяха забелязали, то сега със сигурност всички погледи бяха насочени към тях.

— Мъжът, който мислеше да вкараш в леглото си, ми е годеник. — Гласът й бе прекалено спокоен, като се имаше предвид за какво говореха. — Посмей още веднъж да се приближиш до него и ще ти отрежа и двете уши и ще ти дам да ги изядеш! Или може би смяташ, че жертвата си заслужава?

— Не, баронесо — изпищя момичето, очите му се разшириха и то ужасно пребледня.

— Познаваш ли ме? — Александра се намръщи.

— Д-да, баронесо.

— Тогава разбираш много добре, че не отправям празни заплахи?

— Да!

— Добре. Да се надяваме, че няма да се наложи отново да разговаряме.

Александра се върна на масата си. Когато мина покрай Васили, дори не го удостои с поглед. Бе изненадана от себе си не заради това, което бе казала, а защото успя да предизвика такава сцена, без да изпитва ни най-малко угризение или смущение. Вече доказва на годеника си, че е под социалното му ниво. Оказа се по-лесно, отколкото бе предполагала.

— Той беше ли шокиран? — прошепна тя на Стенка, докато заемаше мястото си.

— Не мога да кажа — отвърна откровено младежът, а очите му блестяха. — Но ти беше чудесна. Такава убедителна проява на ревност!

— Не ставай смешен! — отвърна раздражено тя. — Направих го заради него.

В отговор той само изсумтя.

— Не забравяй, че те познавам, Алекс. Знам колко си ревнива към това, което притежаваш. Спомни си, че присъствах, когато извади камшика и започнала налагаш оня лейтенант, който беше бил взетия от теб назаем кон. Никога не си се колебала да се нахвърлиш с юмруци върху Конрад, когато докарваше с подигравките си Нина до плач. Проглуши ушите на баща ми последния път, когато понечи да ме напердаши... Каж ми, когато се умориш да ме слушаш.

Александра го погледна и се намръщи.

— Ти и твоето семейство сте нещо съвсем различно. Както и конете ми.

— Ние ти принадлежим, а което е твое, е твое. Всеки, който те познава, знае това, Алекс. И докато един от двама ви не развали този годеж, графът също е твой, така че къде е разликата?

— Разликата е в това, че не искам той да бъде мой. — Александра се обърна към другите. — Поне един от вас не забеляза ли

как реагира граф Петров?

— Аз забелязах — обади се Конрад, а устните му се извиха в едва забележима усмивка. — Обаче не ми изглеждаше шокиран, а по-скоро ядосан.

Александра не посмя да погледне в тази посока, за да се увери, но се облегна доволна на стола си.

— Това също ще свърши работа. Предупредих го какво може да очаква от мен. Сега е наясно, че не съм отправяла празни заплахи.

— Бих казал, че графът вече си е направил такова заключение — обади се Тимофей през смях. — Ще бъде интересно да узнаем какво ще предприеме.

— Какво би могъл да направи? — попита Александра. — Ние все още не сме женени.

Тримата мъже просто впиха мълчаливо погледи в нея. Нина направи точно обратното, като отклони поглед. Александра се размърда неспокойна на мястото си.

— Какво има?

— Такъв годеж не е нещо маловажно, Алекс — отвърна Конрад. — Той е почти със значение на брак. В този случай са дадени клетви и обещания. Дори ти самата даде дума да се омъжиш за него, а баща ти одобри такова решение. Това дава на този мъж определена власт над теб, не знаеше ли?

— Каква власт?

Конрад не й спести истината.

— Същата, каквато би имал като твой съпруг.

— Глупости! Вече му казах, че не може да ми нарежда какво да правя, а той не се и опита да ми се противопостави. — Александра сметна за уместно да не споменава, че той й бе отговорил, че би могъл да направи точно това.

— Когато си му го казала, си беше все още у дома, под властта на баща си. Вече не се намираш в имението.

На Александра изобщо не се харесаха тези думи.

— Няма никакво значение къде се намирам — настоя тя. — Той не може да ме командва и да ми налага волята си. Имам достатъчно опит как да се оправям с разгневени мъже.

— Да, с баща си, но не и с годеника си — отбеляза Конрад. — Не ми е приятно да ти го кажа, Алекс, но това са съвсем различни неща.

— Добре, по дяволите! — В гърдите ѝ започна да се надига гняв.
— Какво искате да кажете с всичко това?

— Какво ще стане, ако той започне да си връща тъпкано за твоето отношение?

Очите ѝ се присвиха подозрително, но тонът ѝ не се промени.

— Да не би случайно да имате предвид, че той може да се опита да ме бие?

— Всъщност... да.

— И, предполагам, вие просто ще си стоите отстрани и ще гледате, така ли? И Божик няма да скочи и да го захапе за гърлото, ако само се опита да направи такова нещо?

— Божик няма да е до теб във всеки един момент от деня и нощта — възрази Конрад. — Повечето нощи той ще бъде оставян в конюшните, където е и сега, тъй като в гостилниците няма да го пуснат. Ние също няма да бъдем винаги до теб. Можем да накараме графа да съжالياва стократно за това, което ти е сторил, но то ще бъде след евентуалния инцидент. А освен това един кралски братовчед, без значение каква титла носи, има много по-висок ранг от всеки един от нашите принцове, а ти знаеш колко могъщи са те. За него няма да представлява изобщо никаква трудност да ни хвърли в затвора. По дяволите, той може дори да заповяда да ни разстрелят и никой не може да му иска сметка. Това е във властта на граф Петров.

Александра вече кипеше от гняв.

— И какво мога да направя в такъв случай?

Конрад накрая ѝ се усмихна.

— Не го ядосвай прекалено, Алекс. Разбери докъде можеш да стигнеш и не прекрачвай тази граница, дори и ако това налага да се съобразяваш от време на време с исканията му. И се надявай той да не е разбрал каква власт притежава над теб сега.

Да се надява на подобно нещо бе твърде късно, Александра бе сигурна, че Васили отдамна е разбрал. И ако тя бе твърде наивна, за да си мисли, че приятелите ѝ са в състояние да я защитят при всяка ситуация, те забравяха, че тя самата можеше да се защитава не по-зле. Да се откаже! Не! От този момент ще започне да носи камшика винаги със себе си.

ГЛАВА 13

Не след дълго сервираха вечеря, но Васили не се докосна до храната, докато Лазар, който стоеше до него, я поглъщаше с апетит. Васили се бе заел да изпие цяла бутилка водка.

Бе ядосан през целия ден, защото не успя да убеди Александра да остави проклетите товарни коли, но сега бе готов да избухне всеки момент. Гневът му се усили, когато сервираха вечерята. Момичето, което я донесе, едва го погледна, ужасено, че може да привлече вниманието му. Другото момиче — той така и не успя да си спомни името ѝ — бе изчезнало и той не очакваше да го види отново. Васили можеше да разпознае страха, граничещ с ужас. В този момент му се искаше го види изписан на лицето на годеницата си.

Все още не можеше да повярва на сцената, която се разигра преди малко. Сцената, на която всички бяха станали свидетели. Що за варварско поведение демонстрираше тази жена! Каква злоба! И през ум не ѝ мина да му се оплаче. Или да отправи заплахите си насаме, както би постъпил всеки цивилизован човек. Трябваше да покаже на всички каква дивачка е! И това бе жената, която баща му бе избрал за негова съпруга!

С Лазар го свързваше дългогодишно приятелство, затова без да пита нищо, другият мъж бе наясно какви мисли измъчват приятеля му. В тази ситуация обаче Лазар не би могъл да прояви никакво съчувствие, още повече че вътрешно страшно се забавляваше. Поради невероятната си красота Васили никога не бе имал проблеми с жените. Но *такава* жена още не беше срещал. Нямахше да му навреди да разбере какво трябваше да изтърпят другите мъже от по-слабия пол.

— Защо не забравиш за това? — предложи спокойно Лазар.

Погледите им се срещнаха: единият — небесносин, а другият — златист, с цвят на разтопен пчелен мед.

— Да забравя, че леглото ми тази нощ ще бъде празно, когато с нетърпение очаквах да го споделя с онова момиче? Или да забравя, че

годеницата ми е подвижна бомба, готова всеки миг да избухне и да предизвика скандал?

Лазар едва не се задави, докато се опитваше да сподиви смеха си.

— Предлагам ти да забравиш и двете — успя да изрече. — Леглото ти беше пълно по време на цялото пътуване до тук, така че малко въздържание няма да те убие.

Васили не беше много сигурен в това, като си помисли как се чувстваше миналата нощ.

— Сигурно няма, но ти пропускаш факта, че забавянето ми бе по-скоро в полза на Александра, отколкото в моя. Предполагаше се, че това ще я разгневи дотолкова, че да се откаже от мен и да развали годежа, а не да проявява неочаквана склонност към насилие.

— Или блъфиране.

— Бих искал да мога да ти вярвам, Лазар. В действителност си помислих същото, когато тя за пръв път ме заплаши, че ще направи това, на което стана свидетел току-що. Тя само изпълни обещанието, което ми даде — ако аз се опитам да се забавлявам с друга жена — да предизвика публичен скандал. Можеш ли да си представиш тя да направи подобно нещо в двора на Стефан?

— Стефан сигурно ще се забавлява страхотно. За Таня съм сигурен — усмихна се Лазар.

— А майка ми ще получи сърдечен удар. Трябва да се отърва от малката дивачка, преди да пристигнем в Кардиния. Но кажи ми как да го направя, когато тя ми отне най-сигурното средство, за да го постигна.

— Но ти разполагаш и с други средства — напомни му Лазар. — Които, между впрочем, не можеш да използваш, докато седиш настрана от нея.

— Ако стоях до нея, сигурно, щях да съм я удушил досега — отвърна Васили. — От което не съм се отказал и в този момент.

Васили не преувеличаваше. Докато все още изпитваше непреодолим импулс да извие красивото й вратле, той дори избягваше да поглежда в нейна посока. В този момент обаче го направи. Това, което не бе очаквал, бе да се изуми още повече и моментално да забрави за гнева си.

В едната си ръка Александра държеше пилешки крак, който размахваше наляво-надясно, докато разговаряше със събеседниците си.

В другата ѝ ръка имаше огромно листо варено зеле, което тя успя да натъпче в устата си с пръсти. Пиеше виното, което бе поръчала, направо от бутилката. Дори хляба си топеше в маслото, вместо да намаже маслото върху хляба. През петте минути, докато Васили я гледаше смаяно, тя нито веднъж не посегна към вилицата и ножа, които бяха поставени до чинията ѝ.

Точно в този момент като светкавица го озари отговорът на проблема му. Отговорът беше самата Александра. Такава възможност не бе му хрумнала, докато не бе споменал майка си и шока, в който неминуемо щеше да изпадне, ако станеше свидетелка на подобна сцена. Ако графиня Мария видеше всичко това и бог знае какво още, тя щеше да бъде възмутена до дъното на душата си и дума нямаше да стане тогава за сватба. Тя щеше категорично да забрани такова нещо.

— Господи, Лазаре, може да не се наложи да правя нещо друго, освен да я отведа вкъщи и да я оставя да вечеря с майка ми. Погледни я само! Има маниери на прасе!

— Вече го забелязах, само се въздържах от коментар — отвърна развеселено Лазар. — Предполагам, че не си ужасен?

— Шегуваш ли се? Не бих могъл да бъда по-доволен. Няма да се наложи да развалям този годеж, нито пък Александра. Ако майка ми прекара само един ден с нея, което ще се погрижа непременно да стане, графинята сама ще ми забрани да се женя за тази жена и това ще бъде краят на тази история.

— Наистина ли разчиташ на това, след като знаеш, че най-съкровено желание на Мария е да те види оженен?

Васили се намръщи на това напомняне.

— Това наистина е сериозен аргумент. Ще продължа да се придържам към плана си, но сега не се налага да бързам. Вече нямам никакви съмнения, че този въпрос ще се уреди от само себе си.

— Това означава, че преди си имал съмнения, така ли?

— Ако искаш да знаеш, бях направо ужасен — отвърна Васили.

— Не виждам защо — изсумтя Лазар. — Ако трябва да си вземеш жена, тази е поне много хубава, пълна е с изненади, което съвсем не е лошо, освен това винаги можеш да я научиш на добри обноски. Александра направо пращи от здраве, което означава, че ще ти осигури много наследници.

— Ако си търсех жена, всичко, което каза, щеше да е важно. Но ти пропускаш съществени неща. Отношението на Александра наистина ме дразни, в действителност не я харесвам и мога да ти назова още една дузина жени, които биха ми подхождали по-добре и които няма да ми повтарят, че не искат да се омъжат за мен.

Този път Лазар не можа да се въздържи и се разсмя.

— Това все още ли те мъчи?

— Не ставай смешен. Наистина се изненадах от неохотата ѝ, което, честно казано, не бях очаквал. Страхувах се от вероятността да се наложи да се справям с наранените ѝ чувства, преди да се ядоса достатъчно, че да развали годежа.

Лазар кимна, като че ли наистина вярваше на тези думи.

— Сега обаче ще си спечелиш вечната ѝ благодарност, че си дотолкова неприемлив за нея, че си ѝ осигурил необходимото извинение, за да се откаже от годежа. Не бих се изненадал, ако тя се смее през целия път до вкъщи.

Тези думи на Лазар накараха Васили да се намръщи, макар да не осъзнаваше, че го прави.

— Аз съм този, който ще е вечно благодарен, че тя се оказва такава тъпа провинциалистка. Баща ѝ каза, че Александра е уникална, но не уточни защо. Мислиш ли, че онези трима казаци са ѝ любовници?

Въпросът бе толкова неочакван, че Лазар вече наистина се задави. Цяла минута, зачервен като рак, той кашля, опитвайки се да прочисти гърлото си, след това се обърна гневно към Васили.

— Само защото си мислиш, че е нещо обикновено да се любиш с три жени едновременно, не означава, че годеницата ти върши същото.

Васили изобщо нямаше предвид такова нещо и бе удивен, че Лазар си го беше помислил.

— О, не знам. Графиня Ева успяваше да се люби с четирима наведнъж... Поне слуховете говорят така.

Лазар примигна невярващо.

— С четирима? Но как?

— Човек само може да предполага. Но не това имах предвид, що се отнася до Александра. Да си способен на такъв род забавления, изисква някаква степен на изтънченост, която, мисля, че ще се

съгласиш с мен, тя не притежава. Имах предвид... Как да се изразя? По един любовник всеки път.

Лазар отново кипна.

— Спести си сарказма по неин адрес! Ако продължаваш в същия дух, нищо чудно да реша да ти разбия носа.

Васили обичаше да дразни приятелите си, независимо от последствията, затова, както обикновено, не обърна внимание на заплахата на Лазар. Обаче бе твърде заинтригуван от темата, която бе подхванал, за да продължи да го предизвиква, както би направил в друг случай.

— Да се върнем на въпроса — продължи той. — Онези трима казаци може да са грозни като греха, но и двамата знаем, че външността няма значение, когато човек изпита нужда от такова нещо. Това би добавило още една причина защо тя не желае да се омъжи за мен. Наистина, защо да го прави, когато си има трима жребци на разположение.

— Мога ли да спомена, че това е просто предположение?

— Можеш да го споменеш, но аз няма да го приема като такова. Нито пък ти.

Лазар сви рамене. След посещениято им в Санкт Петербург бе склонен да се съгласява с приятеля си. Самият той не смяташе, че тримата братя бяха толкова грозни, но това беше въпрос на лична преценка.

— Какво значение има дали тя спи с единия или и с тримата?

— Всъщност няма, освен че ако продължи да осуетява моите удоволствия, а аз не се съмнявам, че ще направи точно това. Да бъде проклет, ако ѝ позволя да продължава със своите!

— Предполагам, че това е справедливо — отвърна Лазар и се усмихна дяволито. — Да не би да възнамеряваш да ги заплашиш по същия начин, както тя направи с момичето от кухнята?

— Ако се наложи — изръмжа Васили.

Но след като разбра, че Лазар само се шегува, Васили измърмори нещо неразбрано и не каза нищо повече.

ГЛАВА 14

Не бе никак лесно да се изоставят изискани маниери и навици, градени двадесет и пет години. Александра постоянно трябваше да внимава какво върши и какво говори, за което заплащаше с постоянно напрежение. В това отношение приятелите ѝ не можеха да ѝ бъдат от полза.

Тимофей я гледаше така, като че ли във всеки момент можеше да избухне в смях. Стенка постоянно я подкачаше, като я имитираше. Конрад не криеше неодобрението си, но за щастие бе седнал така, че Васили не можеше да го види.

Все пак Александра бе успяла да се справи и само веднъж бе на път да направи досадна грешка, когато понечи да вземе салфетка, за да изтрие пръстите си. Обаче се усети навреме, след което облиза пръстите си един по един и ги изтри в дрехите си, вътрешно отвратена от действията си. Ходът ѝ беше великолепен. На следващия ден можеше да облече същите дрехи, дори да ги носи още дълго.

Всъщност, това бе много добра идея. До края на седмицата сигурно щеше да започне да вонят. Тогава безукорният граф трябваше да стои по-надалеч, когато искаше да си говори с нея. Можеше дори да се опита да го убеди, че според нея банята е нездравословна и че никога не се къпе повече от един път в месеца.

Александра бе сигурна, че по време на вечерята бе повече от убедителна. Веднага бе усетила, когато Васили бе започнал да я наблюдава. В действителност се смути, когато почувства върху себе си тези очи с цвят на златист пчелен мед. Но трябваше да го накара да се отвори, дори да се погнуси от нея. Александра знаеше, че непременно щеше да се отвори, ако можеше да се наблюдава отстрани.

Може би отиде твърде далеч, когато напусна помещението заедно с приятелите си, като мина покрай масата на Васили и нарочно не му обърна никакво внимание. Елементарната учтивост изискваше поне да зачете присъствието му, което тя не направи през цялата вечер. Все пак той бе неин годеник. Но поне засега, елементарната учтивост

бе едно от нещата, които си бе забранила. Трябваше упорито да се придържа към плана си, ако искаше да успее.

Когато малко по-късно той се появи на вратата ѝ, Александра се запита дали последната ѝ грубост го бе подтикнала да я посети. Не бе очаквала внезапната му поява. Вече се бе приготвила за лягане и бе облякла една от своите обикновени бели памучни нощници. Нина бе сресала косата ѝ, като продължаваше да мърмори нещо под нос за ваната, която бе поръчала да напълнят с гореща вода и която Александра бе отказала да използва. В момента Нина чистеше праха от дрехите им, като не спираше да мърмори, този път за петната от храна, които не трябваше да чисти според инструкциите на Алекс. Тя дори не чу почукването на вратата, нито пък Александра очакваше от нея да отвори.

Сама отиде да види кой е, като по навик наметна тъмносинята кадифена наметка, която Нина ѝ бе приготвила. Когато видя кой стои на вратата, Александра бе повече от доволна, че бе облякла робата си. Дори я загърна по-плътно до тялото си, като по този начин инстинктивно искаше да се защити от силата и обаянието, които се излъчваха от този мъж, който ѝ бе годеник.

Отначало той не каза нищо, погледът му само бавно я обхождаше, накрая се спря върху косата ѝ, падаща на блестящи вълни по раменете. Напрегнатата тишина между тях изнервяше Александра, още повече че тя не го покани да влезе, а той не се нуждаеше от разрешението ѝ, за да го направи. След като огледа внимателно стаята, Васили се обърна към Нина:

— Двамата с господарката ти трябва да останем за малко насаме.

Думите бяха изречени с твърд, заповеден тон. Нина само кимна с глава и се отправи към вратата. Александра веднага настръхна при тази арогантност от негова страна и от предателството на приятелката си. Последното нещо, което искаше, бе да остане сама с този мъж, особено след разговора си с братята Разин, знаейки каква власт притежава Васили. По тази причина гласът ѝ прозвуча малко остро, когато се обърна към приятелката си.

— Не е необходимо да си тръгваш, Нина.

Никой не обърна внимание на думите ѝ. Васили пристъпи още по-навътре в стаята, задържа вратата, за да мине Нина, след което я затвори. Александра поиска да извика след Нина да не се отдалечава

твърде много, но в следващия миг се отказа, тъй като такава постъпка твърде много намирисваше на страхливост.

Всъщност каквато и тревога да изпитваше, тя бе изместена от гнева, който твърде ясно пролича в думите, с които се обърна към Васили.

— Не можеше ли това, което имаш да ми казваш, да почака до утре, Петров?

Погледът му отново се върна върху нея. Дали очите му сега не бяха още по-светли, мина през ума на Александра. Невъзможно!

— Не, не може да чака, не и ако искам да спя тази нощ. — Васили пристъпи по-близо до нея, като по този начин скъси разстоянието помежду им и я принуди да отметне назад глава, за да може да го гледа в лицето. — А ти искаш да поспя, нали, Александра?

Заплахата в гласа му не можеше да се сбърка с нищо друго.

— Защо си мислиш, че за мен това има някакво значение?

— Би трябвало да има — отвърна той малко по-меко. — Разбираш ли, в това отношение съм малко придирчив и проявявам известна доза егоизъм. Ако нуждите ми няма да бъдат задоволени, защо, питам аз, трябва да бъдат задоволени твоите?

Никак не ѝ беше приятно, но трябваше да продължи.

— За сън ли говорим в момента?

— Наистина, дали говорим за това? — Той посегна и улови между пръстите си кичур от косата ѝ. — Значи така изглежда в действителност — добави на себе си.

Косата ѝ му напомняше за лунни лъчи. Васили не бе сигурен какво точно прави тук. Бе дошъл в стаята ѝ, подтикван от гнева, който продължаваше да го измъчва, но вече насочен не толкова към нея, колкото към самия него. Освен това не бе единственото чувство, с което трябваше да се справи. Тази проклета вечеря! Никога нямаше да я забрави. Яростта му бе преминала в задоволство, а след това задоволството отново бе прераснало в ярост, а накрая яростта се насочи към самия него.

Не трябваше да продължава да наблюдава Александра и ужасните ѝ маниери на масата. Трябваше да отнесе задоволството и облекчението си със себе си в спалнята, както и момичето, въпреки че вече не я намираще привлекателна. Но не бе успял да напусне помещението достатъчно бързо. Така видя как Александра облиза

пръстите си от мазнината и направи това по такъв влудяващо съблазнителен начин, че в миг желанието отново пламна в него.

Тогава едва се бе удържал да не изстене гласно. Васили мълчаливо изстена и в този момент, тъй като все още не бе овладял възбудата си. Не можеше да понесе факта, че отново я желае, когато презираше всичко, свързано с нея — обноските ѝ, морала и очевидната ѝ склонност към саморазправа.

Васили си припомни точно скандалната сцена, на която бе станал свидетел.

— Каква малка дивачка си ти, скъпа.

Александра би трябвало да се почувства много доволна, дори да се изсмее на презрението му, и изобщо не трябваше да се изчервява, но точно това правеше. Нещата станаха още по-лоши, когато той добави с презрителна усмивка:

— Искам да знам дали проявяваш същата страст и в леглото?

— Предполагам, не очакваш от мен да отговоря на този въпрос!
— отвърна вцепенена Александра.

— Това, което очаквам, е сам да проверя.

Дали преди това наистина се беше изчервила? Сега имаше чувството, че цялата гори.

— Не предполагам, че толкова бързаш да свържеш съдбата си с моята.

Васили повдигна учудено вежда.

— Какво трябва да означават думите ти?

— Насилваш този брак, което ще сложи край на плановете и намеренията, и на двама ни.

Васили избухна в смях.

— Не ставай смешна, Алекс. Какво значение има още един любовник, след като и без това имаш толкова много?

От израза на лицето му Александра разбра, че този път той не се опитва да я обиди. Наистина вярваше в това, което току-що каза — което пък събуди у нея противоречиви чувства. Остана доволна, че той можеше да си помисли такова нещо за нея, защото това подпомагаше собствените ѝ планове. Тогава защо се чувстваше и обидена?

Александра се опита отчаяно да смени темата, като се залови за нещо, което Васили бе споменал небрежно.

— Само приятелите ми ме наричат по този начин! — избухна тя, като имаше предвид глезеното Алекс, което той бе използвал.

Той ѝ отвърна със снизходителна усмивка, като че ли трябваше да обяснява нещо съвсем просто на малко дете.

— Но аз съм нещо повече от приятел. Скоро ще стана твой съпруг, с всичките права, които дава един брак. Искаш ли да ти демонстрирам някои от тях?

— Единственото нещо, което ще демонстрираш, е как напускаш бързо стаята ми. Можеш да започнеш веднага.

В отговор той я сграбчи за раменете и бавно я привлече към себе си. За Александра това бе толкова неочаквано, че тя инстинктивно свали ръце от шията си, където придържаше робата си, и ги постави на гърдите му, за да може да го отблъсне. Усилието ѝ обаче бе напълно безполезно. Той не се помръдна.

Васили веднага забеляза, че робата ѝ се отвори. Тъй като нощницата ѝ бе повече от скромна, това не би трябвало да има голямо значение; и не би имало, ако Александра не притежаваше такива пълни, съблазнително закръглени гърди. Те веднага привлякоха вниманието му. Васили я притисна още по-близо до себе си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Петров? — извика тя, благодарна, че бе успяла да прикрие паниката, която изпитваше.

Васили обаче я усети, но не ѝ обърна внимание.

— Мисля си, че много ми се иска да разбера какъв вкус имаш. И точно това възнамерявам да направя.

— Не!

Той изобщо не обърна внимание на отказа ѝ. Силните му ръце я притискаха плътно, а Александра бе омаяна от чисто мъжкия му възбуждащ аромат. Топлите му устни се спуснаха върху нейните и заглушиха по-нататъшните ѝ протести, поне временно. Александра се вцепени от изненада.

Нито веднъж дори не ѝ мина през ум, че това може да се окаже една от опасностите на пътуването. И как би могла да си го помисли, когато много добре знаеше за огромното нежелание на Васили да се ожени за нея, освен това му беше известно, че нейното нежелание е не по-малко? И все пак, ето че тя се намираще в прегръдките му, а Васили ненаситно я целуваше.

Изненадата ѝ бе огромна, тъй като тя веднага разбра, че Кристофър не я бе научил какво означава целувката, както наивно бе смятала досега.

Някога Александра се вълнуваше от целувките на Кристофър, защото го обичаше, но сега разбра, че в сравнение с този мъж, англичанинът изобщо бе пълен невежа в тази област. Васили поглъщаше сетивата ѝ, чувствата ѝ и контролираше всяко от тях не само с устни, но и с цялото си тяло. Бе поставил едната си ръка на гърба ѝ, като по този начин не ѝ позволяваше да се отдръпне от него и от бавния, но настоятелен натиск на гърдите му, което я караше да изпитва най-странното усещане в живота си — като че ли някой съблазнително галеше гърдите ѝ. Другата му ръка лежеше на мекия ѝ хълбок, повдигаше я леко и я притискаше към твърдата издупина на панталона му. Той атакуваше всичките ѝ сетива, а новите усещания я заливаха като пълноводна река. През цялото време езикът му опустошаваше устата ѝ, унищожавайки и последните остатъци от воля, които ѝ бяха останали.

Много скоро Васили разбра, че сам попадна в капана, който бе подготвил за нея. Това, което бе започнал с намерението да я накара да се откаже от публичните сцени и скандалното поведение, се превърна в нещо напълно различно. В момента, когато почувства тези великолепни гърди притиснати до тялото му, Александра се превърна за него в най-съблазнителната жена на света. А Васили никога не обръщаше гръб на една съблазнителна жена, особено когато наблизко имаше легло, а вратата бе здраво затворена...

Но в този момент вратата се отвори с трясък. Васили и Александра рязко отскочиха един от друг. Тя бе замаяна, а той се обърна намръщен към натрапника.

— Съжалявам — извика Нина, имайки предвид шума от нахълтването си. Тя с всички сили се опитваше да удържи огромната хрътка, която бе решила да поздрави Александра по обичайния си начин. — Той виеше и плашеше конете — обясни Нина присъствието на Божик.

Александра веднага схвана, че това си беше чиста лъжа и мислено прости на Нина покорството пред Васили преди малко.

— Той няма да мирува, ако не остане да спи при теб, Алекс — добави напълно невинно тя.

В следващия миг и тримата се изчервиха, тъй като думите на Нина можеха да се изтълкуват и по друг начин. А това, че и тримата си мислеха за едно и също, правеше положението още по-лошо.

Александра се отпусна на едно коляно и повика Божик при себе си. В мига, когато той излетя от ръцете на Нина и се втурна към господарката си, стана ясно колко малко власт има другото момиче над животното. Александра допря пламналата си буза до врата на Божик, след това се обърна към Васили с леден тон.

— Лека нощ, Петров. И в бъдеще, ако искаш да говориш с мен, направи го пред всички в по-приемливо време.

— Не разчитай на това, Алекс.

След като вратата шумно се затръшна след него, Нина се обърна към приятелката си и прошепна:

— Имаше късмет, че не видя израза на лицето му, когато каза това.

Александра вдигна поглед, бързо се огледа, за да се увери, че той наистина си е отишъл.

— Защо?

— Защото мисля, че заканата му бе напълно сериозна.

ГЛАВА 15

Посещението на Васили имаше една много неприятна последица — Александра цяла нощ не можа да мигне. Не можеше да спре да мисли за целувката му и за неочакваните чувства, които бе събудила у нея, чувства, за които никога не бе предполагала, че съществуват. Укоряваше се, че стоеше пред него, неспособна да направи каквото и да било, че му позволяваше да я целува, независимо от факта, че бе твърде изненадана да му се противопостави. Това нямаше да се случи отново, обеща си тя. Нямаше да има повече целувки.

Александра прекара дълги часове в опити да разбере защо я бе целунал, защото не вярваше той да го бе направил, с цел да я държи будна, както ѝ бе казал, въпреки че целувката постигна точно това. И какво ли щеше да се случи, ако Нина не се бе върнала с Божик?

Беше ѝ приятно да си мисли, че щеше да дойде на себе си и щеше да извика братята Разин, които спяха в съседната стая. Но в действителност не можеше да твърди нищо със сигурност.

Тази сутрин обаче, раздразнена от безсънната нощ, тя с гняв си мислеше какво щеше да направи. Нямаше да вика изобщо, а щеше да зашлеви хубаво този развратник, след това щеше ясно да му даде да разбере какво ще се случи, ако опита отново. Все пак налагаше се да поддържа новия си образ и новата невъзпитана и груба Александра нямаше да позволи този човек да определя правилата, дори ако той наистина си мислеше, че има власт над нея.

Не беше ли го доказала още предишната вечер в общата трапезария? Беше вдигнала чудесен скандал, но не ѝ харесваше фактът, че бе подтикната да го направи от истинска ярост и ревност. Това, че той пред очите ѝ правеше предложение на друга жена, не би трябвало да я засяга толкова. Васили я бе предупредил и поведението му потвърждаваше още веднъж, че заслужава пълното ѝ презрение. Но въпреки всичко това бе една от причините тя да се мята в леглото си цяла нощ и да не може да заспи.

Когато Александра, готова за път, отиде в конюшните, установи, че е последна, което още повече влоши и без това мрачното ѝ настроение. Този самохвалко сигурно бе спал през цялата нощ! След като ѝ съсипа съня! Трябваше да му даде да разбере и да отбележи точка в своя полза, която нямаше нищо общо с плана ѝ да се отърве от него.

Товарните коли вече бяха тръгнали, както и по-голямата част от конете. Стенка държеше Принц Миша в готовност. Васили, който вече бе яхнал дорестия си жребец, бе застанал съвсем близо до коня ѝ, така че бе очевидно, че чака само нея. Да си разменят още някоя и друга реплика? Александра се зарадва на тази възможност.

Погледът, който ѝ отправи, можеше да се изтълкува като изпълнен с любопитство, но тя видя в него много повече — а именно злорадо самодоволство. Затова Александра се обърна към Васили веднага щом се метна на коня.

— Защо ме целуна снощи?

За миг Васили остана безмълвен и причината не бе в това, че чакаше Стенка да се отдалечи, за да не може да ги чува. Той просто се опитваше да се съвземе от смайването си. Ще трябва да свикне с нейната откровеност. Това ѝ даваше огромно предимство, тъй като бе в състояние да го хване неподготвен, а той в никакъв случай нямаше намерение да търпи това.

Накрая ѝ отвърна, присвил здраво устни.

— Момичето, което щях да целувам снощи, се уплаши и изчезна.

Той не каза нищо повече и Александра бе принудена да си вади собствени заключения.

— О, разбирам. Ако момичето, което си избрал първо, не се отзове, ти веднага преминаваш към втора възможност. А аз ти предлагам трета възможност, която не е зле да обмислиш. Дръж панталоните си закопчани, Петров! Поне докато развалиш този годеж.

Тя се усмихна, когато изговаряше последните думи. Той ѝ се усмихна в отговор и се приведе леко напред, като протегна ръка към врата ѝ. Александра веднага разбра какви са намеренията му — да я придърпа към себе си и отново да я целуне, за да ѝ покаже, че няма да ѝ позволи да му нарежда какво да прави. Тя заби пети в корема на Принц Миша, който веднага се изправи на задните си крака. Васили бе принуден да удържа своя жребец, който уплашено бе отскочил назад.

Александра препусна напред, преди той да бе успял да се справи с коня.

Тя прие, че за момента победата е нейна — постигната за по-малко от пет минути. Толкова време отне на Васили да я достигне и буквално да я вдигне от седлото и да я премести върху собствения си кон. Александра не очакваше такава реакция от негова страна. Той я намести пред себе си, притискайки я плътно между бедрата си и здраво към гърдите си. Тази непосредствена близост извика в съзнанието ѝ спомени и усещания от предишната нощ. Александра ги потисна и го погледна намръщено.

— Какво смяташ да правиш сега, Петров — да се държиш като пълен глупак?

— Продължавай в същия дух, скъпа, и ще ме накараш да потърся някое уединено място, за да ти покажа какво смятам да направя.

Александра се уплаши да не би той наистина да изпълни намерението си, но никога нямаше да му го признае. Божик започна яростно да лае, като подскачаше до краката на коня и го караше да пристъпва нервно. Тримата братя Разин се приближиха шумно зад тях, за да ѝ покажат, че са достатъчно близо до нея, а Стенка държеше поводите на Принц Миша.

Казаците не казаха нищо, поне до този момент. Александра не искаше да се намесват и да си навлекат гнева на Васили. Все пак положението не беше опасно — освен за чувствата ѝ.

— Не отговори на въпроса ми — настоя тя.

— Кажу ми на кучето да се махне! — бе единственият му кратък отговор.

При други обстоятелства тя би се изсмяла. Вместо това излъга:

— Божик няма да ме послуша, докато усеща, че съм в опасност.

— Имаш най-добре обучените коне, които съм виждал. И очакваш от мен да повярвам, че не си обучила по подобен начин и кучето си?

Васили не играеше честно, тъй като думите му можеха да се приемат само като комплимент. Конете ѝ бяха нейната гордост и радост. Александра не можа да овладее задоволството си, че той е забелязал колко добре са гледани. Още повече, тя нямаше намерение да подлага на риск от нараняване някой кон, дори и неговия, просто защото ѝ се искаше веднага да се махне от опасната му близост. Затова

се обърна към Божик с властен тон, който животното веднага разпозна и на момента се подчини.

Лаят спря и големият жребец скоро се успокои.

— Сега можеш да направиш същото и с казаците си — заяви Васили.

Александра сметна, че една отстъпка от нейна страна е напълно достатъчна и отвърна недоволено:

— Когато започнат да лаят, ще го направя!

— Ще се престоря, че не съм чул това.

— А аз ще се престоря, че не си си изгубил ума!

Внезапно Александра почувства как гърдите му се разтресоха от смях. Не бе имала намерение да го развеселява или да му доставя удоволствие, но той реагираше на думите ѝ с неподправено добро настроение. Васили спря коня си.

— Беше крайно време — измърмори тя, но както стана ясно, бе прибързала.

Той нямаше намерение да я свали от коня, а просто се обърна и заговори на братята Разин:

— С годеницата ми имаме намерение да поговорим, за да се опознаем по-добре. Препуснете напред. Няма нужда да ни придружавате, докато разговаряме.

Вместо да се подчинят, те се взираха в него в продължение на няколко секунди, след това насочиха погледите си към Александра. Тя бе толкова разгневена, че едва се удържаше да не изстене гласно. Беше принудена да отстъпи и този път, в противен случай трябваше да ги изправи един срещу друг, което можеше да има последици, за които предпочиташе да не мисли. Знаеше ли той, че тя ще отстъпи, и щеше ли, ако тя не се подчини, да застане открито срещу братята? Александра не искаше да рискува.

Кимна утвърдително на приятелите си, така че те да могат да се отдалечат, без да се тревожат, но го направи едва доловимо и искрено се надяваше Васили да не е забелязал. Надеждите ѝ, като че ли се оправдаха, тъй като той ги последва, но с много по-спокойно темпо. Но след като останаха на доста голямо разстояние от тях, Васили каза:

— Мъдро решение.

Тъй като Александра нямаше никакво желание да разбере какво има той предвид с тези думи, просто ги отмина с мълчание.

— Ти не искаш да ме опознаеш, Петров, не повече, отколкото аз бих желала да опозная теб, така че какво всъщност целиш?

— Да докажа, че ти зависиш от мен и ми се подчиняваш, независимо дали ти харесва или не.

— Значи това е твоето мнение — отвърна кисело тя. — Но все още нищо не е доказано, тъй като е необходимо и моето съдействие, а него в никой случай няма да ти дам.

Ръцете му я притиснаха малко по-силно, той наведе глава напред, докато устните му почти докоснаха ухото ѝ.

— Тогава може би ще се наложи да изтръгна от теб някои обещания — прошепна той с глас, зареден с толкова чувственост, че Александра неволно потрепери.

Тя успя да забие неочаквано лакът в корема му, с което наистина съумя да го изненада.

— Никакви обещания, Петров. Нито едно! Освен това повече от достатъчно говорихме и разяснявахме гледните си точки, така че веднага ме пусни!

— Само когато ме помолиш, ама много, много любезно — отвърна той, неспособен да скрие раздражението си.

Отново бе успяла да го ядоса, най-вече с това, че си бе позволила да го удари. Но тя бе не по-малко ядосана, че той я бе уплашил дотолкова, че да не се овладее.

— Върви по дяволите! — бе единственият ѝ отговор и той, разбира се, не я свали на земята.

Васили продължи да поддържа същото бавно темпо, като яздеше на значително разстояние от останалите. Тъй като тя не каза нищо повече, той разбра, че няма да получи от нея това, за което я бе помолил, и Александра се питаше колко време ще продължава той да я държи пред себе си и да яздат толкова неудобно, преди да реши да се присъединят към групата. Възможно ли е да бе упорит като нея?

— Спомням си, баща ти спомена, че имаш сестри — обади се неочаквано той. Явно бе събудила любопитството му. — Те приличат ли на теб?

Любопитство ли бе това? Или той обмисляше нов начин да я обиди?

— Изобщо не си приличаме — отвърна колебливо тя. — Никога не съм била особено близка с нито една от сестрите си. Те си имат свои

интереси, а аз — мои.

— Твоите интереси са свързани изцяло с отглеждането на коне. Александра улови неодобрението му и веднага застана нащрек.

— Само защото съм жена, не означава...

— Но аз не те критикувах — прекъсна я той.

— Наистина ли? Съмнявам се. За мен няма значение какво мислиш ти.

— Така и предполагам — отвърна сухо той.

Когато Васили не продължи разговора, Александра реши да подремне малко. Бе я обгърнал здраво с едната си ръка. Трябваше само да облегне глава на гърдите му...

— Когато една жена се намира толкова близо до мен, обикновено се изкушавам да я докосна — заяви неочаквано Васили. — Но тъй като през повечето време ти изобщо не изглеждаш като жена в смешното си облекло — изключение правят само красивите ти гърди — може би е по-добре засега да се въздържа.

Александра отвори очи, смаяна от думите му. Всички мисли за сън веднага се изпариха от главата ѝ. Тя трескаво търсеше начин как да избяга. Но все още не бе готова да му се помоли.

— Не е смешно, Петров.

— Действително, но на мен ми прилича на шега, въпреки това аз също не я намирам много забавна, тъй като е за моя сметка.

Александра не му поиска обяснение, защото бе сигурна, че нямаше да го хареса.

— Свали ме от коня.

— Кажи „моля“.

— Дявол да те вземе, свали ме от проклетия кон!

Той като че ли се готвеше да направи точно това, тъй като пое юздите с ръката, с която я притискаше към тялото си, и другата остана свободна. Но вместо да я свали на земята, той повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне, и започна да накланя главата си към устните ѝ.

— Бог ми е свидетел, че се опитах — прошепна той.

В продължение на няколко секунди, през които не смееше да си поеме дъх, Александра бе направо хипнотизирана. След това у нея нахлу страхът от вихъра от нови усещания, които бе изпитала предишната вечер. Това я накара бързо да изрече:

— Моля те, моля те, моля те!

За един кратък миг Васили остана разочарован, че тя се предаде. След това изпита задоволство от победата си. В следващия миг Александра се намери на земята и трябваше да понесе самодоволната му усмивка, когато той погледна към нея.

— Това трябва да ти е за поука, скъпа — заяви арогантно. — Колкото по-скоро отстъпваш на желанията ми, толкова по-добре за теб, тъй като в противен случай неподчинението няма да ти донесе нищо друго, освен неприятности.

Поука ли бе това, или предупреждение? Не бе необходимо да се чуди дали той говореше за годежа им, или за молбите, които бе получил току-що от нея.

— Тогава не е зле да се вслушваш в собствените си съвети, Петров! — отвърна Александра, след това извика властно: — Божик!

Само за миг хрътката се намери до нея, като лаеше толкова силно и злобно, че жребецът на Васили този път наистина се изплаши и се втурна с главоломна бързина, но не по пътя, а през полето. Александра се усмихна, когато видя напразните опити на Васили да укроти изплашеното животно. Щеше да се наложи да повърви малко пеша, докато някой от братята Разин забележи, че вече не е на кон, и ѝ доведе жребеца, но тя нямаше нищо против.

Александра дори се разсмя весело, докато рошеше с обич козината на врата на кучето си.

— Той иска да печели точки, Божик, но не вярвам, че ще хареса нашите, не мислиш ли?

ГЛАВА 16

Измина цяла седмица без спречквания и инциденти, тъй като Васили и Александра полагаха всички усилия да се избягват един друг. И двамата биха предпочели дори да не се виждат, но това бе невъзможно, въпреки че Васили продължи да язди всеки ден далеч пред основната група.

Два пъти бяха лагерували на открито и въпреки че Александра очакваше разгорещени възражения от градското конте, за какъвто продължаваше да смята Васили, очакванията ѝ не се оправдаха. Той не се противопостави нито веднъж. Ако имаше представа за истинските чувства на Васили, Александра щеше да разбере, че е била съвсем близо до ново стълкновение. Но за краткото време, което бяха прекарвали заедно, Васили бе разбрал, че за нея конете ѝ бяха от първостепенно значение и че тя никога нямаше да си позволи да направи компромис, касаещ тяхната сигурност. Истината бе, че той също не обичаше да пътува през нощта. Ако бе възразил, щеше да го направи само заради възможността отново да кръстосат шпагите, но пред себе си признаваше, че в сегашното си състояние не бе в настроение за такива неща.

Съвсем не бе доволен от успеха си спрямо Александра. Лазар беше прав — не можеше да остави съдбата си единствено в ръцете на майка си. Васили наистина вярваше, че тя ще забрани този брак, след като разбере какво поведение и маниери има Александра, независимо от титлата на баронеса. Но съществуваше и вероятността майка му да сметне, че е в състояние да превъзпита Александра. И въпреки че Васили смяташе подобна възможност за напълно нереална, знаеше, че мнението му нямаше да бъде взето под внимание, ако майка му си наумеше да опита.

Когато за пръв път му бе хрумнала мисълта да отбягва Александра, тогава това му се видя идеалното разрешение. Никоя друга жена, която познаваше, не би понесла такава липса на внимание от негова страна. Дори би стигнала до крайности само за да си

отмъсти. Но годеницата му не беше като всички жени. А това, че изглеждаше напълно доволна, когато я пренебрегваше, го дразнеше ужасно. Вероятно би било много по-добре, ако първо я бе съблазнил, а след това да ѝ покаже пренебрежението си. Дяволско създание! Не можеше ли да се държи като жена? Трябваше ли да бъде различна във всяко едно отношение?

Дори в редките случаи, когато разменяха по някоя дума и той изразеше с пълна сила своето презрение, то като че ли просто не можеше да стигне до нея. Васили дори започна да подозира, че тя изпитва удоволствие, когато той ѝ се присмива. Но в действителност не беше сигурен, защото не можеше да се залови за нищо: нито леко потрепване на устните, нито болка в красивите ѝ сини очи. На това подозрение го навеждаше само спокойният ѝ и невъзмутим поглед.

Истината бе, че той се чувстваше не на мястото си, изпитваше странна неловкост с годеницата си. Бе свикнал да се оправя с жените само по един начин — с пресметнат чар и маниери — който не можеше да приложи към Александра, особено ако искаше тя да го презира.

Беше грешка да я целува онази вечер, още по-голяма грешка бе да се опита да я целуне отново, дори и ако го бе направил само да я принуди да се откаже от скандалите на публични места. По-добре да не бе откривал как идеално прилепва тялото ѝ към неговото. И определено бе по-добре да не бе научавал, че устните ѝ имат вкус на амброзия, че косата ѝ е като мека коприна, а кожата ѝ — като кадифе. И онези прекрасни гърди, притиснати до неговите...

Още по-лошо беше, че не бе опознал и изследвал изцяло тези гърди, докато имаше тази възможност, защото сега си представяше как ги гали, как дразни с език зърната им, как копнее за допира на прекрасната кожа. Васили искаше тази жена да стене и да се гърчи от удоволствие в ръцете му. Но изобщо не трябваше да мисли за нея, не и по този начин!

— Не мога да разбера дали се опитват да те предпазят от неудобството от още една скандална сцена на Александра или ѝ помагат да държи другите момичета далеч от теб — заяви неочаквано Лазар.

Двамата се бяха настанили в малка усамотена трапезария по молба на Васили, но тя представляваше само ниша, открита от една

страна към общото помещение, където се бяха настанили останалите. Васили погледна в тази посока, за да разбере за какво говори Лазар, и забеляза, че близнаците Стенка и Тимофей си съперничеха за вниманието на помощник-готвачката. А до самата готвачка се бе изправил третият брат Конрад и ѝ шепнеше нещо.

Гостилницата бе твърде малка и нямаше момичета, които да разнасят храната. Вниманието на единствените две жени, които работеха тук, бе обсебено от братята. Това се случваше постоянно през цялата седмица. Навсякъде, където спираха и имаше момичета, казациите първи се добираха до тях. През повечето време Васили бе замислен или в лошо настроение и не бе забелязал.

— Каквото и да правят, можеш да бъдеш сигурен, че не е в моя полза — изръмжа той в отговор.

— Защо утре не препуснеш до най-близкия град и не дадеш воля на страстите си? — предложи Лазар. — Може дори да дойда с теб.

— Чудесна идея, но нямам доверие на Александра. Ако направя това, току-виж, че се появила в града след мен.

Освен това Васили нямаше намерение да я оставя сама в лагер на открито, без да има възможност да я защити при нужда. Все пак той имаше задължения към нея, независимо дали му харесваше или не.

— Нищо чудно да обърне града наопаки, докато не открие с коя жена съм се забавлявал, и да ѝ отреже ушите — добави с отвращение той.

Лазар избухна в смях, а Васили се намръщи, защото положението изобщо не му се виждаше смешно.

— Всъщност чувал съм, че Александра се справя много по-добре с камшика за езда, отколкото с ножа — каза Лазар.

— Кой ти каза това?

— Един от конярите ѝ. Ставаше дума за някакъв млад лейтенант, който биел един от конете ѝ.

— Това означава, че наистина е склонна към насилие — изстена Васили.

— Само за да защити това, което е нейно. — Лазар отново се разсмя, преди да продължи. — А теб, приятелю, тя също счита за свой.

Васили отмина без коментар тази забележка, но след това се обърна към приятеля си.

— Ти самият имаше ли късмет, Лазар?

Както обикновено, за Лазар не представляваше никаква трудност да проследи накъде са се насочили мислите на Васили, дори когато бяха недоизказани.

— Два пъти ме отхвърлиха, най-вече поради сравнението с теб — призна Лазар, тъй като все още обсъждаха жените. — Виж какво, аз съвсем не се оплаквам. Повече ме забавлява да гледам теб и принудителното ти въздържание.

— Не си мисли, че не съм забелязал — отвърна сухо Васили. — Ти си ми приятел, но ще ти кажа, че приемам това като обида.

Лазар се усмихна, но усмивката му съвсем не бе тази на разкаял се грешник.

— Поне един от нас започва да изпитва удоволствие от това пътуване.

Васили замълча за момент, после попита:

— А моята Немезида^[1] забавлява ли се тази вечер?

— Защо сам не погледнеш?

— Защото се отвращавам от начина, по който се храни — излъга Васили.

Истината бе, че когато Александра се хранеше с пръсти и ги облизваше, Васили го намираше за дяволски еротично и всеки път ужасно се възбуждаше. Затова престана да я гледа.

— Всъщност онези музиканти, които влязоха преди няколко минути, са приковали върху себе си цялото ѝ внимание.

Васили веднага потърси с поглед музикантите, които се настаняваха в единия ъгъл. Успокои се само след като забеляза, че и тримата отдавна бяха преминали средната възраст и в тях нямаше нищо, което би заинтересувало една млада жена, освен забавлението, което можеха да предложат...

Васили се облегна на стола си, изумен от това, което беше направил. Какво, по дяволите, го засягаше от кого се интересува Александра? Разбира се, че не го интересуваше.

За да го докаже, отново се обърна към Лазар.

— Защо ти не я съблазниш?

— *Какво да направя?!*

— Не говори толкова високо, по дяволите! Говоря сериозно.

— Напротив, не говориш сериозно — отвърна смаян Лазар.

— Ако това ще ми даде законно основание да я върна на баща ѝ, не се шегувам. Не разбирам защо не се сетих по-рано.

— Но Александра не е някоя от твоите жени за една нощ, Васили. Говорим за годеницата ти, избрана от баща ти и одобрена от майка ти — поне докато не я срещне. Тя скоро ще стане твоя жена.

— Факт, който се опитвам да променя с малко помощ от приятеля си.

— Но това не е честно! Следващото, което ще ми кажеш, е, че би направил същото за мен.

— Знаеш, че е така.

Лазар знаеше това. Знаеше също, че Васили изобщо не познава ревността, поне що се отнася до жените, така че не това го притесняваше. Тревожеше се от факта, че Александра не прилича на никоя друга жена, която е познавал, въпреки че Васили бе решен да не прави сравнения и да я отдели от останалите.

— Това никога не може да стане, след като тя знае, че може да има теб — отбеляза Лазар. — Александра дори не ме поглежда, а ако ме погледне, все едно не ме вижда. Никога преди не съм бил пренебрегван толкова пълно от една жена.

— Поне можеш да опиташ.

Лазар направи недоволна гримаса, но кимна в знак на съгласие.

— И кога трябва да постигна това чудо? Още тази вечер ли?

Въпросът изглежда изненада Васили и го накара да се намръщи.

— Не. Не искам да провалиш шансовете си, като действаш твърде прибързано. Първо обмисли тактиката си.

Лазар изобщо не се съмняваше, че ще получи категоричен отказ от Александра.

— Разбира се.

Докато двамата приятели разговаряха, музикантите бяха започнали да свирят игрива народна песен. Трима мъже станаха от местата си и започнаха да танцуват енергичен руски танц, който обикновено се изпълняваше само от мъже.

Близнаците ги наблюдаваха снизходително до момента, в който внезапно скочиха и се присъединиха към танцуващата група и Васили трябваше да признае, че те определено бяха по-енергични и танцуването им бе в кръвта.

Васили също знаеше този танц, но от години не бе танцувал. За това се изискваше силни бедра и отлично равновесие, тъй като краката се изхвърляха напред във въображаем ритник и... Васили остана вцепенен на мястото си, неспособен да повярва на очите си. Александра не би посмяла...

Напротив, тя направи точно това. Присъедини се към танца на мъжете, а те очевидно нямаха нищо против. Повечето мъже от имението вече се носеха в лудия ритъм. Виковете станаха оглушителни.

— Проклет да бъда, тя никога не спира да ме изненадва! — възкликна Лазар, застанал зад Васили.

Приятелят му обаче не го чу. Бе впил поглед в красиво оформените бедра на Александра, когато при всяко прилякване и ритник във въздуха широките панталони се изпъваха по тях, гледаше омаян как гърдите ѝ се полюшваха при всеки подскок, а лицето ѝ грееше от удоволствие. Трябваше да погледне от по-близо. Не бе необходимо да се включва в танца, за да постигне целта си, но направи точно това.

По-късно същата вечер, когато вече си бяха легнали в единственото легло в стаята, тъй като в гостилницата нямаше достатъчно място за толкова хора, Лазар не преставаше да се смее, само като си помислеше за неочакваната поява на Васили сред кръга от танцуващи. Беше се представил добре и Александра не можеше да не е впечатлена. Вероятно това бе първото нещо, което вършеха заедно и за което бяха постигнали пълно съгласие, без да си разменят и една дума. Но когато танцът свърши и двамата се смутиха.

Васили също все още не беше заспал, но за разлика от Лазар, не си мислеше за танца. Неочаквано, той леко прочисти гърлото си и се обърна към приятеля си:

— Забрави какво ти бях казал.

За пореден път Лазар веднага разбра за какво мисли приятелят му, а в този случай това бе съблазняването на годеницата му.

— Вече съм го забравил — увери го Лазар, като изпусна въздишка на облекчение.

Васили обаче не изостави темата.

— Всъщност не го мислеше сериозно, нали?

— Само се заяждах с теб.

— Добре.

С огромно усилие Лазар се въздържа да не се изсмее високо, но, по дяволите, изобщо не беше лесно.

---

[1] Немезида — древногръцка богиня на отмъщението. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

На следващата сутрин заваля сняг. Снежинките се стопяваха почти веднага, след като докоснеха земята, но температурите паднаха значително. А групата все още не бе достигнала планините, където щеше да стане много, много по-студено.

Александра обичаше такова време, но сега не изпита радост, защото твърде много неща се въртяха в ума ѝ. Планът ѝ не се осъществяваше така бързо, както бе смятала. Всъщност той изобщо не се осъществяваше.

Васили не ѝ бе направил нито една забележка относно маниерите ѝ на масата. Една вечер близнаците се сбиха и вместо да ги спре с една дума, както правеше обикновено, Александра се престори, че е заинтересувана от боя и ги окуражи. Но Васили и този път не направи никакъв коментар. Все още не бе забелязал, че бе започнала да мирише лошо, въпреки че Нина постоянно се оплакваше. Не бе изненадан и когато миналата вечер тя се впусна да танцува един чисто мъжки танц, дори се присъедини към танцуващите.

Единственото, което изобщо бе забелязал бе необичайният ѝ начин да го накара да ѝ бъде верен. Ако си бе мислила, че така ще го накара да развали годежа, явно се бе излъгала. Но дори и тогава не се бе ядосал както се очакваше, което означаваше, че щеше да е нужно много повече, за да го накара дотолкова да се отврати от нея, че да прекъсне връзката им. Разбира се, тя нямаше намерение да престане да осуетява неблагоприятните му постъпки, що се отнася до жените, на обществено място или когато са сами. Втората възможност обаче не беше нито толкова задоволителна, нито толкова скандална. Дали неудобството му от сексуалното неудовлетворение бе голямо?

Ако случаят бе такъв, може би не би било зле да дойде ред на още една „сцена“. Този път една демонстрация на необузданост и лош характер, нещо, което не е свързано с Васили, за да му покаже, че дори и ако той се държи безупречно, тя все още може да представлява неудобство за него. Тази идея постепенно се оформи в главата ѝ и

когато същия ден я обсъди с братята Разин, те се съгласиха, че няма да навреди, ако опитат.

Тимофей предложи той да стане причина за гнева ѝ, но Стенка възрази, че това е негова привилегия, а тя ги увери, че няма нищо против да крещи и на двамата. А причината? Александра реши, че не е необходимо да има определена причина и ако Васили поиска да я узнае, тя просто ще му каже, че това не е негова работа.

Би предпочела да осъществи замисъла си в някой град, където ще има много повече зрители, но преди да се стъмни, не стигнаха до никакво населено място и отново издигнаха лагера си на открито. Тя бе твърде нетърпелива да види каква ще бъде реакцията на Васили, затова не искаше да отлага. Все пак се наложи да почака, тъй като, както обикновено, той яздеше далеч напред и щеше да отнеме известно време, докато разбере, че те не го следват.

Но измина повече от час, след като се стъмни, когато Васили се върна в лагера. Времето бе достатъчно, за да се усъмни Александра, че той си е намерил жена. Затова, когато той пристигна в лагера и тя започна да ругае близнаците колкото ѝ глас държи, гневът ѝ изобщо не бе преструвка.

За нещастие, речникът ѝ с ругатни бе твърде беден. И след като не бе помислила предварително за това, трябваше да спре тирадата си, за да прошепне на единия от близнаците:

— Вече не мога да намеря обидни думи, с които да ви нарека. Бързо, кажете ми няколко!

Тимофей едва успя да прикрие с ръце усмивката си, но Стенка с удоволствие откликна на молбата ѝ, а когато тя продължи да крещи и да ги ругае най-безобразно, страните ѝ горяха от смущение. Но тъй като бе с гръб към Васили, той не можеше да види реакцията ѝ, можеше само да чуе скандалните думи.

Александра с нетърпение очакваше да научи как бе реагирал той и не можа да се удържи отново да се обърне към Стенка.

— Изглежда ли подобаващо скандализиран?

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Алекс, но Васили просто си умира от смях.

В първия момент тя бе твърде изненадана, за да отговори, след това раменете ѝ се отпуснаха в израз на отчаяние.

— По дяволите, какво да направя, за да изкарам от търпение този човек?

Стенка вече не можеше да се удържи и открито се смееше.

— Би могла да опиташ да танцуваш гола из лагера. Това трябва да го накара да реагира, а ние останалите, разбира се, ще гледаме отстрани.

— Разбира се, че така ще направите! — отвърна тихо тя, преди отново да ги засипе с цял куп обиди.

След това тя се отдалечи с бързи крачки, ядосана както на тях, така и на себе си, тъй като отново не бе успяла да постигне целта си. Беше направо бясна на Васили, тъй като не бе реагирал, както бе очаквала. *Защо* той изпитваше удоволствие, слушайки я да бълва ругатни? Не разбираше ли, че ако тя можеше да направи такова нещо тук, нищо нямаше да ѝ попречи да го направи и във всекидневната, където можеше да присъства и самият крал?

Васили бавно я последва при конете, където бе отишла, за да се успокои. Те винаги ѝ въздействаха по този начин. Но не и днес. Въпреки това Александра продължи да се движи сред тях, като се опитваше да не обръща внимание на човека зад себе си, тъй като инстинктивно чувстваше кой е той. Това бе другата причина, която ѝ пречеше да се успокои. Изобщо не ѝ харесваше, че можеше да усети Васили по същия начин, както кобилите усещаха, когато към тях се приближеше някой жребец.

Той не я изчака да се обърне.

— Предполагам, ще ми кажеш защо беше толкова ядосана на казаците си.

— И защо да ти казвам?

— Защото те питам.

Александра промени решението си да му каже, че това не е негова работа, тъй като присъствието на конете ѝ подсказа една правдоподобна лъжа. Тя се обърна, но, както често се случваше напоследък, остана занемяла пред красотата му. Всеки път, когато се озовеше толкова близо до него, разбираше, че ѝ е трудно да диша, а какво остава да води разговор! Накрая успя.

— Позволили са на Принц Миша да се съвкупява с една от кобилите.

— И какво от това?

— Те много добре знаят, че аз трябва непременно да присъствам — обясни тя, тъй като това си беше чистата истина.

— Ти наистина ли гледаш?

От изражението му Александра разбра, че най-накрая е успяла да го шокира, и то с нещо, което прави в действителност, а не се преструва само заради него.

— Разбира се, че гледам. Те са моите любимци и аз се грижа за тях повече, отколкото друг би могъл да си представи. Трябва да съм сигурна, че кобилите са в добро състояние и не са наранени — мисля, че всеки, който отглежда коне, би постъпил по този начин.

— Но...

— Да?

Васили се изкуши да ѝ възрази, че това не е обичайно за жена, но тя полагаше всички усилия да се държи не по женски заради него и този факт го накара да остави темата и да се насочи към друга.

— И къде беше, че не видя какво се е случило?

Александра му се усмихна.

— Не знаеше ли? Ти не си единственият, който язди сам далеч от групата... — Александра понечи да добави „в търсене на удоволствия“, но той не ѝ даде тази възможност.

— Какво си направила?

— Разбира се, когато яздя — продължи тя, — не се придържам към пътя, както правиш ти. Намирам дивата природа наистина вълнуваща.

Александра успя да изговори тези думи доста убедително, но вместо да се хване за тях, той се обърна към нея с абсолютна увереност.

— Лъжеш, Алекс.

Александра скръцна със зъби.

— Разбира се, че лъжа, но как разбра?

Васили се намръщи.

— Какво трябва да означава това? Да не би да ти е станало навик?

— Разбира се — отвърна неочаквано тя. — Животът така е много по-интересен, не мислиш ли?

— Не, не мисля — отвърна твърдо той. — Животът е достатъчно интересен и без да го усложняваме. Няма значение. Ти отдавна не си

дете. Не е моя работа да променям навиците ти.

Снизхождението му отново разпали гнева ѝ, което бе за предпочитане, отколкото да се преструва, че е ядосана на приятелите си.

— Колко благородно от твоя страна, Петров. Въпреки това не очаквай от мен да бъда щедра. Но и двамата знаем какви твои навици се опитвам да променя.

Той не се улови на въдицата ѝ, но усмивката му бе фалшива, подобно на нейната.

— Навици, които ти само си мислиш, че променяш. Колкото до това откъде знам, че лъжеш, ще ти кажа, че ако бе отишла да яздиш сама, един от моите хора щеше да ме намери, за да ми съобщи, а друг щеше да те последва.

— Значи си наредил да ме следят? Тогава ще трябва да ти отвърна със същото. Ще започна с това, че утре ще разбере какво си правил днес.

Васили повдигна изненадано вежди.

— Искаш да кажеш за фермерската къща, която открих...

— Ти развратно ко...

— Хайде сега, в какво ме обвиняваш? — Васили едва не се разсмя, толкова бе доволен от това, което си мислеше Александра. — Случи се така, че когато пристигнах във фермата, почти се беше стъмнило, така че няхах време да флиртувам. Но тъй като заговорихме за това, позволи ми да ти напомня, че твоето собствено държание трябва да остане абсолютно безупречно в това отношение — поне докато ми родиш наследник. След това можеш да правиш каквото си искаш.

— О! Обаче имам намерение да правя каквото си искам и не се нуждая от позволенията ти. А ти преживя последната си вулгарна връзка.

Васили не можеше да повярва на ушите си.

— С други думи, ти можеш да правиш каквото си искаш, а аз не мога?

— В това отношение вие, мъжете, достатъчно дълго се разпореждате. Крайно време е някоя жена да ви отвърне със същото.

— Но тази жена няма да бъдеш ти, скъпа — отвърна студено той.
— Обичаш да режеш уши, така ли? Но аз ще постъпя много по-

жестоко с мъжа, който те докосне, поне докато...

— Знам, знам, вече ми го каза — прекъсна го нетърпеливо тя. — Какво те кара да мислиш, че мога да раждам деца? Може би вече съм опитала и не съм могла?

От изражението му разбра, че очевидно бе засегнала болното му място.

— Тогава може би е по-добре да опитаме предварително.

— Дори не си го и помисляй, Петров!

Те се взираха гневно един в друг, като лицата им почти се допираха. Безизходните положения не доставяха удоволствие на никого от тях, но ето че сега се бяха озовали в точно такава ситуация. В този момент Васили сбърчи нос и се отдръпна.

— По дяволите, каква е тази миризма? Помислих си, че е от конете, но тя очевидно идва от теб.

Александра примигна изненадано, след което едва се въздържа да не избухне в смях.

— От мен? — Опита се гласът ѝ да прозвучи възмутено. — Не мириша по-различно от обикновено.

Васили отново се беше намръщил.

— Алекс, ти не миришеше, когато те срещнах за пръв път.

В отговор тя само сви рамене.

— Когато ме срещна, тъкмо бях се изкъпала, което правя един път в месеца.

— Един път в месеца? — Васили едва не се задави.

Александра отвори широко очи от изумление.

— Мислиш, че се къпя твърде често? И аз винаги така съм смятала, но татко настояваше на противното.

Васили се отдалечи отвратен.

Александра му отправи широка, победоносна усмивка.

ГЛАВА 18

Смущението и гневът на Александра траяха два дни. Трябваше да повярва на Васили, но не, трябваше непременно да намери фермерската къща, която бе споменал, за да открие, че единствените ѝ обитатели са една стара съпругеска двойка и двамата им внуци.

Васили със сигурност не бе флиртувал със старата жена, освен ако наистина не се е чувствал отчаян, а той очевидно не беше, тъй като се смееше, когато Александра се върна и се качи на коня си. Оттогава постоянно се усмихваше, или така поне изглеждаше. Този рунд очевидно бе негов, да го вземат дяволите.

Но Васили бе постигнал още една победа. Когато миналата вечер спряха в поредната гостилница, той бе наредил да занесат вана в стаята ѝ, заедно с една бележка, която тя не можеше да пренебрегне.

„Използвай я, в противен случай с голямо удоволствие ще ти помогна.“

Този непоносим негодник дори я бе подушил, когато по-късно бе слязла да вечеря.

Обаче, когато ѝ се предостави възможност да му го върне, той я посрещна с удоволствие, без да си дава сметка какви ще бъдат последиците.

Градът, в който пристигнаха по-късно същата седмица, имаше малък, но елегантен хотел, който бе известен на Васили, тъй като се връщаха по същия път, по който бяха минали на идване. Отначало Александра се обезпокои, че в хотела сигурно работят твърде много жени и ще ѝ бъде трудно да ги следи, затова реши да следи годеника си.

Скоро откри, че бе прекарал само една нощ в хотела последния път, когато е бил тук, въпреки че хората, които го придружаваха, са останали много по-дълго. Това бе мястото, където бяха спирали за цяла

седмица и не защото някой от групата е бил болен. Васили най-нагло бе излъгал баща ѝ. Беше я принудил да събере веднага нещата си и да потеглят още на следващия ден. Защо?

Причината бе в Клаудия Шевченко, млада графиня, останала вдовица. Васили бе прекарал цялата седмица в леглото ѝ или поне не много далеч от него. Домът ѝ се намираще близо до хотела, затова той я бе срещнал още първата нощ, когато бе пристигнал в града.

За Александра не бе трудно да научи тази история, защото двамата бяха причинили шумен скандал. Градът не беше голям, а всички в околността познаваха вдовицата. Тя имаше славата на набожна жена, поне преди срещата ѝ с красивия кардински граф, който би успял да прельсти и ангел, стига да опита. Поне така говореха хората.

Затова Александра бе искрено изненадана, че Васили не се опита нито веднъж да напусне хотела през нощта. Той веднага си бе легнал и останал в стаята си, според думите на Тимофей на следващата сутрин. Това, което не я изненада, бе да открие липсата му, когато излезе отвън и се присъедини към останалите от групата, готови за път.

Лазар, който изглеждаше изключително смутен, се приближи до нея.

— Васили вече тръгна.

— Наистина? Преди колко време?

— Преди десет минути.

Александра не се съмняваше, че Лазар има в запас множество извинения и обяснения, ако тя си направеше труда да ги изслуша. Но тя не го направи. Погледна към Конрад, искаше от него да получи потвърждение. Когато забеляза утвърдителното кимване, Александра просто се усмихна и насочи коня извън града.

Реши да даде на Васили двадесет минути и нито миг повече. Ако до това време не се появеше, щеше да се върне и да го намери, тъй като не вярваше дори за миг, че язди по пътя пред тях.

В този момент Васили чукаше на вратата на червенокосата графиня, с която се бяха забавлявали толкова добре първия път, когато пристигна в града. И тъй като имаше късмет, точно тя се случи да отвори вратата — а не някоя от прислужниците ѝ — и в следващия миг я затръшна под носа му.

— Върви си! — чу той истеричния ѝ писък от другата страна на вратата. — Предпочитам ушите ми да си останат на мястото си.

За един кратък миг той се усъмни дали е чул добре. Но след това пръстите му бавно се свиха в юмруци, лицето му почервения от гняв, а от гърдите му се изтръгна глух рев.

Затова достигна групата на Александра за много по-малко от двадесетте минути, които тя мълчаливо му бе определила. Тя го чу да се приближава в галоп зад нея и обърна Гордостта на Султана, за да застане лице в лице с него. Двата коня се приближиха дотолкова, че едва не се блъснаха.

— Отивай веднага ей там! — изсъска ѝ той. — Веднага! Или ще те накарам скъпо да си платиш! — Той посочи към едно самотно дърво, което се намираще на около четвърт миля разстояние, и се отправи към него, без да се извърне назад, за да погледне дали тя го следва. Васили изглеждаше толкова разярен, че Александра реши да остане на мястото си, но се надяваше, че това бе краят, към който с толкова усилия се бе стремил. Приятелите ѝ обаче не споделяха мнението ѝ. Не искаха да я оставят и тя се принуди да им заповяда да я чакат при товарните коли.

Почти веднага настигна Васили. Той вече бе слязъл от коня и крачеше възбудено под дървото. Дори не ѝ даде възможност да слезе от своя кон, а я свлече от седлото, след това внезапно я пусна и отново възобнови нервното крачене насам-натам.

Александра никога не бе го виждала такъв, никога не си бе представяла, че конте като него може да бъде способно на такава ярост. Тя се опита да постави известно разстояние между тях и да изчака това, което имаше да ѝ каже. Но щом понечи да се помести, с едно светкавично движение Васили отново скъси разстоянието помежду им и се надвеси застрашително над нея, а очите му хвърляха гневни искри.

— Нямам намерение повече да търпя това! — изсъска той. — Никакви заплахи повече от твоя страна, Александра! Ще си лягам с всяка жена, която поискам и когато поискам, а ако още една избяга в панически ужас от мен, тогава ще си легна с теб!

Не това се бе надявала да чуе, но пък можеше да бъде и по-лошо. Скръсти ръце пред гърди и го погледна спокойно.

— Не, няма да го направиш! Докато ми принадлежиш, ще ми бъдеш верен. Вече ти го казах и не знам защо ме караш да ти го повтарям. Освен това *няма* да си легнеш с мен, докато не се оженим. А ако си искаш жените, Васили, знаеш много добре какво да направиш!

— И мислиш, че ще се съглася с условията ти? — Васили вече крещеше.

Александра разбираше, че той ще се засегне, ако тя му отговори спокойно, докато той кипи от гняв, но въпреки това постъпи точно така.

— Никой не казва, че трябва да се съгласиш, Петров. В такъв случай ще трябва да понесеш последствията.

Васили отново започна да крачи възбудено. В този момент той излъчваше непреодолим чар — бе толкова опасен и непредсказуем. Александра би трябвало да се страхува, но изобщо не изпитваше страх. Те нямаше да водят този разговор, ако той не бе посетил онази жена. А я бе посетил с намерението да я люби и щеше да направи точно това, ако не бяха разказали на Александра за нея и не бяха ѝ занесли нейното кратко съобщение. Васили бе виновен за всичко това. Заля я горчиво чувство на гняв и разочарование.

— Откъде, по дяволите, си научила за... за...?

— Клаудия?

— Да, Клаудия, или както там се казва.

Това, че той не бе сигурен за името на жената, би трябвало да успокои Александра, но то я накара да изпита още по-голямо отвращение. Този човек очевидно имаше толкова много жените, че не смогваше да запомни имената им. Тя вече бе разбрала този факт, но сега Васили ѝ предостави и доказателство.

Но Александра нямаше намерение да му покаже колко разстроена бе и за да прикрие смущението и болката си, просто сви рамене с престолено безразличие.

— Ще се изненадаш колко сведения можеш да получиш срещу няколко дребни монети.

— И ти я посети, така ли? Кога? Ти изобщо не си напускала гостилницата.

Очевидно шпионите му не са могли да мигнат цяла нощ.

— Нямаше нужда да я посещавам — отвърна тя, като се стараше гласът ѝ да звучи спокойно и безстрастно. — Написах ѝ

бележка и изпратих един от моите хора да я занесе. Очевидно, бележката е предадена съвсем точно.

— О, не се съмнявам! — изсумтя той. — Вече разбрах, че твоите хора са прекалено усърдни във всичко.

— Това се нарича преданост, Васили!

— Да не намекваш, че аз нямам предани хора?

— Ти го каза — отвърна тя, като се подсмихна едва-едва.

Васили веднага настръхна, въпреки че в гласа му се долавяше само възмущение.

— Ако не си разбрала, ще те уведомя, че моята преданост не се поставя под съмнение, но е запазена само за определени хора.

Александра чувстваше инстинктивно какъв ще бъде отговорът му, но въпреки това не можа да се сдържи и го попита направо:

— А аз не съм от тях, така ли?

— Ти го каза — отвърна ѝ той с нейните собствени думи, като ѝ се усмихна победоносно.

Александра не можеше да се владее повече и също повиши глас.

— Дори и ако стана твоя жена?

— По-добре ще е, надявам се, да се опомниш преди това — изръмжа той.

— А аз се надявам ти да се опомниш, Петров!

Още веднъж те стояха в опасна близост един срещу друг и се гледаха гневно. Гърдите ѝ се повдигаха от излизация на пресекулки дъх и надигация се гняв. Васили веднага забеляза това, още повече че сега вниманието му не бе отклонено от някоя необичайна миризма.

Страстта е много непостоянно чувство, което лесно може да промени посоката или обекта си. Неочаквано Васили почувства, че ще умре, ако не я целуне. А Александра не можеше да отдели поглед от чувствената му уста.

В следващия миг тя почувства вкуса му — горещ и див. Беше похубаво, отколкото си спомняше. Той я притисна силно, под натиска му тялото ѝ се изви назад като дъга. Тя заби пръсти в ръцете му, но не за да го отблъсне. Съпротивата ѝ започна да се разтапя под напора на чувствата, в нея се надигна томителен копнеж по нещо, което не можеше да достигне, нито да разбере.

Васили продължи да опустошава устата ѝ, изпитваше непреодолимо желание да я люби тук и сега, което го караше да

забравя златните правила, по които се водеше винаги, когато съблазняваше някоя жена.

Обикновено той се владееше и контролираше всяко свое движение или действие. Сега бе изгубил всякакъв контрол, понесен във вихъра на чувствата си, омаян от вкуса и аромата ѝ, загубил представа за място и време.

Внезапно се озоваха на земята, като никой от двамата не разбра как стана това — Васили се стремеше към една-единствена цел, а Александра бе изцяло погълната от новите за нея усещания, от неподправеното удоволствие от докосването му, от тежестта на тялото му, притиснало нейното, от ръката му, която се плъзна по бедрото ѝ, докато...

Тя наддаде гърлен стон, който веднага бе задушен от целувката му, а Васили продължи да я гали така, както никой досега не бе го правил. Освен това той разбра, че никога до този момент не бе изпитвал такова пълно задоволство от страстния отговор на някоя жена.

Можеше да я обладае тук, на земята, и знаеше, че тя няма да му се противопостави. Тази ужасяваща мисъл порази и двамата, когато няколко минути по-късно Гордостта на Султана ги побутна леко с муцуна, което ги накара рязко да се изправят и да се отделят един от друг.

Александра бе ужасена от чувствата, които Васили бе пробудил у нея, затова реагира бурно, като силно го зашлеви. Трябваше да се замисли, преди да го направи, тъй като в отговор той също я удари, не силно, но достатъчно, за да я накара да проумее, че не би се поколебал да го направи пак.

— Явно от това няма никакъв смисъл — отбеляза сухо тя.

Васили продължаваше да трепери, не искаше нищо друго, освен отново да я вземе в прегръдките си. Как се осмеляваше тя да стои пред него толкова невъзмутима, като че ли между тях не се бе случило нищо? Колкото до плесницата — тя го бе хванала в момент, когато просто не беше на себе си.

— Можеш да ми крещиш колкото искаш, скъпа, само че следващия път, когато решиш да ме удариш, трябва да знаеш, че няма да ти отвърна.

— Няма ли?

Той бавно поклати глава.

— Не. Вместо това ще те завлека в храстите и ще те любя.

Трябваше да си е загубила ума, ако не се опиташе да смени темата.

— Защо сега не го направи?

— Смятам, че е по-справедливо да те предупредя преди това, за да имаш избор как да постъпиш.

— Ще го направиш, дори и ако ти се противопоставя?

Александра изстина вътрешно, когато забеляза усмивката му.

— Точно така.

— А знаеш ли как се нарича това? — Тя не можа да овладее презрението си.

— След като съм те предупредил? Бих го нарекъл покана.

Александра бе сигурна, че той я бе заплашил не на шега. Не можеше да измисли начин да му го върне, тъй като последиците, с които я заплаши, далеч надвишаваха нейните. Не се безпокоеше от това да го удари още веднъж. Щеше да се въздържа по някакъв начин. Трябваше на всяка цена да не му позволява да я целува повече, защото там се криеше истинската опасност. Александра не можеше да повярва, че му се бе подчинила толкова безропотно.

Трябваше или да се подчини, или да рискува нещата да станат още по-лоши и той да започне отново да си мисли за правата си над нея, воден от жаждата за женско тяло до себе си. Бог да ѝ е на помощ, той можеше дори да се опита да я съблазни, а тя все още си спомняше зашеметяващата усмивка, която бе отправил на онова момиче в първата гостилница.

Но Александра мразеше да отстъпва, затова изобщо не успя да се оттегли с достойнство.

— Върви тогава! Връщай се в града и си намери някоя курва. Ако искаш, можеш да прекараш целия ден с нея. Ние ще те чакаме в следващия град, който се изпречи на пътя ни.

Васили не очакваше да чуе тези думи от нея, но да бъде проклет, ако отидеше в града с *нейно позволение*.

— Не, това едва ли е добра идея — отвърна замислено той, а погледът му нарочно се насочи към гърдите ѝ. — Предпочитам да изчакам отново да ме удариш.

Отчаяна, Александра почувства как се изчервява и стисна здраво зъби. Искаше ѝ се да направи точно това — отново да му удари плесница. Никой не заслужаваше това повече от Васили. Не го направи, разбира се.

— Мъдро решение, Петров, което не е в твоя полза, разбира се, тъй като вероятно бих променила решението си веднага щом тръгнеш. Помисли си как ще се почувстваш, когато ви прекъсна и, надявам се, във върховния момент.

— Някой казвал ли ти е някога, скъпа, каква кучка можеш да бъдеш, ако поискаш? — Гласът му бе измамно спокоен, но очите му отново блестяха от гняв.

— Поне се опитвам да бъда — отвърна тя.

В следващия миг рязко се обърна към коня си. Васили понечи да я спре, но Александра не забеляза. Не стана ясно какво можеше да се случи след това, тъй като вниманието и на двамата беше привлечено от нещо друго.

Александра първа разбра защо преди малко Гордостта на Султана ги бе прекъснал. Конят искаше тя да му обърне внимание, тъй като жребецът на Васили се бе приближил твърде много и го хапеше по хълбоците. След което видя нещо още по-лошо, но то можеше да се очаква.

Братята Разин бяха тръгнали след нея. И очевидно телохранителите на Васили ги бяха последвали, за да предотвратят намесата им. Групата бе изминала наполовина разстоянието до дървото, но всички буквално се търкаляха по земята и си разменяха удари.

Васили тихо изруга и отправи обвиняващ поглед към Александра.

— Видя ли какво направи?

— Аз? Наистина ли си мислиш, че моите казаци просто ще си стоят и няма да предприемат нищо, когато видяха, че ме удари.

— Не съм те ударил.

— Тогава как ще го наречеш? — Александра се метна на коня си.

— Леко потупване по бузата, за да привлече вниманието ти — отвърна той, като също яхна своя жребец. — Ако наистина те бях ударил, щеше да паднеш по гръб на земята — което всъщност не е лоша идея.

Това вече преля чашата.

— Смятай се за голям късметлия, че Божик не ме последва, тъй като тогава хората ти щяха да са заети с погребението ти; вместо да си разменят юмруци с казаците ми. И дръж настрани проклетия си кон! — Александра крещеше силно, тъй като и двамата бяха препуснали веднага, за да прекратят стълкновението, и тя лесно бе взела преднина. — Ако той отново ухапе моя кон, ще позволя на Принц Миша да му отвърне със същото и искрено се надявам тогава ти да си на седлото!

— Алекс?

— Какво?

— Ще приема всяко насилие от твоя страна по същия начин като плесницата.

Александра предпочете да замълчи.

ГЛАВА 19

— По дяволите! — изруга Васили, докато язدهа с Лазар далеч пред основната група. — Нямах никакво намерение да я любя. Просто исках да докажа на себе си и на тази малка дивачка, че ако пожелае, бих могъл да го направя.

Лазар кимна в знак на съгласие; не бе изненадан ни най-малко. Но той разбираше Васили по-добре от всеки друг — познаваше капризите и слабостите му, както и добрите му страни.

Васили бе срещнал Клаудия Шевченко почти веднага, след като бяха преминали Карпатите, когато той все още изпитваше ужасно негодувание и възмущение, че е принуден да осъществи това пътуване. Причината да остане с тази жена цяла седмица, не бе, че не можеше да ѝ устои, а за да докаже, че годежът му няма да промени установения му начин на живот.

Подобно на повечето мъже, Васили се радваше на два типа жени — онези, към които изпитваше истинска обич и привързаност, и другите, към които можеше просто да протегне ръка и да ги вземе. Последните намираще в изобилие поради красивата си външност. Това бяха повечето жени, които сами се предлагаха. И Васили ги приемаше в леглото си, тъй като бе разглезен в това отношение и бе свикнал да си позволява повече от необходимото.

Графиня Шевченко спадаше към втората група. Тя определено бе красива, но бе прекалено слаба за неговия вкус, тъй като Васили предпочиташе разкошните, пищни форми. Каквито притежаваше Александра.

— Е, поне едно нещо стана ясно от цялата тази бъркотия — вметна Лазар. — Ти определено разбра, че баронесата знае как да си служи с камшика.

С тези думи Лазар си спечели един гневен поглед. Разбира се, друго не бе и очаквал. Бяха изминали пет дни от инцидента и не пропускаше да го споменава поне веднъж на ден просто за да дразни Васили.

Един от казаците на Александра си бе счупил пръст в „битката“, както сега всички наричаха случката. Господи, беше толкова забавно! Не това, че човекът си счупи пръста, а цялото представление. Лазар се бе отстранил дискретно и се бе наслаждавал на всеки миг от него. Още по-интересно стана, когато Александра разбра за нараняването на казака.

Тя грабна камшика и се втурна към виновника. Васили бе единственият, който посмя да се приближи до нея, докато тя плющеше с камшика по гърба на нещастния му войник, и го изтръгна от ръцете ѝ. Оттогава тя не пропускаше да им хвърли по някой гневен поглед.

След тази случка бе лесно да се разбере, че Александра обичаше казаците като свое семейство. Отнасяше се с тях като с братя, защитаваше ги или ги обиждаше по същия начин. Не бе по силите на Лазар да си обясни как изобщо Васили можа да си помисли, че са ѝ любовници, но приятелят му просто не бе същият човек, откакто срещна „малката дивачка“.

Лазар се зачуди дали Васили осъзнаваше колко покровителствено започваше да говори, когато станеше дума за Александра. Още повече, дали си даваше сметка колко често бе започнал да поглежда към нея.

Васили все по-рядко яздеше далеч пред групата, а когато достигнаха планините, окончателно престана да го прави. Но Карпатите бяха опасна територия за пътниците, особено за тези, които носеха ценни вещи със себе си. Бяха успели веднъж да преминат тези планини без неприятни инциденти. Втори път не биха могли да се надяват на подобно нещо, особено с тези две тежки товарни коли и цяло хергеле великолепни жребци.

Те бяха взели предохранителни мерки, като поставяха допълнителни пазачи през нощта. Но тъй като не разполагаха с достатъчно хора, не можеха да направят нищо друго. Васили се бе възпротивил да наемат хора от планинските села, защото по този начин могат да наемат самите крадци, без да подозират това.

Някои неща наистина се бяха променили, но дори с допълнителната опасност, която представляваше прекосяването на планините, той не се бе отказал от плановете си. С удвоени усилия подхвърляше по всеки повод обиди на Александра, за да я накара да избухне. Едва ли причината бе в това, че след около седмица щяха да

пристигнат в Кардиния. Но кой би могъл да си помисли, че това ще трае толкова дълго?

В действителност Лазар намираше цялата тази работа страшно забавна, но вероятно той бе единственият, който мислеше така. За известно време наистина се отегчи, когато Васили и Александра се стараеха да се избягват. Но сега между тях избухваха спречквания поне веднъж на ден. И все още никой от двамата не бе изрекъл магическите думи, които щяха да сложат край на годежа. Вместо това и двамата се опитваха да придадат ново значение на думата „упоритост“.

Времето беше много студено, въпреки че слънцето понякога се показваше иззад облаците, но все още не ги бе връхлетяла снежна буря, която, надяваше се Васили, щеше да изпрати Александра обратно къщи. Това бе още една причина за отчаянието на Васили. В Кардиния също имаше сурови зими, както във всяка друга страна в този район. Васили рядко напускаше уютата на пращия в камината огън. Ако някой щеше да страда от свирепия студ в една снежна буря, това щеше да бъде той, а не Александра.

В интерес на справедливостта обаче двамата с Лазар бяха приели, че годеницата му е едно съвсем обикновено момиче. Нямахше как да знаят, че тя е дете на природата, което се чувстваше много по-добре навън, отколкото затворена къщи, и очевидно това важеше за всяко време на годината. Александра нямаше да се оплаче, ако ги връхлетеше снежна буря, както не се бе оплакала и от продължителната езда за изминалите три и половина седмици.

Беше рано следобед, когато стигнаха планинската пътека и започнаха да се спускат. Докато се изкачваха, се радваха на хубаво време. И след като половината от опасността бе преминала, след като бяха преполовили пътя, всички започнаха да се отпускат, въпреки тъмните облаци, които се събираха на хоризонта от запад.

По-малко от час по-късно започна да вали сняг и с това късметът ги изостави. След половин час снегът толкова се усили, че повече не бяха в състояние да следват пътеката и се принудиха да издигнат лагера си.

Докато разпъваха палатките, Александра работеше трескаво, за да издигне заслон за конете, които бяха нейната първа грижа. Използва

товарните коли и цялото им съдържание и почти половината от допълнителните одеяла, които бе взела за такива случаи. През цялото време ругаеше под нос Васили, като го обвиняваше за прахосаното време с графиня Шевченко. Заради него бяха попаднали в това положение без приличен подслон в планината.

Скоро обаче трябваше да престане с ругатните и да сметне, че сигурно е ослепяла от бурята, когато видя, че Васили се е заел да ѝ помага, вместо да разпъва собствената си палатка. Александра продължи да го ругае, но вече без видимо удоволствие, след което напълно престана, защото изпита нещо, което подозрително приличаше на чувство за вина.

Значи той бе способен да помага и да съчувства. Това изобщо не можеше да затъмни всичките му лоши навици, но все пак той ѝ помагаше да запази *нейните* коне. Ще трябва поне да му благодари — когато намери време.

Бурята продължи да вилнее през целия следобед, а Александра изпитваше все по-голяма тревога за конете си. Те всички бяха привикнали към студа, но обикновено имаха топла конюшня, където се прибираха, след като са били изложени на студа. Сега положението бе съвсем различно, затова Александра час по час ставаше и отиваше да провери дали са добре. Вече два пъти бе ходила при тях. Третия път забеляза пред себе си още някой и го чу да възкликва „О, господи“, преди да разбере, че това е Васили, загърнат в дълга кожена наметка. Александра си помисли, че той негодува от времето. Но когато се приближи до него, забеляза, че половината заслон, който бе издигнала с толкова труд, бе празен.

— Какво си направил?! — изкрещя ужасена тя, приемайки, че вината е негова.

— Бих искал да можех да поема вината върху себе си, но не мога. — Бе започнал да ѝ се присмива, но когато забеляза болката, изписана на лицето ѝ, пожела да си върне думите назад. — По дяволите, знаех си, че това ще се случи. Не можеш да водиш със себе си в тези населени с бандити райони такива скъпи коне и да очакваш, че няма да загубиш няколко.

— Няколко ли? Всичките ми бели жребци са изчезнали! — изкрещя тя. — О, господи, вината е изцяло моя. Аз повиках пазачите

да влязат да се стоплят. Не мислех, че ще имаме подобни проблеми в такова ужасно време.

— Когато снегът предлага отлично прикритие?

Все едно бе казал, че никога не е чувал нещо по-глупаво. Но тя разбра. Не го оспори. Александра не бе мислила за бандитите, а само за бурята, бе искала да пощади хората си, както и неговите, като не бе поискала да ги излага на най-големия студ поне докато настъпеше вечерта.

Но това не бе никакво извинение, затова тя не каза нищо. Вече бе изхвърлила Васили от мислите си и се бе навела да разгледа въжетото, което бе задържало животните в корала и което сега бе срязано.

Всички останали коне бяха на мястото си. Дорестият жребец също бе там, нямаше ги само белите коне. Очевидно само тези редки животни бяха целта на бандитите.

Следата, която бяха оставили, бе достатъчно широка и ясна, но вече бе едва различима, защото бързо се пълнеше със сняг. Само след броени минути щеше да изчезне. Александра нямаше време да извика хората си, нито пък тези на Васили. Вятърът виеше толкова силно, че нямаше да чуят виковете ѝ. Трябваше да тръгне по следата и да открие къде бяха отведени конете ѝ, след това да се върне...

— Къде си мислиш, че отиваш?

Тя бе понечила да се качи на един от конете — всички те бяха оседлани, тъй като така щеше да им бъде по-топло — когато Васили я повали на земята и повтори идиотския си въпрос.

— Нямам време да споря с теб, Петров.

— Аз ще ти върна конете.

— Как?

— Ще ги откупя. Двамата с братовчед ми сме се срещали вече с такива хора. Те биха направили всичко за пари.

— Не ставай смешен — отвърна тя. — След това да ти остана задължена, така ли? Аз сама ще си върна конете и това няма да струва нищо, освен няколко живота — техните.

— Друг път! Те са многобройни, Алекс!

— Казвам ти, че ще си върна конете, *моите* коне, които са *моя* отговорност. А следата, която са оставили, изчезва, докато ние спорим. Ако искаш да ми помогнеш, извикай останалите и ме последвай, защото аз тръгвам веднага.

Достатъчно бе тя да го блъсне леко, за да се освободи от хватката му. Това нямаше да ѝ се удаде, ако Васили не бе изгубил равновесие, като се плъзна върху снега, който двамата бяха отъпкали. Александра не можеше да понесе снизхождението му, с удоволствие би му го казала, но след това се отказа.

Васили не падна, но докато успее да възвърне равновесието си, Александра бе вече в другия край на корала, а фигурата ѝ едва се забелязваше в бялата вихрушка. Докато се мятеше на коня си, Васили извика на другите да ги последват.

Съмняваше се, че някой го е чул, но в този момент това не го интересуваше. Когато хванеше тази глупачка, щеше да ѝ извие врата, а за това не му бе нужна ничия помощ.

ГЛАВА 20

Васили не успя да настигне Александра. Не яздеше по следата, която тя оставяше след себе си, а просто се опитваше да не я изпуска от поглед. Но много често се натъкваше на дълбоки преспи, навени от вятъра, и тогава напълно я изгубваше от поглед. В такива моменти изпадаше в паника и ѝ викаше да спре, макар много добре да знаеше, че тя не може да го чуе.

Въпреки че планинският път не се виждаше под дебелия сняг, Васили бе сигурен, че се движат по него и че крадците бяха заобиколили в кръг около лагера, за да се върнат на пътя. Все пак за тях най-безопасно би било да поемат по него, още повече че скоро щеше да се стъмни, а и те нямаше как да предположат, че някой ги преследва.

Когато след известно време мракът започна бързо да се спуска, Васили отново се разтревожи, тъй като нямаше с какво да запали факла, а дори и да можеше да намери някое сухо дърво, не разполагаше с никакво време. Опита се да накара коня да ускори крачка, но склонът на места бе твърде стръмен, а натрупаният сняг криеше допълнителна опасност. Жребецът започна да се дърпа уплашено, отказвайки да върви по-нататък. Веднъж вече бе паднал на колене и се бе плъзнал няколко фута по-надолу по стръмнината.

Когато настъпи нощта, Васили разбра, че напразно се е тревожил. Снегът имаше едно предимство — девствената белота пропъждаше мрака, което позволяваше на Васили да вижда далеч пред себе си, разбира се, когато силната виелица не го заслепяваше.

Не знаеше колко часа бяха изминали, но разбираше, че ще умре. Тялото му бавно измръзваше, вече не чувстваше крайниците си. Успяваше да се задържи на седлото само със силата на волята си, а в ума му се въртеше една-единствена мисъл — ако я хване, ще убие тази глупачка! Не, първо ще я люби, след това ще я убие.

Внезапно вятърът престана да духа, а след няколко минути снегът също спря. Сигурно и температурата леко се повишила,

но Васили не бе в състояние да каже. Забеляза, че и от двете му страни дъбовете и елите ставаха все по-гъсти. По някакъв начин бе достигнал по-ниските склонове на предпланините. Тук живееха хора, имаше дори цели села, в топлите, уютни къщи горяха весели огньове, там можеше да се намери топла храна и питие. Само ако успееше да продължи да се движи все така още около миля, имаше вероятност и да избегне смъртта.

Но още преди тази мисъл да бе добила завършен вид в съзнанието му, Александра рязко пое на юг и Васили изстена отчаяно. Миг по-рано можеше да не я забележи, можеше да подмине дирята, която се отклоняваше от пътя, и щеше окончателно да изгуби Александра.

Сега, след като вятърът бе спрял, Васили се опита отново да извика, но Александра вече се бе изгубила от погледа му. След малко той отново я видя. Бе се отдалечила напред, но вече не се спускаше. Бе започнала постепенно да се изкачва, следвайки една тясна пътека по склона.

Васили отново извика името ѝ. Този път тя го чу. Обърна глава и го погледна, но не спря. Вместо това заби пети в корема на коня.

Това вече беше прекалено! Щеше да я убие веднага щом я хване — ако и двамата не измръзнат преди това. За щастие, конят, който бе взела, бе не по-малко уморен от този на Васили, така че тя не можеше да спечели преднина. Но въпреки това продължи да поддържа същото разстояние между тях.

Васили се запита дали ако даде един изстрел с револвера, който бе затъкнал по-рано в пояса си, ще я накара да спре, или ще я подтикне да бърза повече. Ако бе взел със себе си повече от един револвер, сигурно щеше да опита. Но може би тя също си бе взела оръжие и щеше да отвърне на изстрела му, мислейки си, че той иска да я убие. Александра имаше пълно основание за това. Васили също имаше своя основателна причина да смята, че тя е напълно способна да си отмъсти, като стреля по него. Тук ставаше дума за конете ѝ и без всяко съмнение за нея те значеха много повече от него. Проклети коне! Сега нямаше да се намира тук, премръзнал от студ, ако...

Внезапно пред тях блеснаха светлини. Бяха се натъкнали на крадци или на някое село, а може би и на двете. Но Александра не забави ход и не му позволи да я настигне. Тя продължаваше да язди

право към светлините и в следния миг Васили разбра защо. Конете й. Бе забелязала конете си и най-вероятно бе твърде разярена, за да помисли, че я грози опасност или че трябва да прояви предпазливост.

Тъй като не бе в състояние да я спре, Васили трябваше мълчаливо да наблюдава как Александра се връза в група от половин дузина мъже и как започна да раздава удари наляво и надясно с камшика, който винаги носеше със себе си. Мъжете се разпръснаха. Конете започнаха да отстъпват назад. Един мъж бе хвърлен от коня си и започна да се търкаля по склона. Друг насочи към нея револвер, но само с един удар тя го изби от ръката му. Останалите слязоха от конете си. Пътеката бе твърде тясна за толкова много коне, а мъжете очевидно имаха намерение също да свалят Александра от седлото, преди да е наранила сериозно още някого.

Васили извади револвера си и стреля, но с него можеше да даде само един изстрел, затова веднага го хвърли на земята и извади меча си. Но беше твърде късно. Александра бе съборена, а тъй като факлите бяха хвърлени на земята и снегът бързо ги изгасяше, Васили не можеше да види какво стана с нея.

В следващия миг изтрещя още един изстрел, този път насочен към Васили. Но тялото му бе толкова вцепенено от студ, че дори и да го бяха улучили, той се съмняваше дали би почувствал нещо. Без да се оглежда, за да провери, прие, че куршумът е минал покрай него и когато накрая достигна групата мъже, започна да размахва меча си над главите им.

Бандитите отново се разпръснаха, но не отидоха далеч. Васили забеляза, че замахваха заплашително с най-различни оръжия — кама, два меча, една тояга, но други револвери нямаше. Вече можеше ясно да види Александра.

Тя се бореше с един от мъжете, който се опитваше да я завърже с въже. Фактът, че друг мъж изобщо я бе докоснал, накара кръвта на Васили да закипи и без да се замисля, че губи най-ценното си предимство, като слиза от коня, той скочи върху мъжа, събори го и стовари дръжката на меча си върху главата му.

Васили бързо стана на крака, като залитна леко в снега, и се изправи лице в лице с още трима мъже. Четвъртият се бе нахвърлил върху Александра, беше я обърнал по корем, притискаше с коляно

гърба ѝ и завързваше ръцете ѝ с въже. Само след миг бандитът щеше да се присъедини към останалите.

Васили вече бе овладял изненадващия и за самия себе си гневен пристъп. Дори не би се замислил за превъзхождащите го по брой неприятели, тъй като умееше отлично да си служи с меч. Но хлъзгавата земя представляваше допълнителна опасност. Спомни си единствения път, когато се бяха дуелирали със Стефан в снега и как постоянно падаха по гръб. Сега разбираше, че шансовете му да победи са още по-малки, когато срещу него имаше повече противници.

Бе напълно подготвен за първата атака от тяхна страна, която последва почти веднага. Остана на едно място, здраво стъпил на краката си, като реши, че при тези обстоятелства това е най-добрата защита. За известно време тактиката му успя. Обезоръжи един от бандитите, рани втори, беше на път да направи същото и с третия, когато изведнъж спря и се закова на място. Острието, което се заби в гърба му — не можа да определи дали бе от меч или от кама — проби наметката, палтото и ризата. Все пак, помисли си Васили, не бе мъртъв щом усещаше болката.

ГЛАВА 21

— Мъдър избор, граф Петров. Сега ми кажи дали моят добър приятел Стефан също ще се присъедини към нас.

Васили познаваше този дълбок глас. Той принадлежеше на единия от бандитите, който се наричаше Павел и беше всичко друго, но не и приятел на Стефан. Той бе висок колкото Васили, но помускулест. Имаше груби черти и смугла кожа и винаги бе враждебно настроен. Когато Васили хвърли поглед назад, за да се увери, че не се е заблудил и човекът, който се бе обърнал към него, бе наистина Павел, забеляза, че той не бе сам. Около него бяха застанали около десетина мъже, някои от тях — насочили оръжие към Васили.

— За мен е удоволствие да те видя отново, Павел — каза Васили със сух и враждебен тон, който напълно противоречеше на думите му. — Не, Стефан не ме придружава на това пътуване.

— Разочарован съм — отвърна Павел, като изглежда, наистина го мислеше. — Когато разбрах, че това си ти, надявах се и на още едно предизвикателство, но нищо, ти ще отговаряш и заради братовчед си.

Васили не се изненада от думите му, явно отношението на Павел не се бе променило.

— Може би — заяви той. — Но първо бих искал да се възползвам от всеизвестното ти гостоприемство. Надявам се, че селото ти не е далеч.

— Не е, в противен случай нямаше да чуем онези изстрели и да дойдем да видим какво става.

За което бе виновна единствено Александра. Ако беше спряла, щяха да видят накъде отвеждат конете ѝ, той щеше да разбере в кое село се намират и да се върнат с останалите от групата. Тогава щяха да действат от позицията на силата, а сега бяха пленници.

За щастие Лацко, предводителят на бандитите, беше човек, с когото лесно можеше да се спазари. Той се ръководеше единствено от алчност, следователно за него всяко нещо си имаше цена.

— Бъди така добър да измъкнеш този нож от гърба ми, Павел. Лацко не обича повредена стока.

— Не се тревожи за Лацко. Той замина за Австрия за сватбата на онази кучка. Ще трябва да се разправяш с мен, жалко аристократче. Докато го няма Лацко, тук командвам аз.

Точно това имаше нужда да чуе Васили. Сега се налагаше да преговаря с един луд вместо с разумния Лацко. „Кучката“ бе дъщерята на Лацко, Арина. Преди години Павел я беше обичал, но я бе загубил заради Стефан. Това бе една от причините Павел да го мрази толкова много. Другата причина беше, че Стефан се бе дуелирал с него и два пъти го бе победил. Затова Павел мразеше всички аристократи.

— Имаш моите поздравления за лидерството, Павел, но не може ли да продължим разговора в селото, за предпочитане пред буен огън? Аз, както изглежда, замръзвам.

Павел се засмя. Половината от хората му също избухнаха в смях. Но ножът веднага бе махнат от гърба на Васили. След няколко кратки заповеди от страна на Павел, мечът му бе отнет. След това Павел забеляза Александра.

— Още една жена? — Павел се насочи към Александра и застана през нея. След като я огледа подробно, обърна поглед към Васили с очевидното намерение да го дразни. — Този ден се оказа по-успешен, отколкото очаквах. Тя струва ли поне колкото предишната?

Павел имаше предвид Таня, която бе отвлечена миналата година и за чието освобождаване Стефан бе платил петстотин рубли. Васили щеше да се наложи да плати цяло състояние за конете на Александра. Тяхната висока стойност бе очевидна. Нейната обаче не беше, затова той трябваше да покаже, че тя не струва нищо, не само за да свали откупа, който щяха да поискат за нея, но и защото Павел се славеше като отмъстително копеле. Но ако в този момент тя не го беше погледнала с такава злоба, той нямаше да го направи по този начин. Вече ѝ беше ядосан, а погледът ѝ само разпали нова ярост у него.

— Можеш да я задържиш. Ще ми направиш услуга. — Досадата в гласа му звучеше искрено.

Въпреки голямото разстояние, което ги разделяше, Васили ясно долови как Александра рязко си пое дъх. Павел също го чу. Очевидно бе, че той не проявяваше никакъв интерес към нея. Облечена в мъжките казашки дрехи, тя едва ли представляваше съблазнителна

гледка за него. Но с реакцията си привлече вниманието му. Павел повдигна брадичката ѝ и се вгледа по-внимателно в нея.

Не бе логично да се случи нещо. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба. Беше заобиколена от бандити. Въпреки това тя го ритна с всичка сила. Павел зави от болка. Някои от хората му се разсмяха, като по този начин към болката му се прибави и оскърбление. Когато спря да подскача на един крак, като в същото време масажираше долната част на пищяла си — цяло чудо бе, че не се бе подхлъзнал и паднал — той втренчи в нея убийствен поглед. Ясно бе, че Александра щеше да понесе цялата му ярост и озлобление.

Васили понечи да се приближи, но бе твърде късно. Не бе достатъчно близо, за да попречи на Павел да вдигне юмрук и да го забие в лицето на Александра. Трябваше да го нападне, което и направи.

Когато след известно време престанаха да се търкалят в снега, Павел вдигна глава и погледна изумено Васили, който също бе изумен от себе си. Студът явно бе направил безчувствени не само крайниците му, но и ума му. Нямаше друго обяснение за това, че постъпи толкова глупаво. Единствената причина, че още не бе застрелян, бе, че хората на Павел също не можеха да повярват на очите си и бяха вцепенени от изненада.

Този факт даде време на Васили да подаде ръка на Павел да стане и да му помогне да отърси снега от себе си.

— Съжалявам, но не позволявам никой да я удря. Запазвам това право за себе си. Ексцентричност от моя страна, но е факт.

Трябваше да заговори на кардински, език, който Павел разбираше достатъчно добре, тъй като Александра избра този момент да покаже, че не е загубила гласа си.

— Ще съжаляваш за това, Петров!

Васили дори не погледна към нея.

— Досега си държеше езика зад зъбите, жено. Продължавай така, в противен случай ще съжаляваш.

Павел местеше мрачно поглед от единия към другия, но внезапно чувството му за хумор надделя и той се обърна с усмивка към Васили.

— Това, независимо как го наричаш, ще ти струва скъпо, кардинецо.

— Така си и мислех — отвърна Васили, като изпусна дълбока въздишка.

ГЛАВА 22

Храната беше обилна, но Васили оценяваше единствено това, че беше топла. Все още се чувстваше премръзнал до кости, въпреки облицованото с глина огнище в средата на стаята, в което гореше буен огън и което, изглежда, топлеше всички, освен него. Къщата на Лацко беше голяма сграда само с едно-единствено помещение, което служеше за сборен пункт на почти всички мъже от селото.

Васили вече бе стоплил ръцете си, но снегът се бе просмукал в ботушите му. Краката му бяха мокри, той изобщо не чувстваше пръстите си. Нямаше да се стопли истински, докато не свалеше мокрите си дрехи, не се съмняваше, че и Александра се чувства по същия начин.

Но тя не изрази недоволство, не произнесе и дума, за да се оплаче. Не обръщаше внимание на никого, дори и на него, особено на него. Седеше с кръстосани крака на една от многобройните пейки в стаята. Бе поставила чинията с храна в скута си, като от време на време се пресягаше и взимаше с пръсти от нея. Лъжицата така си и остана недокосната на одеялото до коляното ѝ. Да я вземат дяволите, тя трябваше да знае как да си служи с нея!

Васили вече бе свикнал с невъзможните ѝ маниери на хранене, но тя наистина успя да изненада домакините си. Дори бандитите се хранеха по-прилично от годеницата му. За пръв път Васили се зарадва на просташкото ѝ държание, тъй като така те щяха да я вземат за селянка и нямаше да ѝ обърнат внимание. Беше готов да ѝ извие врата, ако внезапно бе започнала да се държи както подобава.

Александра все още бе облечена в дебелото си вълнено палто, което бе закопчано чак до врата ѝ. На силната светлина на пламъците Васили можеше да види, че предната част на палтото бе мокра, тъй като по-рано бе съборена по очи в снега. Хубавите ѝ гърди сигурно бяха леденостудени, зърната ѝ сигурно се бяха втвърдили и само чакаха той да...

Васили изстена вътрешно и закри очите си с ръка. Какво, по дяволите, правеше? Павел седеше точно срещу него, двама от хората му бяха застанали от двете му страни, а една от жените от селото обикаляше край тях, пълнеше чашите им с бира и поздравяваше мъжете за тяхната храброст и ловкост. И какво правеше той, вместо да слуша внимателно, тъй като те можеха да кажат нещо, от което би могъл по-късно да се възползва?

Единственият интересен факт, който бе чул досега, бе, че бандитите не се бяха натъкнали на групата, както би могло да се предположи, а знаеха за пътниците много преди това. Очевидно имаха свои платени хора в селото от другата страна на планината, където Васили и групата му бяха намерили подслон предишната нощ.

Тази уговорка бе много изгодна за бандитите, тъй като винаги знаеха кога някоя група от богати пътници ще прекоси планината. Няколко преки пътя свързваха двете села и да се отиде от едното до другото, не отнемаше повече от няколко часа. А днес бурята представляваше допълнително предимство за бандитите, като им позволяваше да си вземат каквото поискат, без някой да ги види и да им попречи.

— Каква ти е тази жена?

Александра внезапно вдигна глава и впи поглед във Васили. За разлика от него тя слушаше внимателно какво се говори. Но Васили не мислеше отново да допусне грешката да отговори рязко на руски. Александра бе непредвидима. Не можеше да разчита на нея да ги измъкне от кашата, която сама бе забъркала. Ако я разгневеше, нищо чудно тя да го нападне, както постъпи по-рано с бандитите. Затова Васили се обърна към Павел на кардински:

— Баща ѝ я даде на мен. Реших да се позабавлявам малко с нея.

Погледът, който Александра му хвърли, преди да се върне отново към храната си, му даде да разбере, че изобщо не одобрява тактиката му да я изключва от разговора. Васили изпита огромно облекчение. Съществуваше все пак вероятността тя да разбира родния му език.

— И твоето забавление се състои в това да я биеш, така ли?

Павел продължи да говори на руски, без съмнение да смути и обърка Васили. Александра рязко вдигна глава. Васили можеше отново да премине на кардински, но тъй като Павел с въпроса си вече бе създавал погрешно впечатление, нямаше смисъл. Затова реши да

продължи на руски. Ако Александра бе достатъчно глупава да привлече вниманието върху себе си, като се намеси в разговора, вината щеше да е изцяло нейна.

Васили прикова тъмноразликуващия си поглед върху Павел, като нарочно избягваше да поглежда към Александра.

— Казах, че никой няма право да я удря, освен мен, а в това не намирам никакво удоволствие, правя го просто от необходимост. В края на краищата, тя твърде често заслужава такова отношение от моя страна.

— Но въпреки това искаш да я запазиш за себе си?

— Все още не съм се отегчил от нея, така че, да, ще я запазя още известно време. Засега тя си остава единствено моя...

Павел сви рамене, показвайки по този начин, че разбира много добре. Използваната стока губи цената си. Сега можеха да се върнат към сделката.

— Петдесет рубли, не повече — предложи Васили. Изразът на лицето му говореше, че според него дори проявява прекалена щедрост. След това се облегна на стола си, като постави едната си ръка на облегалката. — Нали точно тази цена трябваше да плати Стефан, за да върне Арина?

Това, че включи Арина в разговора, беше пресметнат риск. Но Васили вече бе предположил, че жената, която им поднасяше храната и напитките, беше любовница на Павел. Направи този извод просто от погледите, които двамата си разменяха, и от факта, че останалите мъже изобщо не я докосваха. Павел или щеше да избухне в пристъп на ревност, както правеше винаги, когато биваше споменавана Арина, или просто щеше да изостави въпроса за жените, тъй като неговата бе наблизо и слушаше.

— Сравняваш дъщерята на Лацко с тази селянка? — Той махна небрежно с ръка към Александра.

Наистина ли по лицето ѝ премина израз на искрено възмущение? Васили не би могъл и да се надява на по-уместна реакция.

— Прав си, разбира се. Колко предлагаш тогава? Двадесет и пет?

— Четиридесет и пет — отвърна Павел, който очевидно бе съзнал грешката си.

— Предполагам, че така никой няма да остане обиден — отбеляза сухо Васили. *С изключение на Александра.* — Съгласен съм с

тази цена, а сега ми кажи за кого ще се омъжва Арина.

Павел се изплю с отвращение на пода, преди да отговори.

— Нейният австрийски дук ѝ омръзна и се захвана с някакъв граф. А той не е с всичкия си да се ожени за нея.

Васили разбираше, че не трябва да го прави, но не можа да се въздържи да не задълбае малко повече в раната на Павел.

— Лацко сигурно е много доволен, че ще има граф в семейството си.

— Лацко иска просто да я види омъжена — изръмжа Павел. — Не го интересува кой ще я вземе за жена. А сега да се върнем към теб, граф Петров. Знам, че моят добър приятел Стефан ще плати за теб колкото му поискам. Конете, разбира се, остават за мен. Но ти...

— Такива коне са безполезни в тези планини и ти го знаеш много добре, Павел. Ще ти дам триста рубли за всичките.

Павел избухна в смях.

— Мислиш си, че не знам колко ценни са такива коне за братовчед ти? Ако Стефан иска да ги има, ще плати такава цена, каквата искам аз. В противен случай ще останат за мен.

Васил не можеше да си представи откъде бе хрумнала тази мисъл на Павел, но трябваше да действа бързо, ако иска отново да получи конете.

— Конете са подарък за мен от годеницата ми. Стефан дори не харесва бели коне. Той изобщо не ги смята за благородни създания, казва, че имат капризен нрав и че не си струва да полага усилия да ги отглежда и храни. След като пътувах известно време с тях, съм склонен да се съглася с него, въпреки това все още обмислям възможността да започна да ги отглеждам, както възнамерявах първоначално. И тъй като не ми струват нищо, наистина не ме интересува много какво ще стане с тях. Давам триста рубли за всичките и нито рубла повече.

— Хиляда рубли за всеки кон и нито рубла по-малко — възрази Павел, готов да скочи и да се нахвърли върху Васили.

Васили почувства как тъмните очи на Александра се забиват в гърба му като ножове. Той току-що беше обидил нейните „бебета“. Цяло чудо бе, че не бе хвърлила чинията си по него. А той дори не бе свършил.

— Но това е смешно! — отвърна той студено и презрително. — Ако не си в състояние да говориш сериозно, няма какво повече да обсъждаме.

— Стефан ще бъде този, който ще плати, аристократче — отвърна убедено Павел. — А колкото до това, колко ще плати за теб, мисля — пет хиляди рубли, не, десет хиляди.

— Ти си луд.

Павел удари силно с юмрук по масата.

— Той ми е длъжник! Ако не ми плати, с удоволствие ще те изпратя при него, но на парчета.

Васили бе опитал да се държи разумно. Беше изморен и умираше от студ. Сега вече се ядоса. Приведе се леко напред, постави ръце върху масата и впи златистия си поглед в Павел.

— Не отправяй заплахи, които не можеш да изпълниш, Павел. Това отслабва собствените ти позиции тук.

— Защо мислиш, че няма да изпълня заплахите си?

— Защото и двамата знаем, че ако нещо се случи с мен, Стефан ще нахлуе тук с войниците си и от това село няма да остане и помен. Избирай: смърт или печалба. За кое от тях си мислеше, когато открадна конете ми?

По лицето на Павел избиха ярки червени петна, не можеше да се разбере дали бяха от гняв или от смущение, тъй като той разбираше, че трябва да отстъпи. Властта от повереното му водачество може би бе замаяла главата му, но Лацко щеше скоро да се върне и щеше да му иска обяснение за действията му. Васили реши да му помогне малко.

— Забрави за Стефан. Аз ще бъда този, който ще плати, а не Стефан. Ще имаш работа с мен, а не с него. Предлагам ти да си помислиш върху това, а утре ще продължим преговорите. Междувременно, настоявам двамата с жената да получим отделно помещение, където ще можем да се изсушим насаме.

Един от мъжете се изкиска. Точно на такава реакция бе разчитал Васили. Лицето на Павел все още беше зачервено. В продължение на един дълъг, изпълнен с напрежение, миг той не реагира, но след това се присъедини към останалите, въпреки че смехът му звучеше някак кухо и неискрено.

— Разбира се. Няма съмнение, че ще искаш да си сух, докато ние празнуваме успешното си нападение този ден.

ГЛАВА 23

Заведоха ги до една празна къща, която изглеждаше доста занемарена и разнебитена и която принадлежеше на един от мъжете, придружаващ Лацко в Австрия. Мебелировката бе съвсем оскъдна, състоеше се само от някои основни неща — маса и няколко стола, едно тясно легло, кухненски съдове и няколко одеяла. Не се виждаше нищо ценно — вещь или мебел — което да говори за характера на собственика. Очевидно той не се доверяваше на другарите си, затова не бе оставил ценностите си в къщата. Тя също се състоеше само от едно помещение, в което владееше същият вледеняващ студ като отвън, тъй като не бе използвана от няколко седмици. На едната стена имаше прозорец, но той бе закован с дъски от външната страна. Вратата не се заключваше, затова през средата също бе закована дъска.

Най-доброто, което Васили можеше да каже за къщата, бе, че е настрана от другите и предлагаше уединение. Единствената свещ, която им оставиха, разпръскваше приятна светлина. В единия ъгъл беше струпана малка купчина дърва за огрев, може би, защото и камината беше малка. Докато огънят прогонеше студа от стаята, щяха да изминат часове, а той нямаше намерение да чака толкова време, за да се изсуши. Въпреки това първата му грижа бе да запали огън.

Щом като се увери, че пред вратата не са поставени пазачи, Васили се отправи към купчината с дърва, но още преди да я достигне, една дървена купа връхлетя върху него, удари го в рамото и отхвъркна настрана.

— Какво по...

Васили рязко се обърна, но трябваше да се наведе, тъй като една чиния прелетя на сантиметри от главата му.

Александра бе застанала до кухненския бюфет, на срещуположната страна, и разполагаше с богат избор от съдове, като очевидно имаше намерение да ги използва всичките.

Пресмятайки разстоянието помежду им, Васили реши да говори бързо...

— Всичко, което казах за конете ти, Александра, бе единствено с цел да сваля цената, която искаше Павел. Или вече не си искаш конете обратно?

В отговор тя запрати по него една стъклена чаша, която премина в опасна близост до бузата му. Значи не беше заради конете? Васили бавно започна да се приближава към нея.

— Налагаше се да кажа също всички онези неща за теб и това няма нищо общо с парите. Ако Павел си помисли, че означаваш нещо за мен, много вероятно е да реши да ти причини болка или да те нарани, преди да те продаде обратно на мен. Той е непредсказуем и отмъстителен. Според него това, което ще нарани мен, ще нарани и Стефан, а той е готов на всичко, тъй като ужасно мрази братовчед ми.

Васили трябваше отново да се наведе, за да избегне поредната чаша, която летеше към него, но усети, че този път е налучкал причината за тревогата и гнева ѝ. Но очевидно не бе докоснал най-болното ѝ място, а тя вече бе започнала да се цели много по-добре. Васили понижи глас, в който се прокраднаха заплашителни нотки.

— Кажи какво има, Алекс, преди да съм изгубил търпение.

Към главата му полетя чиния, заедно с думите, които тя изкрещя в лицето му.

— Двадесет и пет рубли значи?

Господи, трябваше да се досети, че тя ще се захване първо с това. По дяволите жените и проклетата им чувствителност. Беше си мислил, че тя не прилича на повечето жени и не реагира като тях, но, разбира се, реакциите ѝ бяха напълно нормални и то когато на него му се искаше да не е така.

— Чу, че Стефан е платил само петдесет рубли за Арина — отбеляза Васили.

— Арина очевидно е много популярна тук, така че това не се брои. Коя беше другата жена и колко си платил за нея?

Този въпрос бе придружен от една дъска за хляб, която го удари право в гърдите: Васили бе толкова изненадан от удара, че чак след няколко секунди осъзна, че Александра се бе отдалечила от кухненския шкаф и бе насочила вниманието си към по-тежки оръжия — цепеници за горене.

Васили за миг прекоси разстоянието между тях, хвана я изотзад, като я повдигна от земята, а ръцете му здраво стиснаха кръста ѝ.

Александра изпищя. В отговор той здраво я разтърси. Тя започна да ритя, като се стремеше да уцели коленете му. Шапката ѝ бе паднала и косите ѝ се пръснаха по лицето му. Те бяха студени и копринено меки и миришеха на пролет.

— За каква друга жена говориш?

— Пусни ме!

— Ще го направя, когато се успокоиш — отвърна той. — И така, за каква друга жена става дума?

— Онази, която спомена приятелят ти...

— Той не ми е приятел.

— ... когато попита дали струвам толкова, колкото и другата.

Александра бе толкова разярена, че Васили накрая разбра защо му бе хвърляла такива убийствени погледи, когато Павел бе задал този въпрос.

— Ревнуваш ли, Алекс? — попита тихо той, приближил устни до ухото ѝ.

— Отговори на въпроса ми, Петров!

Можеше да се закълне, че тя потрепери в ръцете му, въпреки че упорито настояваше за отговор.

— Първо ти отговори на моя въпрос или мога да си припомня едно обещание, което ти дадох, ако проявиш насилие спрямо мен...

— Ти, кучи...

Ръцете му засилиха натиска си, достатъчно, за да я накарат да замълчи, така че той добави:

— Имах намерение временно да наруша това обещание, тъй като наистина обстоятелствата са необичайни, но...

— Не ревнувам — прекъсна го бързо тя. — Само жените, които сега се опитваш да вкараш в леглото си, ще опитат острието на ножа ми. Казах ти защо.

— Да, да, защото съм твой и ти принадлежа — отвърна той с тон, който подсказваше, че твърде често бе чувал тези думи. — Но това си е чиста ревност, скъпа.

— Ако мислиш така, си е твоя работа — изръмжа тя. — И така, коя беше тя?

— Кралица Татяна.

— Коя?

— Съпругата на братовчед ми, макар че по онова време тя беше само принцеса. Беше израснала в Америка, всъщност беше изчезнала там почти без следа, но това е дълга история, която, сигурен съм, не те интересува. А сега, не се ли срамуваш от подозренията си към мен?

— Да се срамувам от мъж, който не знае що е срам? Не, не се срамувам — възрази тя. — Какъв откуп бе платен за нея?

Васили изпусна измъчена въздишка.

— Петстотин рубли и преди да започнеш да се сравняваш с една принцеса, трябва да те осведомя, че това е смешно висока цена за жена и че Лацко очакваше цената в действителност да падне. Братовчед ми обаче бе прекалено ядосан, за да се пазари. Той просто искаше годеницата си обратно, но даде лош пример, като плати тази цена, без да възрази, което дава кураж на Павел да поставя смешни изисквания.

Тя се обърна към него с изключително високомерен тон.

— Цената, която той иска за конете ми, не е смешна.

— Така е, но ти пропускаш нещо много важно, Алекс. Това са обикновени хора с обикновени нужди. Причината, поради която продължават да водят това съществуване в планините, е, че никога не взимат прекалено много. Хората, които ограбват или от които искат откуп, изпитват само досада или гняв от причиненото им неудобство. Но ако бандитите започнат да искат твърде много, ще предизвикат безпощадния гняв на някоя високопоставена личност, която ще предприеме сериозни мерки против тях. Лацко разбира това, но не и Павел.

— Да не би да искаш да кажеш, че сме извън опасност?

— Ако Лацко беше тук, щях да ти отвърна, че наистина е така. Обаче, щом като водачът е Павел, нищо не мога да ти кажа със сигурност, особено що се отнася до нашето положение тук. А това е така, защото той мрази Стефан, както вече ти казах.

— Сега можеш да ме пуснеш, Петров.

Васили също се надяваше, че може да го направи, без тя да реагира бурно след това. Прекалено дълго я бе държал в опасна близост до себе си и тялото му реагираше по начин, който разумът му напълно отхвърляше.

— Само ако ми обещаеш, че повече няма да хвърляш разни предмети по мен.

— Мисля, че ще мога да се въздържа за известно време.

Сарказмът в гласа ѝ бе много по-сигурен признак, че тя говори сериозно, вместо утвърдителен отговор от нейна страна. Васили бе разбрал, че когато бе ядосана, ставаше изключително откровена.

Внимателно я пусна да стъпи на земята. Загубил топлината на тялото ѝ, потрепери от студ и веднага се обърна към купчината дърва. Не бе сигурен как Александра щеше да реагира на следващото му предложение, но се налагаше да го направи.

— Трябва да свалим мокрите дрехи от себе си.

— Знам — отвърна тихо тя.

Александра проявяваше здрав разум? Слава богу! Но след това остана поразен от мисълта, която му хрумна. Тя щеше да съблече дрехите си. Намираха се в това помещение сами, бяха ги заключили, а в стаята имаше едно-единствено легло. Само след миг болезнено почувства възбудата си и изстена.

— Какво има?

— Нищо — отвърна той, като се вцепени, стараяйки се да остане напълно неподвижен.

— Имаш ли намерение все пак да запалиш огън, Петров? — попита нетърпеливо тя. — Или си мислиш, че можем да оцелеем през нощта без огън?

Той със сигурност нямаше да оцелее, с огън или без огън. Но се овладя и започна да нарежда дървата с камината.

— Каж ми защо Павел мрази братовчед ти толкова много — обади се Александра.

Чудесно. Тя му предоставяше възможност да мисли за нещо друго, а не за това, което тя щеше да направи след малко.

— Павел беше влюбен в дъщерята на Лацко и вероятно още е. Но тя се целеше много по-високо. Преди осем години Арина срещна Стефан, когато той все още бе престолонаследник, и за известно време стана негова любовница. После двамата се скараха и тя се върна тук. Стефан я последва, за да се изяснят и по някакъв начин да я обезщети. Накрая трябваше да плати на Лацко петдесетте рубли, преди да ѝ позволи да замине със Стефан. Павел настояваше Стефан да се бие за това право.

— И стори ли го?

— Да.

— Звучи много романтично.

Васили презрително изсумтя.

— В действителност нямаше нищо романтично. Павел се биеше нечестно, но въпреки това загуби. Проблемът бе в това, че той не умее да губи. Когато бе отвлечена Таня...

— *Коя е Таня?*

Васили се престори, че не е забелязал острите нотки в гласа ѝ.

— Татяна настоява да я наричат така. Както вече ти казах, тя бе отраснала в Америка и там бе известна с това име. Не знаеше истинското си име, преди да я открием миналата година... Но аз се отклонявам от темата. Както вече ти казах, когато бе отвлечена, Стефан трябваше отново да се появи тук и Павел видя в това възможност да си отмъсти. Той отново предизвика Стефан на дуел, този път с ножове, с единственото намерение да го убие.

— И, както предполагам, Павел е загубил и в този двубой?

— Така беше, но ти сама го чу. Все още не е доволен, въпреки че последния път Лацко го предупреди, че ще го убие, ако отново предизвика Стефан.

— О, но Лацко сега не е тук и... мислиш, че преди всичко това да свърши, той ще предизвика теб? Така ли е?

Наистина ли в гласа ѝ се долавяше загриженост? Господи, наистина ли си въобразяваше, че Александра бе загрижена за него? Невъзможно!

— Трябва да е истински идиот, за да ме предизвика.

— Да не би да мислиш, че той блести с някаква особена интелигентност?

Тя го изговори с толкова сух тон, че той едва не се разсмя. Това искрено го изненада. Кога, по дяволите, бе открил, че тя може да бъде забавна?

Цепениците най-накрая се разгоряха, като образуваха буен огън. Камината, макар и малка, щеше да затопли стаята, макар че това наистина щеше да отнеме известно време.

Васили се обърна с лице към Александра, за да ѝ предложи да се приближи още до камината, преди да съблече дрехите си. Бе напълно неподготвен да я види вече увита в едно одеяло, а палтото, панталоните и ризата ѝ бяха преметнати на облегалката на единия от двата стола. Краката ѝ бяха боси. Васили затаи дъх. В ума му изведнъж изчезнаха всички мисли, след това остана само една. Беше ли

Александра напълно гола под това одеяло, или бе оставила бельото си? Дали изобщо носеше бельо? Тъкмо се готвеше да се унижи, като я попита, тъй като много добре знаеше, че няма да посмее сам да се увери.

Той отклони поглед от нея, но не успя да намери нищо, върху което да го задържи, което би му помогнало да не мисли за реакцията на тялото си. Наистина ли бе поискал да останат сами? Сигурно бе загубил ума си.

— Ти можеш да си легнеш в леглото — изръмжа той. — Аз ще спя на пода.

— Не ставай смешен. Няма да се преструвам, че това положение ми харесва...

Васили отметна глава назад и рязко я прекъсна.

— В това отношение съм напълно съгласен с теб.

— ... но ние не сме деца и след като тук има само едно легло, ще използваме него. След като събуеш ботушите си, ще разбереш, че студът се просмуква направо от пода. Сутринта направо ще се разболееш...

— Разбирам, Алекс! — прекъсна я рязко той.

Александра гордо вдигна глава, засегната от тона му.

— Можеш да се опиташ да привлечеш вниманието на някого и да помолиш за отделни стаи, но изглежда, нашите бандити са го ударили на гуляй. Съмнявам се, че някой ще те чуе.

Васили също се съмняваше в това, но разбираше, че няма да се получи и ако останат двамата. Искаше я — е, всъщност не я искаше, само тялото му я желаше, а той твърде често позволяваше желанията на тялото да ръководят действията му. Но този път не може да го допусне. Нямахше намерение да ѝ позволи да разбере колко бе възбуден.

— Права си, разбира се. Просто не очаквах да проявиш такава чувствителност.

Напрежението не я напуснаше. Отново вирна брадичка и изправи гордо гръб.

— Няма нищо необичайно да проявиш достатъчно здрав разум, за да поделиш топлината на тялото си с друг човек в нощ като тази — отвърна тя. — Недей да ме разбираш погрешно, Петров. Бих

предпочела всяко друго тяло пред твоето, но след като ти си единственият тук...

— Пъхай се в проклетото легло и заспивай! — изръмжа той. — Утрото едва ли ще дойде бързо за мен.

ГЛАВА 24

Застанал до камината, готов да съблече мокрите си дрехи, Васили чувстваше погледа ѝ върху себе си. Разбираше, че това не е така, че всичко е плод да развихреното му въображение, тъй като Александра не проявяваше никакъв интерес към тялото му. Бе изчакал достатъчно дълго и тя сигурно вече бе заспала дълбоко. И въпреки това си представяше, че тя го наблюдава, а желанието му към нея граничеше с болка.

Да легне до нея в едно легло! Това бе истинско самонаказание. Александра се бе увила плътно, а върху себе си бе успяла да струпа всички одеяла, които бе успяла да намери. Още в мига, когато легна до нея, Васили почувства топлината, която се излъчваше от тялото ѝ. Тъй като все още бе премръзнал до кости, то го привличаше така, както никое женско тяло не го бе привличало досега и в това нямаше нищо сексуално. Разбира се, желаше я отчаяно, но нуждата, която изпитваше беше друга, но все така първична — простата нужда от топлина?

И все пак Васили не се осмеляваше да направи нищо. Тя бе казала, че трябва да споделят топлината на телата си, *тя го бе казала*, не той. Но тъй като бе възбуден до крайност, ако се поддадеше на едната нужда, нямаше да е в състояние да устои на другата. Така че остана да лежи настрани от Александра, разкъсан, от една страна, от желанието си към тази жена, а от друга — от нуждата от топлината ѝ. Започна да трепери, след това стисна зъби, за да не затракат. Васили разбираше, че след известно време ще се стопли, както бе станало с Александра. Постепенно и възбудата му щеше да стихне. Тогава дори би могъл да заспи. Междувременно щеше да преживее най-кошмарната нощ в живота си — това, от което имаше нужда, се намираше на една ръка разстояние, но все едно бе на мили далеч, тъй като не можеше да го има.

Поне можеше да се доближи още до нея, без да я докосва. Леглото бе тясно. Лежейки на една страна, с лице към нея, той бе вече

съвсем близо. Само още няколко инча...

Александра затаи дъх и рязко се изправи в леглото, когато кракът му случайно докосна нейните.

— Господи, краката ти са леденостудени!

Тя се пресегна под завивките, хвана единия му крак и го постави в скута си, като започна бързо да го масажира с топлите си ръце. Одеядлото, с което се беше наметнала, се разтвори, като се държеше само на раменете ѝ, но в положението, в което бе, Васили не можеше да види какво разкриваше то.

— Толкова ли не можа да проявиш малко здрав разум и да подържиш краката си пред огъня? — Гласът ѝ бе изпълнен с тревога. — Не знаеш ли, че ако краката ти са студени, няма да можеш изобщо да заспиш.

Но една определена част от тялото му изгаряше от горещина, като напълно опровергаваше думите ѝ. Но Васили не каза нищо. Не спомена също, че дълго бе стоял пред огъня, но с мокрите си дрехи, и топлината не бе успяла да проникне през тях, а бе достигнала само до определени части от тялото му.

Но тогава той не мислеше за студа, а за нея. Представяше си я гола в това легло, как той ляга до нея, а тя се обръща към него — и какво щеше да последва след това. И през ум не му мина, че тя ще вземе да го укорява и ще се опитва да стопли краката му и ще се държи така, като че ли това е най-естественото нещо на света.

Това, че тя се отнасяше с него като с дете, беше истински шок за Васили. Но самият факт, че го докосваше, макар и не по начина, по който си бе представял, го караше да си мисли за неща, които съвсем не бяха детски. А това, че изобщо Александра го докосваше, бе допълнителна изненада за него.

Не можеше да проумее защо тя постъпва по този начин. И още: защо настоя да спят в едно легло? Дали просто не се опитваше да изглади разногласията им, докато се измъкнеха от това затруднено положение, или...

Другата възможност, която му хрумна, накара сърцето му да заблъска силно в гърдите. Възможно ли бе Александра да го желае и да е прекалено срамежлива да си признае след всичко, което се случи между тях?

Кръвообращението в крака му бавно започна да се нормализира. Александра забеляза това и нетърпеливо се обърна към него.

— Сега ми подай другия.

Васили веднага се подчини и не след дълго почувства как по тялото му се разлива благодатна топлина. Не бе сигурен обаче дали това се дължеше на масажа, или на собствените му представи.

— Благодаря — каза той, когато Александра спря.

Тя кимна леко в отговор, загърна се отново в одеялото и си легна. Васили запрати предпазливостта по дяволите.

— Все още умирам от студ, Алекс — излъга той. — Мисля, че ти спомена нещо да споделим топлината на телата си...

Александра се обърна по корем и удари с юмрук по възглавницата си, като наддаде глух стон.

Странно, но Васили прие това като добър знак.

— Да не си променила решението си? — Той се опита да придаде на гласа си нотки на безразличие и разочарование.

Александра изпусна шумна въздишка.

— Не съм променила решението си. — След това добави твърдо: — Ако държиш ръцете си далеч от мен.

Това вече не бе добър знак. Но тя отново се обърна на една страна и се премести леко назад, а Васили се премести напред. Телата им се долепиха едно до друго и той притисна гърди до гърба ѝ. Александра не искаше по-голяма близост, но същото не можеше да се каже за него. Васили долепи слабините до хълбоците ѝ и обгърна бедрата ѝ със своите. Александра се възпротиви, като се помести леко, но той я последва, докато тя нямаше накъде повече да отиде и се предаде, като отново изпусна въздишка на примирение.

Васили трябваше да потисне собствената си въздишка на удоволствие. Трябваше да свие ръцете си в юмруци, противен случай нямаше да се въздържи и щеше да започне да я докосва навсякъде. Но ако не можеше да използва ръцете си, би могъл вместо това да използва тялото си и въпреки че в момента не го осъзнаваше, постъпваше нечестно спрямо нея.

Това бе много изкусно, много умело съблазняване. Милувка тук, леко потъркване там, едва доловимо докосване. От време на време топлият му дъх парваше врата ѝ, но нищо прекалено очевидно или заплашително. Всичко това наистина даваше резултат. Васили усети

как тялото ѝ се отпусна и се притисна към неговото. Възбуденият му член се потърка у хълбоците ѝ. Александра изведнъж се вцепени.

— Струва ми се, че тялото ти се стопли достатъчно, Петров.

Това бе твърде меко казано, но Васили се приведе леко напред и прошепна в ухото ѝ:

— Тогава защо продължавам да треперя?

— Но аз не чувствам...

Васили бързо я прекъсна.

— Разбира се, че не чувстваш, след като си се увила като какавида в това одеяло, когато имаш нужда от всичките одеяла и от мен под тях.

— Петров...

Но той отново не ѝ даде възможност да довърши.

— Ако не ми вярваш, че треперя, се приближи, за да се увериш.

— Не, ще повярвам на думите ти.

— И аз направих точно това, повярвах на думите ти, а ти не ми даваш от топлината си. — Вече направо я обвиняваше. — Или причината е в това, че не носиш никакви дрехи под това одеяло.

— Да, но...

— Тогава какво значение има, ако го махнеш? Не мога да нарека това споделяне...

— *Добре!*

Александра махна одеялото, но не изцяло, а само до кръста. Разбира се, беше завита отгоре с останалите. Сгъна го двойно зад гърба си, използвайки го по този начин като преграда.

Васили едва се удържа да не се разсмее. Тя вече знаеше, че той я желае, не бе възможно да не знае, но разбираше, че нямаше да спомене и дума затова. Познаваше много добре тази игра. Вместо да стане от леглото, обидена или ядосана, тя играеше същата игра, като се мусеше и изразяваше недоволството си. Но правилата бяха такива. Инициативата щеше да остане негова, докато тя ще продължава да се преструва, че няма представа какво прави той. Васили неведнъж бе играл тази игра и знаеше, че и за двамата крайт щеше да бъде много приятен. Младият мъж отказваше да се вслуша във вътрешния си глас, който го предупреждаваше, че неговата Александра бе твърде открита и пряма, за да допусне и одобри такива игри. Вместо това той пусна в ход любимата си тактика на съблазняване, но осъзна, че що се отнася

до Александра, тя не действа. Трябваше напълно открито и откровено да ѝ признае, че я желае, и за пръв път с честност щеше да спечели една жена.

Но за това е още рано, предупреждаваше го същият глас. С тази жена бе нужно да прояви търпение, въпреки че то можеше направо да го убие.

Все още, без да я докосва с ръце, той обгърна тялото ѝ със своето. Не бе успял да види с какво бе облечена под одеялото, но след като се докосна до нея, можеше да предположи, че е някаква камизола без ръкави, но не ефирна и прозрачна, а дебела и топла. Васили си я представи в коприна и дантели и едва потисна болезнения си стон.

След миг притисна лице във врата ѝ и почувства как тя потрепери от докосването му.

— Ако ти е студено — прошепна той с одрезгавял от възбуда глас, — мога да те прегърна и да те стопля.

— Не! Не ми е студено — отвърна тя. — Всъщност чувствам, че ми е много топ...

— Не мога да ти опиша колко се радвам да чуя това, Алекс.

Последва нова въздишка, а тялото ѝ отново се напрягна. Васили искаше пак да я накара да се отпусне.

— Карам те да се чувстваш неудобно, така ли, Алекс?

— Разбира се, че не.

— Добре, защото не мисля, че ще се получи нещо, докато ти...

Васили не каза нищо повече, изчаквайки любопитството ѝ да надделее. Такава тактика почти винаги даваше резултат, така стана и сега, но изминаха почти десет секунди, преди тя да реагира, което бе повече, отколкото си бе помислил отначало.

— *Какво?*

— Докато не легнеш върху мен.

Напрежението между двамата стана непоносимо. Александра изведнъж избухна и скочи от леглото, като отхвърли одеялата от себе си.

— Това вече е прекалено!

Но Васили бе по-бърз от нея. Подтикван от отчаяна нужда, той я улови през кръста и я събори обратно на леглото, покри тялото ѝ със своето и задуши протеста ѝ, като впи устни в нейните. Трябваше веднага да я подчини на волята си. Ако този път се провали...

Александра бе загубена, безпомощна пред това, което щеше да се случи. Започна да се бори с това чувство от момента, когато той съблече ризата си и разкри силното си мускулесто тяло и златиста кожа. Бе притворила очи, ужасена от реакцията си, предизвикана само от вида на голите му гърди. Испита желание да му каже да спи на пода.

Но не го направи. А трябваше. И когато той притисна тялото си до нейното, в нея се надигна желание. На два пъти тя почти изгуби самообладание, а сега нещата излизаха извън контрол. Той не ѝ позволи да избяга. Знаеше ли какво чувства тя, какво я бе накарал да испита?

Васили нежно обхвана лицето ѝ в ръце и я целуна. Целувката бе съвършена, прекрасна, зашеметяваща. Не би могъл да бъде по-убедителен. Направо я подлудяваше с...

— Тялото ти ме подлудява, скъпа. Съжалявам, но не мога да лежа до теб и да не те любя.

Тя ли бе изрекла тези думи? Не, той. И за пръв път неговото „скъпа“ не прозвуча подигравателно. То дойде като милувка, като нежна ласка. Но Васили не ѝ даде възможност да му отговори. Той отново я целуна, но по-страстно, по-дълбоко и Александра потъваше в удивителни усещания, за които не бе предполагала, че съществуват.

— Да — прошепна едва чуто.

— Какво?

— Да, сега.

— О, господи, благодаря ти — прошепна на свой ред Васили, като покри цялото ѝ лице с целувки.

Александра се усмихна, тъй като не бе сигурна какво общо имаше Бог с това, което се случваше между тях. Но Васили не забеляза, а продължи да целува врата ѝ, раменете ѝ, като оставяше с устните си влажна, гореща дيريا, което я караше да потреперва от удоволствие.

Завивките бяха отхвърлени настрана. Тялото му я покриваше изцяло и тя изобщо не усещаше студа. Напротив, изгаряше в такъв огън, че в този момент не би имала нищо против да се претърколи в снега. Васили се премести надолу и се настани между краката ѝ. Устните му следваха дълбоко изрязаното деколте на камизолата ѝ, съвсем бавно, със зъби издърпваше връзките ѝ и още по-бавно я разтваряше сантиметър по сантиметър.

Ръцете ѝ шареха по гърба му, жадно и с наслада опипваха твърдите му мускули, широките рамене, заравяха се в гъстата му златна коса.

— О, господи, благодаря ти. Представях си, че са хубави, но никога не съм си мислел, че са направо съвършени — прошепна Васили с глас, изпълнен с възхищение.

Бе разтворил изцяло камизолата и бе разкрил гърдите ѝ, като открито им се възхищаваше, гледайки ги с благоговение. Александра се смути, тъй като винаги бе смятала, че гърдите ѝ не са хубави. Бяха прекалено големи, налагаше се да ги пристяга, когато се занимаваше с конете си. Не мислеше, че заслужават някакво внимание, тъй като често бяха истинско неудобство за нея.

Но очевидно Васили не мислеше така. Тя трепна изненадано, когато той зарови лице между гърдите ѝ, посвещавайки вниманието си на всяка една от тях, като бавно ги покриваше с горещи целувки. В този миг думите му стигнаха до съзнанието ѝ. Той явно не намираше, че гърдите ѝ са непривлекателни, дори мислеше, че са красиви, защото го доказваше постоянно. Докосваше ги нежно, галеше ги, целуваше ги и дразнеше с език зърната ѝ. Подложена на това сладко мъчение, Александра започна да се извива под него и да стене. Стегнатият му корем бе притиснат в слабините ѝ. Помисли си, че би могла да пламне в огън отвътре. Васили веднага усети реакцията ѝ. Познаваше женското тяло така добре, както своето собствено, знаеше кои места да докосне, за да достави на жената най-голямо удоволствие. Знаеше, че Александра бе готова за него. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки тя извиваше тяло под неговото и се притискаше, обвиваше го с божествените си дълги крака. Много му се искаше да продължи да изучава всеки сантиметър от нея, но желанието му да почувства как страстта ѝ го обгръща и достига до връхната си точка, бе много по-силно.

Устните му отново завладяха нейните с леки, покоряващи целувки, докато отстраняваше останалата част от бельото ѝ. Както всичко друго, с което се захващаше, и сега, когато правеше любов, тя се отдаваше с цялата си душа и сърце. Обгърна го с ръце и го привлече към себе си. Прониза го неудържима, свирепа енергия, която подпали нова, неопикуема жажда. Със силен тласък проникна в кадифената ѝ

мекота и за един кратък миг почувства неочакваната преграда, която разкъса още преди да осъзнае какво се бе случило...

За миг тялото ѝ се вцепени, а от гърдите ѝ се изтръгна лека въздишка. Васили се надигна леко на лакът, а погледът му се впи невярващо в нея, но думите, които се готвеше да изрече, замряха на устните му, тъй като внезапно по лицето ѝ отново се разля вълна на удоволствие. Той почувства как пулсът ѝ се ускорява и в следващия миг отново потъна в нея, отдавайки се на най-мощния оргазъм в живота си.

ГЛАВА 25

След като страстта им стихна и двамата потрепериха от студа в стаята. Васили пръв се пресегна за завивките, които бяха отхвърлили. Александра не каза нищо, когато той внимателно я зави.

Бе шокирана от това, което беше направила. Осъзнаваше, че нито веднъж не се бе сетила за Кристофър. Нито веднъж не бе помислила, че го предава и му изневерява. Но страстта я връхлетя толкова внезапно, вълните на удоволствието я заливаха една след друга, нуждата да задоволи напирещото желание бе толкова голяма, че тя не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен да го задоволи.

Никога не бе си представяла, че страстта може да бъде толкова мощна и всепоглъщаща. В този момент ѝ се искаше никога да не бе узнавала това. Искаше ѝ се също по някакъв начин да хвърли вината върху Васили, но не можеше. Нямаше друг като него, що се отнася до съблазняването на някоя жена. Александра смяташе, че е единственото му занимание. Преди да му се отдаде, тя го знаеше много добре. А колкото до това, че Васили притежаваше неустоима външност, то бе дар от бога, а не нещо, за което той имаше някаква заслуга.

Вината беше единствено нейна. Бе разбрала много добре какво цели той, противопоставяше му се, доколкото можеше, след което отстъпи и се предаде на удоволствието. А колкото до самото удоволствие — Александра изобщо не искаше да си спомня. В този момент ужасно се мразеше и не искаше да си спомня приятните мигове в обятията на Васили. Господи, беше толкова прекрасно!

Тъй като за пръв път имаше сексуално преживяване с мъж, тя си мислеше, че бе получила най-върховната наслада, със сигурност повече, отколкото въобще би могла да си представи. Но в същото време ѝ се искаше това съвсем да не бе така. Поне сега щеше да се чувства много по-добре, ако не бе изпитала такова удоволствие.

Васили също не можеше да спре да мисли за това и нищо чудно, тъй като никога преди не бе изпитвал нищо подобно. Бе надминал всички рекорди по бързина на първия си оргазъм, но нищо не можеше

да се сравни с втория. Но този първи път, да достигне върха само с един тласък! Кога за последен път му се бе случвало нещо подобно? Още повече че никога досега не бе преживявал по-мощен оргазъм.

Но това, което Васили все още не можеше да приеме, нито да повярва, бе, че нещата не бяха приключили дотук. Докато лежеше върху нея, опитвайки се да се съвземе и да осъзнае какво се бе случило, без предупреждение, без някакво усилие от негова страна, бе връхлетян от втори оргазъм, може би защото все още се намираше в меката ѝ, кадифена топлина. Не, не беше толкова просто. Може би имаше нещо общо с това, че Александра бе девствена, а той, въпреки богатия си опит с жените, никога не си бе позволявал да прелъсти девственица.

А този факт поставяше пред него още един въпрос. Как така не бе забелязал нищо? Веднага разпознаваше девствените момичета. Те се държаха по начин, който Васили познаваше много добре. Александра беше твърде смела, твърде пряма, не криеше чувствата си, а в целувките ѝ нямаше нищо от невинната плахост на една девственица. Тя изобщо не приличаше на такава и Васили се почувства измамен като шестнадесетгодишен юноша.

Но в същото време изпитваше и едно друго чувство, което беше толкова примитивно и първично, че той дори не виждаше смисъл в него. Като че ли имаше значение, че никой друг мъж преди не я беше докосвал и любил. Този факт *никога* не бе означавал нещо за него, това, което го интересуваше, бе само удоволствието, което получаваше.

Напрежението между двамата стана почти осезаемо. Васили почувства необходимост да се оплаче и да отхвърли по някакъв начин подаръка, който тя му бе направила, подарък, който би отказал, ако му бе дадена такава възможност — поне предпочиташе да си мисли, че би постъпил по този начин. А Александра разбираше, че никога не би могла да намери покой, ако не увери Васили, че фактът, че бяха правили любов, не променя нищо между тях — поне тя предпочиташе да си мисли, че е така.

Сметна, че трябва откровено да му каже това.

— Веднъж ти споменах нещо за свързване на съдбата ти с моята. Забрави го.

Васили бързо се изправи и се подпря на лакът.

Очевидно бе, че самият той се готвеше да направи някакво предизвикателно изявление. Александра с облекчение разбра, че го бе изпреварила.

— А трябва ли също да забравя, че беше девствена? — попита той.

— Да.

Това бе невъзможно. Невероятно!

— Защо, по дяволите, не ми каза, Алекс? Каквото и да си мислиш за мен, нямам навика да прелъстявам девственици. Всъщност никога преди не съм го правил и съвсем не съм възхитен, че ти се случи първата.

Той изрече тези думи с толкова възмутен тон, че Александра едва не се разсмя. Това бе точка в негова полза. Но, по дяволите, той изобщо не би трябвало да се тревожи толкова от загубата на девствеността ѝ.

— Защо не съм ти казала? И защо трябваше да ти казвам? — възрази тя. — Какво те караше да мислиш противното, след като никога не съм се омъжвала?

— Ти си рускиня — отвърна той, без да се замисли, но веднага разбра, че бе направил грешка. Това за нея бе страшна обида, затова той побърза да се поправи. — Искам да кажа, че съм бил в руския царски двор. Още отначало разбрах колко развратни са вашите жени, включително и неомъжените. Ако все пак там е имало и някоя девственица, сигурно са я държали под ключ.

— Може да са я скрили от теб, по очевидни причини! — сряза го сухо тя.

Александра би желала да се чувства обидена от думите му, но в действителност не беше. Бе ходила в руския двор и знаеше много добре колко преситени и с колко разпуснати нрави са аристократите там. Това бяха хора от *неговата* среда. Нищо чудно, че в руския двор Васили се бе чувствал като у дома си.

— Но, разбира се — продължи тя със същия сух тон, — аз самата те накарах да си спомниш онези дами от двора, какво друго би могъл да си помислиш?

Дори на слабата светлина на свещта Александра можа да забележи как страните му се покриха с руменина, защото бе разбрал грешката си. Само слепец не би могъл да го забележи. Тя наистина

имаше благородническа титла, но кога се бе държала като дама, или още повече, кога бе изглеждала като такава?

Васили обаче не се извини. Тя със сигурност щеше да остане смаяна, ако го беше направил.

— Доколкото си спомням — каза той, — имаше пълната възможност да поправиш това впечатление.

Александра веднага се досети какво имаше предвид той — Васили очевидно си бе спомнил момента, когато я бе попитал какво значение има за нея още един любовник, след като има толкова много. Досети се също защо не бе разсеяла заблудата му. Заблуди. Погрешни впечатления. Бе искала той да добие все лоши впечатления за нея. Това бе поредното от тях. Но трябваше ли сега да ѝ го натяква? Съвсем не би искала той да си мисли, че ако е сбъркал в една от представите си за нея, би могъл да сбърка и що се отнася до останалите. Поради тази причина се обърна към него с безразличен тон.

— Защо да си правя труда да ти посочвам грешките? Не ме интересува какво ти е мнението за мен. — И за да се застрахова допълнително, излъга, като прехвърли вината върху него. — При това не мислех, че ти *наистина* вярваш в онези глупости за многобройните ми любовници.

Изрече това с такъв тон, все едно казваше, че никой не би могъл да бъде толкова глупав. Но Васили се чувстваше точно така. Бе си съставил отрицателно мнение за нея още преди да я срещне, а когато наистина я срещна, пропусна да промени мнението си. Разбира се, сега нейният образ можеше да се покрие с представата му за нея отпреди. Благодарение на него. А това изобщо не му харесваше.

Но Александра не му даде възможност да изрази недоволството си, защото продължи да го напада.

— Между впрочем, отдавна искам да ти задам един въпрос, Петров. Като изключим съблазняването на жени, с какво всъщност се занимаваш?

Фактът, че бе успял да я накара да си състави толкова лошо мнение за него, би трябвало да го зарадва. Тогава защо чувстваше нужда да се защити? Нямаше да го направи. Щеше да използва собствената ѝ логика; каза си, че не го интересува какво си мисли за него тя. Реши да ѝ го върне.

— Жените ме канят в леглата си, без дори да съм помолил за това благоволение. Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш защо *ти* ми направи това предложение?

— Не и поради причините, за които си мислиш, надутото конте!

Васили възприе като добър знак, че тя започна да го обижда — въпреки че „надутото конте“ му харесваше не повече от „пуяк“, както го наричаше Таня. Но ако тя нямаше отговор, той имаше и нямаше намерение да ѝ го спести.

— Е? Защо ме покани?

— Знаеш много добре защо. Така че спри да търсиш у мен скрити мотиви, защото нямам такива.

— Наистина ли?

Тя го погледна мрачно, но след това бързо сви рамене и въздъхна.

— Имах намерение да ти го спестя, но след като настояваш, ще ти кажа. Такъв студ не бива да се приема лекомислено. Известно е, че много хора, изложени на такива температури, са умирали. Съжалявам, но според мен ти не се отличава с кой знае каква издръжливост. Наистина, тялото ти изглежда силно, но вие, дворцовите контета, сте привикнали слугите да ви глежат, привикнали сте на лукс и удобства. Не искам да се освободя от теб по този начин, Петров.

Съвсем определено Васили не очакваше да чуе това. Почувства как в него отново се надигна гняв при мисълта, че тя има основателно извинение, което звучеше твърде правдоподобно, за да не бъде истина. Разглезено дворцово конте? В разстояние на две минути два пъти го бе обидила по този начин.

— Трябваше да им позволя да те хванат — изръмжа той, стана от леглото и се отправи към камината, където се сушаха дрехите му. — Не мога да си обясня защо не го направих.

Александра се изправи, като го наблюдаваше как обува панталоните си. Дългите, силни крака и стегнати мускули я накараха за миг да затаи дъх. След това, което се случи между тях, отново да почувства силата на мъжествеността му, бе наистина унижително.

Затова, когато се обърна към него, отвращението в гласа ѝ звучеше напълно искрено.

— Не се тревожи, Петров. За да те видя в героична светлина, е нужно много повече от това да се втурнеш сред банда негодници и да

се оставиш да те хванат. Колкото до мен, ти си оставаш един жалък развратник.

Той се обърна към нея, а едната му вежда се вдигна подигравателно.

— Колко мило от твоя страна!

Александра продължи да се взира в него, неспособна да измисли достатъчно обиден и оскърбителен отговор.

Но когато Васили облече палтото си и се пресегна да вземе и обувките си, Александра почувства как отново я обзема тревога за него. Ако той все пак си мислеше да спи на пода...

— Какво си мислиш, че правиш, Петров? Не е възможно дрехите ти да са изсъхнали.

— Няма значение — отвърна той, като бързо пхна крака в ботушите си. — Така или иначе си тръгвам оттук.

В първия момент Александра се смая.

— О, така ли? Може би знаеш начин да преминаваш през стени?

— Точно така.

Напълно облечен, Васили се отправи към вратата, засили се и я блъсна с рамо. Нищо не се случи, разбира се. Сигурно силите му бяха доста отслабнали. Александра се усмихна вътрешно, изпитвайки тайно задоволство.

Тъкмо се готвеше да направи някоя иронична забележка, когато той отново удари вратата с рамо. За нейно разочарование, този път дървото поддаде и вратата се отвори. Очевидно, бе доста старо.

— Не можа ли да се сетиш за тази възможност по-рано? — попита тя с унищожителна ирония.

— Съжалявам, но тогава не бях толкова ядосан.

Васили стисна зъби, тъй като жестокият студ отново го обгърна, пристъпи през отвора и се огледа наоколо. В нито една къща не бе запалена светлина, освен в къщата на Лацко. Очевидно гуляят продължаваше.

Васили се върна и застана на прага на отворената врата.

— Идваш ли?

— Със сигурност нямам намерение да стоя тук, особено с тази счупена врата — отвърна Александра и понечи да отметне одеялото, преди той да бе спрял погледа си върху нея. — Имаш ли нещо против?

— Всъщност, да, имам. — Васили скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на рамката на вратата, като се усмихваше нагло. — Приеми това като цена, която трябва да платиш за това, че ще те измъкна оттук — и то съвсем не по героичен начин.

Наистина ли позволяваше той да я уязви. Е, какво я интересуваше, че я наблюдава? Та преди това бе направил много повече.

— Както искаш — отвърна тя с престорено безразличие и се насочи към мястото, където бе оставила дрехите си; дори не наметна върху раменете си одеяло. Но докато обуваше бельото си, Васили бе извърнал глава настрани. Към списъка с отрицателните ѝ качества искаше да добави и че тя няма никакъв срам. Но за нея това щеше да представлява още едно предимство, а той се надяваше да е последното.

Не след дълго отново нагазиха в снега. Не бе трудно да намерят конюшната, но тя бе стара, стените ѝ бяха паянтови, в тях зееха дупки, което не можеше да предпази животните от жестокия студ. Жребецът на Васили беше там, също и конят на Александра, който бе взела, когато бе тръгнала след крадците, както и повечето коне от селото. Обаче нито един от белите жребци не бе там.

— Къде може да са ги отвели? — попита Александра.

Васили се гневеше вътрешно, че толкова лесно се бе възбудил само при гледката на голото ѝ тяло, затова ѝ отвърна троснато:

— Изобщо не ме интересува.

— Няма да си тръгна оттук без конете си, Петров — предупреди го тя.

— Както искаш.

— Не си мисли, че ще се откажа от намеренията си — продължи Александра и изведе коня си от конюшната.

Васили стисна зъби и я последва.

— По дяволите, гуляят може да свърши всеки момент. Нямаме време да ги търсим.

— Никой не те моли да ми помагаш.

Отново изпита желание да я хване и хубаво да я разтърси, но знаеше, че то няма да помогне. Освен това щеше да отнеме по-малко време да намери конете ѝ, отколкото да започне да спори с нея.

— Добре — отстъпи той. — Тук някъде трябва да има нова конюшня. Много вероятно е старата вече да не се използва, освен в

случаи като този. Огледай покрайнините...

Но Александра вече я бе забелязала.

— Ето там, в другия край на селото, в противоположната посока, от която дойдохме.

— Права си — изръмжа той, като проследи погледа ѝ. — Добре, хайде да побързаме и да приключваме с това.

Нямаше нужда да я подканя. Александра вече бе насочила коня си към конюшната.

Новата конюшня беше плътно затворена и едно рязко дръпване на вратата показва, че е залостена отвътре, което означаваше, че при животните има пазач. Дотук с намеренията им да се измъкнат незабелязано. Но сега Васили не си направи труда да обясни на тази упорита жена, че ще трябва наистина да нарани някого, за да върне конете ѝ. Много добре знаеше, че тя без колебание щеше да му каже да го направи.

Затова потропа на вратата и извика, но не много високо.

— Отвори вратата.

Само след миг отвътре се чу глас.

— Кой е?

Васили назова едно име, което често се срещаше в този район. Очевидно човекът вътре не заподозря нищо, но все пак тактиката му не даде желанния резултат.

— Не си ли чул заповедта? — извика пазачът. — Павел нареди да не отварям на никого, освен на него. Ще трябва да почакаш до сутринта, ако искаш да хвърлиш поглед на тези красавци.

— Той мисли, че си някой от селото — прошепна Александра. — Импровизирай!

Васили мислеше, че това е само губене на време, но направи още един опит.

— Пропускаш гуляя — извика отново той. — Дошъл съм, за да те отменя.

В отговор човекът от другата страна се разсмя.

— Много любезно, но аз си имам кана с бира, а и трябва да изпълнявам нарежданията.

Последните думи бяха едва различими, тъй като пазачът се отдалечи навътре в конюшната.

— Направи нещо! — настоя Александра.

— Какво предлагаш?

— Разбий вратата, както направи с вратата на онази къща.

— Забрави за това — изсумтя той. — Дървото тук съвсем не е старо и изгнило, а аз нямам никакво намерение да си счупя рамото заради теб и проклетите ти коне. Опитахме и не успяхме, сега трябва да си тръгнем. Ти ако искаш, можеш да останеш.

— Но...

— Конете ти няма къде да избягат, освен това искам да добавя, че тук ще им е много по-топло. Те ще бъдат тук и сутринта, Алекс. Сега имаме две възможности — или да се върнем в онази колиба и да треперим от студ до сутринта, или да се появим утре с въоръжен ескорт и да вземем конете ти — по един или друг начин. Ти избери.

Александра се замисли за момент, но колкото и да не ѝ се искаше, трябваше да се съгласи с него.

— Не ми харесва идеята да оставя любимците си тук дори само за една нощ, но предполагам, по-разумно ще е да започнем да се пазарим с бандитите утре, когато и предимството на силата ще е на наша страна. Много добре, нека да отидем да намерим нашите хора.

Васили изпусна измъчена въздишка. Студът отново започна да вцепенява крайниците му. Бе се надявал, че тя ще избере да се върнат в колибата, но в този случай нямаше какво да се направи.

ГЛАВА 26

По-късно се оказа, че ако бяха останали още малко в селото, можеха да бъдат освободени. Поне Александра предпочиташе да си мисли така, защото ненавиждаше мисълта, че е задължена на Васили за измъкването им. Но недалеч от селото, на тесния планински път, срещнаха Лазар и трима мъже от охраната на Васили.

— Трябваше ви прекалено много време — бяха първите думи на Васили, изречени с кисел тон, които накараха приятелите му да повдигнат учудено вежди.

— Но няма можех да следвам диря, покрита с половин фут сняг? Дори руската хрътка на Александра не успя да долови миризмата ви. Какво те кара да мислиш, че аз бих могъл?

— Тогава какво те накара да тръгнеш по този път?

— Спомних си, че наблизо се намира селото на Лацко. Имах намерение да го помоля за помощ, ако се наложеше, щях да му платя. Не очаквах да ви намеря тук.

— Не виждам защо — отвърна Васили. — В края на краищата, Лацко смята тези хълмове за своя територия.

— Но аз не мислех, че той ще прояви неблагоразумието да влезе в конфликт с хора от кралския двор на Кардиния.

Васили бе принуден да се съгласи с него.

— Лацко вероятно не би го направил, което не може да се каже за Павел. За лош късмет, сега Павел е временният водач в селото.

— Е, това обяснява всичко — отвърна Лазар. — Предполагам, Павел се е надявал, че Стефан също е с нас?

— Всъщност той искаше само конете. Нямахте представа на кого принадлежат и кой ги прекарва през планините.

Лазар се намръщи.

— Тогава как стана така, че ви е заловил?

Васили хвърли поглед към Александра. В златистите му очи проблесна гняв, след това се обърна към Лазар с пропит с ирония глас.

— Заловиха ни, защото моята сладка малка годеница реши, че не е кой знае какво да нападне съвсем сама шестима бандити и то точно наред селото им.

— Изобщо нямах представа, че сме пристигнали в селото им — отвърна в своя защита Александра.

Васили не отвърна нищо, но продължаваше да я гледа навъсено, което само по себе си говореше много. Лазар се опита да скрие усмивката си, но после се отказа, тъй като забеляза, че хората от охраната се опитваха да сторят същото. Александра забеляза това и по страните ѝ отново изби руменина.

Лазар се покашля леко, за да привлече вниманието на Васили.

— И така, къде са конете?

— Държат ги под охрана.

— Но не за дълго — добави Александра. — Между вас, петимата...

— По-спокойно, Алекс — прекъсна я Васили, който очевидно бе изкаран от търпение. — След сблъсъка с бандитите и бурята днес ти може и да не си изморена, но аз със сигурност съм.

— Не съм и предполагала нещо друго — отвърна недоволно тя.

Васили ѝ хвърли такъв убийствен поглед, че ако имаше силата, би я хвърлил от коня. Но тя просто вдигна гордо брадичка и го погледна навъсено. Васили бе твърде изморен, а и му бе твърде студено, за да започне да спори с нея в този момент.

— Мога да приема, че Павел е прекалено пиян, за да забележи, че сме толкова малко на брой, но по същата причина няма да прояви достатъчно разум да свали цената. А ако си мислиш, че ще платя за конете колкото иска той, сигурно си си загубила ума.

Александра не искаше той да плаща дори една рубла, тъй като по този начин щеше да му е задължена още повече.

— А какво стана с възможността да вземем животните „по един или друг начин“?

— Господи, няма ли най-сетне да си прибереш ноктите, жено. Кардиния е една от най-богатите страни в Европа. Ние първо опитваме да уреждаме проблемите си с пари, а оръжието използваме като последно средство. В този случай все още не сме стигнали дотам. Ще се върнем сутринта, когато бандитите все още няма да са изтрезнели от снощния гуляй. Това е отличен ход, повярвай ми.

— А ако не се съглася? — настоя упорито тя.

— Нима би предпочела конете ти да са изложени вън, на студа, вместо да прекарат нощта в топлата конюшня? — Не бе честно от негова страна отново да използва загрижеността ѝ, за да я убеди, но нямаше време да се замисля сега над тези неща. — До утре вечер ще пристигнем в една от ловните хижи на Стефан, така че отново ще имаме стабилен покрив над главите си. Тази нощ е последната, която се налага да прекараме отвън на студа. Ако си спомняш, самата ти каза, че това е най-студената нощ, откакто потеглихме от имението на баща ти. Нищо чудно бурята да започне да вилнее, преди да настъпи утрото.

Обаче всичко, което Александра разбра, бе, че братовчед му имаше собственост наблизко. Преди няколко минути мракът скри от останалите изчервяването ѝ, а сега никой не можа да забележи пребледнялото ѝ като на смъртник лице.

— Толкова ли сме близо до Кардиния? — прошепна тя.

Васили не забеляза промяната в нея, нито потиснатия ѝ тон.

— Ще пътуваме още няколко дни в планината, разбира се, ако не ни настигнат бури или не се натъкнем на бандити. Сега ще се върнем в лагера и ще поспим. Не искам да чувам повече възражения по този въпрос. — Васили се обърна към Лазар. — Надявам се, че си проявил достатъчно разум да преместиш лагера по-близо.

Лазар изненадано трепна, тъй като с интерес следеше забележителната размяна на реплики между двамата:

— Новият лагер е на около половин час път оттук, където пътеката се отделя от главния път. — Лазар обаче не можа да се въздържа да не подкачи приятеля си. — Сигурен ли си, че искаш да се отправим точно в тази посока?

Александра рязко вдигна глава при тези думи.

— Той просто се шегуваше! — изсъска ѝ Васили и хвърли на Лазар такъв поглед, който не оставяше съмнение, че ще го накара да си плати за неуместната шега.

ГЛАВА 27

Рано на следващата сутрин те потеглиха, като оставиха един от мъжете, заедно с Нина, при фургоните. Всички останали, напълно въоръжени, нахлуха в селото на Лацко и Александра трябваше да признае, че представляват внушителна гледка. Трябваше също да признае, макар и неохотно и само пред себе си, че Васили бе постъпил правилно. Да се върнат в селото по този начин, вдъхваше много по-голяма сигурност. Александра вече бе уверена, че ще си прибере обратно конете, „по един или друг начин“.

По това време само няколко от бандитите се бяха събудили след дългата, изпълнена с веселие и пиене, нощ, но това положение бързо се промени, когато хората на Васили бавно се приближиха към главната сграда. Някой вече бе предупредил Павел за пристигането им, защото, когато се приближиха, той излезе със залитане на предната веранда. Хората на Васили стояха предизвикателно на седлата си с пригответени за стрелба пушки.

Павел с мъка се опитваше да наметне палтото си. Под него не носеше риза, краката му също бяха боси, което показваше, че е бил вдигнат направо от топлото легло. Бе изумен и ядосан, когато видя Васили, яхнал дорестия си кон и заобиколен от хората си, когато само предната вечер го бе заключил сам в отделна колиба.

— Кой те освободи? — изкрещя Павел.

— Сам се освободих. Сега си искам конете — отвърна спокойно Васили.

Забележката за конете напомни на Павел, че не всичко е загубено. Държането му рязко се промени.

— А, да. — Той се усмихна нагло. — Безценните коне на крал Стефан. Е, предполагам, че поне те не са се освободили.

Васили не каза нищо, просто стоеше и изчакваше, докато бандитът и приятелите му се заливаха от смях от шегата. Изобщо не му бе весело. Искаше колкото може по-скоро да свърши с това. Колкото по-бързо прекосяха планините, толкова по-скоро щяха да

навлязат в области с по-поносими температури. Никога повече нямаше да се съгласи да прекоси Карпатите по това време на годината.

— Ако не се лъжа, вече ти казах, че конете не са за Стефан — отвърна твърдо Васили. — Но вчера действително не ти казах цялата истина, тъй като те не са и мои — поне все още не. Конете са на тази жена тук, а тя не разполага със сумата, която искаш. Но аз ѝ обещах да ѝ ги върна. Предлагам ти по сто рубли за всеки кон — и никой от вас няма да пострада. Помисли добре, преди да ми отговориш.

Павел обаче изобщо не се вслуша в съвета му, а отвърна незабавно:

— Двеста рубли за кон, или трябва да приемеш предложението ми да се биеш с мен.

— Какъв късмет, че не мога да си позволя сега да си губя времето — отвърна с досада Васили.

— Ще се биеш с мен, аристократче, или ще задържа един кон за себе си.

Васили едва се удържа да не изпусне шумна въздишка. Знаеше си, че предстои нещо подобно. В някои отношения Павел беше дяволски предсказуем. Васили хвърли поглед към Александра, но упоритото изражение на лицето ѝ говореше, че няма никакво намерение да изоставя едно от своите „бебета“, което се очакваше.

Но тя действително успя да го изненада, когато се обърна към Павел.

— Конете са мои. Трябва да приемеш да се биеш и с мен.

Павел хвърли поглед към тримата казаци, които я бяха наобиколили, и се разсмя.

— Не ме мисли за толкова глупав, жено.

По този въпрос можеше да се спори. Александра понечи да направи точно това, но Васили, който предполагаше какво ще направи тя, бързо я прекъсна.

— Съгласен съм, Павел, но ако нямаш нищо против, ще се бием на закрито. Изборът на оръжие се пада на мен, така че изпрати някого да ми донесе меча, който оставих някъде тук миналата вечер.

Но когато Павел не се помръдна от мястото си и когато се огледа смутено наоколо, Васили продължи.

— Не можеш да си служиш с меча, така ли? Добре, нека не се говори после, че съм се възползвал от слабостта ти. Оставям на теб да

избереш оръжията, но трябва да те предупредя, че двамата със Стефан имахме едни и същи учители. Между впрочем, как е рамото ти?

Лицето на Павел се покри с ярка червенина при думите на Васили, който предположи, че бе попрекалил малко, напомняйки на Павел за раната с нож, която Стефан му бе причинил. Но този човек се оставяше да го предизвикат толкова лесно, че Васили просто не устоя на изкушението. Но още в следния миг съжали.

— Тогава ще използваме камшици — заяви Павел.

Няколко души ахнаха изненадано при неочаквания избор на Павел. Васили едва успя да скрие собствената си изненада.

— И ти наричаш това оръжие?

— Разбира се. Моят камшик ще те разкъса на ивици. Пак ли ще кажеш, че не приемаш камшика за оръжие, аристократче? — възрази Павел, като се разсмя.

— Изборът на оръжие беше твое право, Петров! — намеси се Александра. — Трябва да настояваш на своето.

Васили разбираше защо се бе намесила: не мислеше, че той има шанс да победи в бой с камшици. Очевидно не си даваше сметка, че той можеше да победи жалкия бандит, независимо от оръжието. Той я бе обидил, като я бе нарекъл развратна аристократка, а тя си го бе върнала, като презрително го нарече безполезно и безпомощно дворцово конте. Явно отказваше да го види в друга светлина. И благодарение на това, че се бе показал щедър към Павел — в противен случай щеше да настоява за бой с мечове — нямаше да може да й докаже, че греши, тъй като самият той също се съмняваше, че може да победи с оръжие, което никога преди не бе имал случай да използва.

Но ако искаше да запази честта си, не можеше да постъпи така, както предлагаше тя. Самият факт, че си бе помислила, че той може да постъпи по този начин, говореше колко ниско мнение имаше тя за него. Но от това можеше само да се радва, нали точно такава бе целта му. Но с „разглезеното дворцово конте“ нямаше да се примири.

По дяволите Павел и проклетото му перчене. Камшици! Как, по дяволите, да се биеш с такова нещо? Да не би да се налагаше да си нанасят подред удари, за да се види кой ще издържи най-дълго на болката?

Павел вече бе изпратил един от своите хора да донесе камшици и бе влязъл в къщата на Лацко, за да изчака. Васили понечи да слезе от

коня, но Лазар го дръпна за ръката.

— Това е смешно, Васили. В неговите очи ти заместваш Стефан.

— Каж ми нещо, което не знам — отвърна Васили, а в гласа му ясно се долавяха досада и отвращение.

— Е добре. Не е необходимо да го правиш!

Васили разбираше това много добре. Много повече бе склонен да плати откупа, макар че накрая, когато годежът бъдеше разтрогнат и Александра се върнеше в Русия заедно с конете си, парите все едно щяха да бъдат хвърлени на вятъра. Със сигурност не се нуждаеше от благодарността ѝ, нямаше намерение да ѝ позволи да му благодари. Щеше да прозвучи съвсем неубедително, ако кажеше, че не може да позволи на Павел да задържи един от конете. Тогава защо, за бога, прие да се бие с този бандит? За да компенсира подаръка, който бе получил миналата нощ?

Отвратен от себе си и от цялата ситуация, в която бе попаднал, Васили накрая слезе от коня. След това дръпна Лазар настрана.

— Успокой се, приятелю. Ако нещата загрубят твърде много, ще се съглася да платя двойната цена.

— Е, добре. Радвам се да чуя, че не си се побъркал окончателно — отбеляза Лазар.

Върху това също можеше да се спори, но Васили не каза нищо и се отправи към къщата. Александра вече бе слезла от коня си и бе препречила входа към къщата. Не бе чула какво си бяха казали с Лазар, и слава богу, тъй като сега нямаше желание да спори с нея, а тя без съмнение щеше да настоява той да продължи битката докрай, макар и да загуби.

— Петров...

— Да не би да се тревожиш за мен, скъпа? — сръза я той, а сарказмът в гласа му подсказваше, че не би ѝ повярвал, дори и ако тя се опиташе да го убеди в обратното.

Тонът му наистина я засегна.

— Разбира се, че не — отвърна тя, въпреки че съвсем не бе вярно.

— Тогава стой настрана. Независимо дали ще спечеля или не, ти пак ще получиш конете си.

Васили не каза нищо повече, заобиколи я и влезе в къщата, като затръшна вратата пред лицето ѝ. Но ако си бе помислил, че по този

начин ще я накара да стои отвън, бе се излъгал. Тя би поискала да види как той ще загуби, за да има по-късно повод да злорадства. Ако Лазар не бе влязъл след нея, заедно с още няколко от хората си, Васили щеше да настоява тя непременно да напусне. Но просто сви рамене с престолено безразличие. Заради изминалата нощ, може би тя заслужаваше да види какво щеше да стане.

Павел бе свалил палтото си и местеше пейките настрани, за да освободи по-голямо пространство. Очевидно, той имаше намерение да остане гол до кръста. Какво ли целеше с това? Каквото и да бе, Васили се почувства задължен да стори същото, тъй като не желаше да има каквото и да било предимство пред съперника си.

Бе виждал преди Павел да се бие два пъти със Стефан и всеки път бе постъпвал нечестно. Предимството на Васили бе, че Павел никога не го бе виждал да се бие. Но всъщност това не бе никакво предимство, тъй като Васили никога не бе използвал камшик. Защо, за бога, се съгласи да бъде въввлечен в това?

Идеалното разрешение на проблема бе да убие Павел, тъй като той не притежаваше чувство за чест като Лацко и ако загубеше, не можеше да му се има доверие, че ще удържи на думата си. Но на Васили просто не му се искаше да го убива, дори и ако използваша истински оръжия. Този човек бе станал такъв, какъвто беше, заради една жена. Затова Васили изпитваше съчувствие към него.

Друго решение на проблема бе да го победи окончателно, но съществуваше възможността, ако Павел загуби — за трети път от аристократ — и е все още в съзнание, да изпадне в ярост и да заповяда да ги разстрелят. Не всички бандити щяха да се подчинят на тази заповед, но някои можеха и да го направят, затова не си струваше да се поема риска.

Тъй като Васили нямаше никакъв опит с камшика, за да осъществи някоя от тези възможности, изглежда, единствената му алтернатива бе да загуби, да остави Павел да се радва на победата си и да се махне отгук. Вече бе казал на Лазар, че ще приеме условията на бандита, ако видеше, че нещата не се обръщат в негова полза. Но така щеше да действа срещу себе си, срещу инстинктите и разбиранията си...

— Най-после! — заяви Павел.

Васили се обърна и забеляза един бандит, който току-що бе влязъл и който носеше по един камшик във всяка ръка. Камшиците изглеждаха почти еднакви, но не бяха. Васили не разбра как го разпозна, тъй като никога не бе го разглеждал подробно, тъй като тя постоянно го носеше със себе си, но знаеше със сигурност, че единият от камшиците е на Александра. Един поглед към нея му показа, че не се е излъгал. Без да осъзнае защо точно го прави, Васили пристъпи крачка напред и заяви:

— Мисля, че имам пълното право да си избира оръжие, затова избирам камшика на тази жена.

— Коя жена? — попита Павел, но очите му вече търсеха Александра.

— Това означава ли, че не са ти казали, че са ѝ го отнели миналата вечер? — подразни го Васили.

Павел се намръщи и погледна подозрително противника си.

— Ти ли я научи как да го използва?

Васили трябваше да избира — да излъже заради себе си и предстоящия двубой или да излъже, за да уязви Александра. Без да се замисля много, избра втората възможност.

— Наистина имаш късмет — обърна се той към бандита. — Не я познавам достатъчно дълго, за да я науча на нещо — поне нищо важно.

Думите трябваше да я засегнат, да я обидят. Васили не я погледна, за да разбере как ги бе приела. Ако го беше направил, щеше горчиво да съжалява за постъпката си и въпреки че щеше да се направи на абсолютен глупак, щеше да ѝ се извини.

Да намеква, че това, което се бе случило между тях, е маловажно, бе нещо, което и сама би направила, но когато го чу да го изрича ясно и недвусмислено, я прониза остра болка и очите ѝ се напълниха със сълзи. С усилие успя да скрие болката си под маската на безразличие.

За щастие, никой друг не разбра какво означаваха думите на Васили и когато той се обърна към Павел с настояването да приключват по-скоро, последният с готовност се съгласи.

С камшици в ръка, те застанаха един срещу друг. Васили с нетърпение очакваше да разбере някакво основно правило в този начин на бой, а Павел очакваше най-добрата възможност за съкрушителен удар.

Но никой не получи това, което очакваше.

Когато Павел замахна, Васили вложи всичките си сили и внимание да избегне плющящото въже, за да разбере как се прави. Въпреки че камшикът на Павел изплющя само във въздуха, Васили не се успокои. Собственият му първи опит с камшика се оказа повече от смешен. Въжето падна на пода, преди дори да се доближи до Павел.

Васили не осъзнаваше, че държеше камшика, все едно бе меч, размахваше го като меч, което можеше и да даде резултат, ако целта му бе неподвижна. Обаче това съвсем не бе така. Павел също се стремеше да го удари и той трябваше да избягва ударите му. Досега Васили успяваше да се отбранява, но не и да напада.

Александра презрително наблюдаваше как двамата се дебнат един друг. Павел не знаеше много добре как да борави с камшика, но със сигурност владееше това оръжие много по-добре от Васили. Само благодарение на късмета си и на бързите си рефлексии, Васили бе избягнал камшика на противника си.

В следващия момент Павел го улучи. Ударът не бе много силен. Меката кожа се изви над гърба му, премина покрай ребрата му, но го удари в гърдите. Златистата му кожа бе прорязана от дълга червена диагонална ивица. Васили едва забележимо трепна, но Александра не бе предвидила собствената си реакция при вида на кървавочервения белег.

Обзе я неистово желание да сграбчи камшика си от Васили и да стовари поне сто удара върху гърба на проклетия бандит. Това би й отнело не повече от две минути. Познаваше всяко място по тялото, което бе особено чувствително. Никога не пропускаше целта си. Само след миг Павел би се гърчил на пода и би крещял от болка...

Александра с усилие се въздържа. Пъхна ръце в джобовете на палтото си и се опита да се концентрира върху това, което ставаше пред нея. Едва успя да се въздържи и да остане на мястото си, но бе прекалено ядосана, за да си замълчи.

— Силата на замаха е в китката! — изкрещя тя на Васили. — Удари силно! Хайде!

Васили я чу. Не би и могъл да не я чуе. Беше унижително, само като си помислеше, че ако Александра бе на неговото място, двубоят отдавна щеше да е свършил. От всички оръжия Павел да избере именно това, което тя владееше до съвършенство!

Освен това Васили нямаше представа какво иска да му каже тя. Следващият удар на Павел го улучи в меката част на корема му, малко над слабините. Преряза го остра болка, имаше чувството, че са го разпорили и вътрешностите му всеки момент ще се изсипят на земята. Но когато сведе поглед, не видя нищо друго, освен нова червена ивица. Достатъчно! Веднага ще сложи край на това безумие. Тъкмо щеше да се обърне към Павел, за да му съобщи намерението си, когато Александра отново изкрещя.

— По дяволите, това не е меч, Петров! Не използвай камшика по този начин!

Васили стисна зъби и опита отново. Но отново не постигна нищо. Кожата на неговия камшик само докосна Павел, без да му причини болка. Бандитът побърза да нанесе два последователни удара, които попаднаха точно в целта. Бе засегнато едното рамо на Васили, от което започна да се процежда кръв.

— Откажи се, Петров, не можеш да победиш! — изкрещя в този момент Александра.

В същия момент обаче Васили реши да ѝ покаже, че греши. Но нямаше да го постигне с камшика, разбира се. Не можеше да очаква да започне да си служи свободно с него, без преди това да е получил няколко урока, а един двубой не бе нито времето, нито мястото да се научи. Затова той отпусна камшика до единия си крак, създавайки по този начин впечатление, че е готов за следващ удар, а когато Павел замахна за пореден път, Васили не се опита да избегне удара. Вместо това сграбчи камшика на противника си, измъкна го от ръцете му, в същия миг захвърли и собствения си, и заби юмрук в лицето на Павел.

Бандитът се строполи на земята. Носът му сигурно бе счупен, но в този момент той не осъзнаваше това. Васили беше си отмъстил и се чувстваше напълно доволен, че бе повалил този човек само с един удар — поне докато не си спомни за собствените си рани.

— Ако си имал намерение да действаш по този начин, Петров, защо, по дяволите, не го направи по-рано?

Александра се бе приближила изотзад, в думите и погледа ѝ се четеше убийствена ирония. Васили не се обърна към нея. Нямаше намерение да ѝ обръща внимание, но въпреки това не можа да се въздържи да не изръмжи предупредително:

— Затваряй си устата, Алекс!

Лазар също се приближи, но застана от другата му страна.

— Раната на рамото ти не кърви обилно, но трябва да се почисти и да се превърже, преди да се махнем оттук.

Александра бе взела камшика си от мястото, където го бе захвърлил, но Васили знаеше, че не може да се надява тя да последва съвета му.

— Ето, това е удар! — каза тя и замахна.

Камшикът изплющя, най-крайната му част се уви като змия около крака на един стол. Александра дръпна леко, столът се плъзна по пода и се удари в коленете на Васили. Изражението на лицето му бе такова, като че всеки момент бе готов да я убие, но тя, изглежда, не забелязваше.

— Седни и позволи на приятеля си да се погрижи за теб — заповяда тя с властен, нетърпящ възражение тон.

— Млъквай, Алекс!

Тя отново си позволяваше да се отнася към него като към дете и то пред Лазар, и всички останали. По време на двубоя го бе посъветвала гневно какво да прави. За пръв път му хрумна, че причината може и да не беше единствено тази, че го смяташе за несръчен, както си беше помислил тогава. Може да го бе направила от тревога и загриженост за него, а тази възможност, колкото и невероятна да му се струваше, го хвърляше в паника, което изобщо не му помагаше да се справи с възникналата ситуация. Ако отгоре на всичко тя започнеше да изразява искрената си благодарност към него, сигурно щеше да я убие.

Александра от своя страна също преживяваше емоционален катаклизъм, по-голямата част от която беше чиста паника, в която бе изпаднала още от миналата вечер, когато разбра, че са съвсем близо до Кардиния. Това, което я тревожеше и в същото време я ядосваше, бе, че по време на двубоя ужасно се бе страхувала за Васили. А и фактът, че сега определено му бе задължена, изобщо не ѝ помагаше да се почувства по-добре. Благодарността, която изпитваше към него, изобщо не се връзваше с останалите ѝ чувства. А това, че трябваше да го признае, я караше да се чувства унижена.

Но най-лошото от всичко бе, че изпитваше смешното желание по някакъв начин да облекчи болките му, въпреки че не знаеше как и не

смееше дори да опита. Чувствата ѝ постепенно взимаха връх над нея и тя вече не притежаваше никакъв контрол над тях.

Ако не бе заслепена от собствените си чувства, Александра сигурно би забелязала, че не болката го правеше толкова сприхав и раздражителен, а самата тя. По-добре щеше да бъде, ако бе последвала съвета му и не бе казала нищо повече. Упоритостта определено имаше и своите отрицателни страни.

— Трябва да ти благодаря...

Васили я прекъсна, преди тя да успее да каже още нещо. Знаеше един сигурен начин да спре благодарностите ѝ, които не искаше от нея, и не се поколеба да го използва.

— Преди да кажеш още нещо, Алекс, за което после ще съжаляваш, трябва да знаеш, че не се старая да върна конете заради теб. Ако се случи най-лошото и ние все пак се оженим, нямам намерение да изгубя печалбата, която ще ми донесат, когато ги продам.

Александра прие думите му точно така, както бе очаквал. В един миг Васили си помисли, че тя ще изпробва камшика си върху него и то с цялото умение, на което е способна. Знаеше, че ще стане така. Лазар също. Никога не я беше виждал толкова ядосана.

За негово най-голямо учудване, тя съвсем не реагира по този начин. Стиснала зъби и юмруци, тя му отвърна със спокойствие, което го удиви.

— Няма да продадеш конете ми!

— Не мисля, че ще имаш някакво право на глас по този въпрос — отвърна той.

Това вече Александра не можа да понесе. Яростта ѝ се отприщи и тя изкрещя:

— Но преди това ще те видя да гориш в деветия кръг на ада, граф Петров.

— Ако не развалиш проклетия годеж, нищо чудно и да се озова там! — не ѝ остана дължен той.

— Вече ти казах, че не мога да го направя. Дала съм обещание!

— Боже господи! Жените всеки ден нарушават обещанията си. Кое те прави по-различна от тях?

— Тук става дума за чест — отвърна тя с леден тон. — Нещо, което не съм изненадана, че не познаваш.

След като му захвърли в лицето тази смъртна обида, Александра излезе от стаята с гордо вдигната глава. Побеснял от гняв, Васили понечи да я последва, но Лазар го спря.

— За бога, остави я на мира, преди да си си навлякъл още неприятности.

— Чу ли я какво каза?

— Да, чух я. Ако питаш мен, сам си го изпроси — отвърна безцеремонно Лазар. — Какво, по дяволите, те прихвана, за да ѝ кажеш, че ще продадеш конете ѝ?

— Принуден бях да го направя. Не я ли чу? Беше готова да ме обсипе с благодарности!

— Боже опази!

— Благодарността и омразата са несъвместими — отвърна Васили, като се опита да обясни мотивите си. След това въздъхна и дори седна на стола, който Александра му бе дала. Изведнъж се почувства уморен. — Знаеш ли, Лазаре, все още не ме напуска проклетото чувство, че съм хванат в капан.

Внезапната промяна на темата накара Лазар да застане нащрек.

— Вероятно защото разчиташ на майка си да уреди този въпрос, а и нямаш доверие на Александра, че ще се държи така, както се надяваше по-рано.

— Не, не е така. Не се съмнявам, че майка ми ще бъде ужасена от Алекс. Но нещо ми подсказва, че никога няма да мога да се отърва от тази жена.

ГЛАВА 28

Столицата на Кардиния блестеше като диамант сред покритата с мъгла долина. Точно така я видя Александра, а мрачното време бе в пълна хармония с душевното ѝ състояние. Но дори когато мъглата се вдигна и слънцето огря павираните улици, настроението ѝ не се подобри.

Това бе голям град, разраснал се далеч зад първоначалните крепостни стени. Самите те бяха толкова стари, че на места дори бяха порутени.

Мъглата се бе появила същата сутрин, когато излязоха от предпланините на Карпатите, след като бяха прекарали нощта в ловната хижа на крал Стефан. Напълно оправдано, хижата можеше да бъде наречена усамотена, тъй като се оказва място, което кралят посещаваше, когато искаше да остане сам, а единствената спалня свидетелстваше за това, че тук той не водеше приятелите си със себе си. Разбира се, Стефан разполагаше и с други хижи, които бяха по-големи, но тази бе най-близо до планините.

Конюшната не бе достатъчно голяма, за да побере всички коне, но и снегът не бе достигнал до тези части на планините и климатът не бе по-различен, отколкото в руските равнини. Тъй като групата се състоеше от много хора, които трябваше да се подслонят за през нощта, цяло щастие бе, че антрето в хижата бе голямо.

Александра, която още бе ядосана на Васили за намерението му да продаде конете ѝ, дори не попита дали може да използва спалнята, просто му заяви, че се настанява там. Васили, чието настроение също не се бе подобрило, изпита желание да я подразни.

— Така ли?

— Няма да е зле да свикнеш на известни неудобства — отвърна тя. — Скоро ще се сдобиеш и със съпруга!

— Няма ли да споделиш леглото си с мен?

— Дори не си го и помисляй! — С тези думи тя тръшна вратата под носа му.

Оттогава не бе му продумала. Но гневът ѝ не трая дълго и скоро отстъпи място на меланхолия. Изминалите няколко дни бяха мрачни и мъгливи и откакто бяха тръгнали за Кардиния, Александра никога не бе изпадала в по-мрачно настроение.

Нина и братята ѝ също не можаха да я развеселят, въпреки че Конрад беше на мнение, че Васили всъщност няма намерение да продаде конете ѝ.

— Той е много богат, затова едва ли се нуждае от парите, които тези коне биха могли да му осигурят. Защо ще ги продава?

— За да ми отмъсти, че не го спасих от орис, по-лоша и от смъртта — отвърна тя с мрачна ирония.

— Ако той иска да се спаси, може и сам да го направи — заключи мъдро Конрад.

— Мислиш ли, че не съм му го казвала?

Нина също не ѝ помогна, особено когато вчера се обърна към нея с думите:

— Лазар ме попита защо не искаш да се омъжиш за Васили.

— Не си му казала, нали?

— Това тайна ли е? — би попитала Нина с най-невинно изражение.

— Това изобщо не е тяхна работа.

В отговор Нина само недоволно бе изсумтяла.

— Но определено е работа на Васили и ти би трябвало да му кажеш.

— Той никога не ме е питал. Ти не си разказала на Лазар всичко, нали?

— Имаш предвид за онези изгубени години? — Когато забеляза, че Александра се изчерви, Нина излъга. — Не, разбира се, че не. Казах му да пита теб.

А Александра прие, че след като до този момент той не бе дошъл при нея с въпросите си, сигурно е загубил интерес. Можеше само да се надява, че Лазар няма да спомене за това пред Васили. Не можеше да каже обаче защо се чувстваше по този начин.

Дори и Васили да научеше за Кристофър, това едва ли би имало някакво значение. Ако той имаше намерение да се оттегли заради друг мъж, постъпвайки като благородник, той щеше отдавна да го е

направил и то заради самия себе си. Не беше и поради това, че той щеше да се засегне. Него изобщо не го бе грижа на нея.

Александра предположи, че причината е в смущението и объркването ѝ. Просто не искаше той да знае, че бе чакала седем години един мъж — и че все още го чакаше.

Сега, когато язدهа през града, в който Александра бе сигурна, че никога няма да стъпи, бе по-унила от всякога. Направи всичко, за което бе могла да се сети, за да накара Васили да се откаже от годежа, но ето че все още бе сгодена за него, а времето ѝ изтичаше.

Щяха да я отведат в къщата на семейството му. Някой ѝ бе споменал, че отиват там. Знаеше, че ще се срещне с майката на Васили и се страхуваше от тази среща, защото тогава годежът щеше да изглежда окончателен и невъзвратим.

Александра още не бе решила дали да продължи да използва хитрините си и пред графинята, или да се откаже, тъй като за Васили не бе имало никакво значение, че се бе държала като недодялана провинциалистка. Дали това щеше да има значение за майка му? А ако имаше, дали тази жена имаше достатъчно влияние върху сина си, за да го накара да промени решението си за годежа? Вероятно не, но Александра предположи, че дори шансът за това да бе нищожен, тя трябваше да опита. Въпреки това щеше да бъде много трудно да се държи скандално и невъзпитано пред друга жена от благороден произход. Много по-трудно, отколкото пред Васили и хората му. А тази жена бе съпруга на най-добрия приятел на баща ѝ!

Но това не бе всичко. Откакто бяха напуснали селото на бандитите, едно малко, предателско гласче не преставаше да ѝ нашепва да спре да се съпротивлява и да се омъжи за този мъж. Разбира се, Александра отказваше да го слуша. Съществуваха хиляди причини да не може или да не иска да се омъжи за него и само една да иска, и да няма нищо против да го направи. За *тази* причина тя изобщо не трябваше да научава, не и преди сватбата.

Когато Васили не бе близо до нея, можеше лесно да се укорява, че си мисли за това. Но когато той бе наблизко или когато се улавяше, че го гледа, тя си припомняше толкова ясно любовната нощ, че само при спомена оставаше без дъх. А през нощта, когато нищо друго не отвличаше мислите ѝ, споменът за нежността и ласките му отново я заливаше. Това, което увеличаваше отчаянието и униението ѝ, бе

страхът, че ако се случи най-лошото и се принуди да се омъжи за него, може да забрави всички причини, поради които той щеше да бъде ужасен съпруг, и да се отдаде само на удоволствието от близостта му.

Можеше да се каже, че това няма да се случи, но нали първа бе отрекла, че някога ще се поддаде на зова на плътта, но все пак го бе направила. Бе повече от сигурно, че пак ще го направи, макар сега да си казваше, че не желае Васили.

Тя не искаше да идва и в Кардиния, но ето че се намираще тук и скоро щеше да се омъжи. Кога ли ще се състои сватбата? След дни или седмици? Нямаше значение кога, за нея щеше да е твърде скоро. А и каквото и да измислеше, за да забави сватбата, то нямаше да трае дълго.

Александра буквално се поболяваше от тревоги, а това много вероятно бе да се превърне в забавяне, за което не беше помисляла. Дали пък не се притесняваше от срещата с майката на Васили? Ако тази жена я посрещнеше с отворени обятия, Александра чувстваше, че няма да издържи.

Александра потръпна само от мисълта за това. Тази среща поне можеше да бъде отложена малко. С тази цел тя насочи Гордостта на Султана към дорестия кон на Васили.

— Заедно с майка си ли живееш, Петров?

Той я погледна с изненада, която Александра бе сигурна, че не бе искрена.

— Значи си решила отново да ми говориш?

— Значи си забелязал, така ли?

— Да, така е. Това, за което съжалявам обаче, е, че отново си решила да изпробваш острия си език върху мен.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не, не живея с майка си.

— Тогава, покажи ми къде живееш.

Този път той наистина се изненада.

— Сега?

— Точно така, сега.

Васили си помисли за Фатима и за бурните ѝ приветствия всеки път, когато се връщаше вкъщи, дори след кратко отсъствие, и поклати глава.

— Това е ергенско жилище. Не е правилно да те водят там, преди да сме се оженили.

Отрицателният отговор само засили упоритото ѝ желание да постигне своето.

— Ако се безпокоеше за това, кое е правилно и кое не, нямаше да се жениш за мен. Покажи ми дома си или ще кажа на казаците да направят лагер точно тук, на улицата.

— Ако направиш това, ще те арестуват.

— Наистина ли? — попита заинтригувана. — Значи си мислиш, че бих предпочела затворническа килия...

Васили почувства как гневът му започва да се надига.

— А какво ще кажеш за тъмницата? Това поне може да се уреди.

В Кардиния нямаше тъмници, но в този момент Васили си помисли, че няма да е зле да нареди да построят една за нея. А Александра, от своя страна, започваше да се изпълва с подозрения. Бе го помолила за нещо толкова просто, а той очевидно увърташе.

— Да не би да има в къщата ти нещо, за което аз не трябва да знам?

— Просто, след като пристигнахме, имам да върша твърде много неща, които не включват да те развеждам...

— Добре! — прекъсна го рязко тя. — Тогава ще я разгледам някой друг ден, без теб. Сигурна съм, че някой от слугите на майка ти няма да има нищо против да ме разведе.

Разбира се, всеки един от слугите на графинята с удоволствие би свършил тази работа. Нищо не би могло да се случи, ако Александра се появеше в къщата в негово отсъствие. Но Васили не искаше да рискува. Заплахите ѝ спрямо любовниците му бяха твърде сериозни, за да ги подцени.

— Винаги ли ще се държиш по този начин? Винаги ли ще ми бъде толкова трудно с теб? — попита той, като дори не се опитваше да крие раздражението си.

Тя му се усмихна едва забележимо.

— Заради теб, винаги ще се старая.

— В такъв случай, добре дошла в скромното ми жилище — отвърна сухо той и посочи къщата, край която бяха минали току-що.

Тя му хвърли недоволен поглед.

— Наистина ли ще отнема чак толкова от безценното ти време?
— Гласът ѝ бе пропит от ледена ирония.

След като каза това, Александра обърна коня си и го насочи към красивата градска къща, която ѝ бе посочил Васили.

Васили не отговори. Извика на Лазар, който бе избързал напред, да продължи с фургоните и конете. В този момент Александра осъзна, че ще остане насаме с него и почти се отказа от намерението си да разгледа дома му. Но в голямата триетажна къща със сигурност имаше прислуга. Никой с богатството на Васили не би уволнил слугите си само защото ще отсъства месец-два.

Предположението ѝ се оказа вярно. Когато двамата застанаха пред входната врата, Васили силно почука. Докато чакаха да им отворят, Александра усети, че той не е само раздражен от неочакваната ѝ молба. Изглеждаше някак... нервен. Възможно ли бе? Действително ли се притесняваше какво ще каже тя за дома му? Твърде съмнително. Сигурно си въобразяваше, а и защо трябваше да се интересува от чувствата му? Беше прекалено разочарована, че къщата му се оказва толкова близо и посещението нямаше да отнеме толкова време, колкото си бе мислила отначало. Отново започна да я обзема мрачно настроение, а заедно с него — и една съвсем нетипична за нея апатия. Какво значение има, ако майка му не я хареса? Какво толкова, ако баща ѝ изпадне в ужас, когато научи за скандалното ѝ държание? Какво от това, че ще изгуби Кристофър, ако този брак се състои?

Вратата се отвори и на прага застана слуга, който поздрави Васили с дрезгав глас и който я порази с фигурата си. Той беше най-високият и най-едър мъж, когото някога бе виждала, истински великан. Човекът бе с набръчкано от старост лице и побелели коси. Александра си помисли, че той би трябвало отдавна да се е пенсионирал. Беше твърде стар за иконом, какъвто очевидно беше, тъй като веднага започна да дава заповеди на няколко слуги, един, от които веднага се погрижи за конете им. Александра си каза, че в разцвета на младостта си той, изглежда, не е имал никакви проблеми да държи настрана нежелани посетители.

В този момент Васили му казваше — като го нарече Маурус — че сега няма да остане в къщата, а ще се върне по-късно тази вечер. Той дори не си направи труда да я представи, затова Александра им

обърна гръб и с огромен интерес се огледа наоколо — намираше се в най-красивото антре, което бе виждала някога.

Белият мраморен под отразяваше светлината, идваща от огромните прозорци с цветни стъкла над вратата. Тази прекрасна палитра от цветове превръщаше дори трите огромни кристални полилея, които висяха от тавана на втория етаж, в блестящи скъпоценни камъни. Антрето бе дълго и доста широко, в средата му се виеше огромно стълбище, а коридорите от двете му страни водеха към вътрешността на къщата.

От лявата страна на антрето се виждаха много затворени врати, а от дясната имаше само две двойки двойни врати; първите бяха отворени и разкриваха част от някакво помещение, на пода, на което се виждаше бял килим. Александра успя да забележи част от мебелировката от палисандрово дърво — един диван с тапицерия в светлосиньо и златисто, и няколко стола, което показваше, че това е приемна.

Цели редици картини с различна големина украсяваха стените, имаше също огромни огледала с дебели, инкрустирани рамки, пред които на специални поставки бяха наредени парникови цветя. За нея тези цветя бяха много приятна гледка, още повече сред зима. Внезапно, над няколко червени рози, Александра видя образа си в едно от огледалата и поразена, отстъпи крачка назад.

Върху дрехите ѝ не се бе наслоил обичайният слой прах — пътищата, по които бяха минали предния ден, бяха добре поддържани — но както ставаше винаги, множество непокорни къдрици се бяха измъкнали от кожената ѝ шапка. Забеляза на брадичката си някаква черно петно, но не можеше да каже от какво е. Разбира се, дрехите ѝ бяха измачкани, тя изглеждаше изморена — по-точно изцедена — но това не бе чудно. Бе предприела пътуване, което обикновено отнемаше три седмици, сега бе отнело пет, заради товарните коли, но Васили бе успял да направи така, че да се движат през по-голямата част от деня. Тъмните кръгове под очите ѝ обаче бяха причинени от безсъние — онова малко, предателско гласче бе продължило да я измъчва, особено през изминалата нощ.

Александра се запита дали да остане в този ужасен вид за първата среща с майката на Васили, или да използва няколко минути, за да оправи външността си. Не можеше да направи нищо за кръговете

под очите си, но Васили сигурно би могъл да нареди на някоя прислужница бързо да изглади дрехите ѝ. А косата си лесно би могла да...

— Господарю!

Александра рязко се обърна. Първото нещо, което видя, бе как Васили обърна очи към тавана, а от стълбището се дочу звук от бързи стъпки. Една дребна, чернокоса жена, облечена с копринен кафтан на цветя — дрехата би била по-подходяща за спалнята, отбеляза си веднага Александра — тичаше надолу по стълбите. Жената бе на около двадесет и две — двадесет и три години и бе изключително красива. Дългата ѝ черна коса стигаше почти до коленете ѝ, имаше огромни тъмнокафяви очи, а тялото ѝ бе крехко и грациозно. Непознатата притежаваше екзотична красота и с всяко свое движение и жест излъчваше чувственост.

Александра повдигна учудено едната си вежда и се обърна към Васили.

— Господарю?!

— Фатима беше робиня, когато ми бе подарена — отвърна раздражено той. — Аз я освободих, но тя е родена в харем и настоява да ме нарича...

Точно в този момент Александра трябваше да го прекъсне, защото Фатима вече се бе приближила до тях и се готвеше да се хвърли в прегръдките на Васили.

— Стой, където си! — извика Александра с такъв тон, който би спрял и цял батальон.

Бившата робиня веднага се подчини. Странно, но Александра не се ядоса, въпреки че положението на тази жена в къщата бе повече от очевидно. Само преди няколко дена щеше да изпадне в ярост. Но днес настроението ѝ бе толкова мрачно, бе обзета от отчаяние и безпомощност, които не оставяха място за никакво друго чувство.

Ако не се налагаше, заради Васили да поддържа вече възприетия вече начин на поведение, нямаше изобщо да спре момичето, сигурно щеше да се измъкне тихо и да остави двамата любовници да се наслаждават на любовта си. Сега поне разбра защо той не искаше да я доведе тук. Можеше да види също така, че той очакваше атаката ѝ, подготвен за най-лошото.

Тя успя наистина да го изненада, като спокойно се обърна към Фатима.

— Ще трябва да си намериш друго работно място.

— Но аз живея тук, господарке.

— Вече не. Твоят *господар* ще се жени.

Фатима се обърна към Васили, като очевидно си мислеше, че той, като мъж, ще има последната дума по въпроса. И за да се увери, че решението му ще бъде в нейна полза, очите ѝ плувнаха в сълзи.

Точно в този момент Александра се ядоса. От всички неща, да избере сълзите, за да въздейства на инстинкта му да я защити! Като че ли той имаше такъв! Александра нямаше намерение да позволи в нейно присъствие тази жена да му въздейства!

Васили забеляза как тя извади камшика от пояса си, но преди да я достигне, за да ѝ попречи да го използва, тя успя да изплющи с него един път. Този звук му припомни болезнено белезите, които все още носеше от камшика на Павел, но това не би го спряло да ѝ отнеме камшика, ако тя се опиташе да го използва срещу Фатима. Но тъй като всичко, което бе направила досега, бе да привлече вниманието на Фатима, очите, на която се разшириха от страх, Васили реши да не я дразни повече... по дяволите, не можеше да рискува.

Сграбчи камшика от ръката ѝ, но тя само му хвърли изпълнен с отвращение поглед.

— Би трябвало да си спомниш, че първо отправям честно предупреждение, Петров. Освен това имам и други камшици. — След това тъмносиният ѝ поглед попадна на Фатима и лицето ѝ придоби заплашително изражение. — Ако искаш отново да споделяш леглото му, ще трябва да си платиш, и то скъпо. Сигурна ли си, че искаш да поемеш този риск?

Фатима бе прекалено изплашена, за да отговори. Тя само изпищя и изтича да се скрие във вътрешността на къщата. Васили се разкъсваше от желанието да изтича след нея и да я увери, че не се намира в опасност, поне не още, и след това да извие врата на Александра. Той пристъпи заплашително към нея.

Александра направи крачка назад, но изражението ѝ не се промени. Изглеждаше така, сякаш сега, когато останаха сами, бе готова да издере очите му, но се задоволи със словесна атака.

— Ти си най-коварният, вероломен, похотлив и презрян мъж, който някога се е раждал! Отиде да вземеш бъдещата си жена, но остави любовницата си в собствената си къща? И не можа дори да я преместиш някъде другаде?

Александра крещеше. Той ѝ отвърна измамно тихо, като я принуди да отстъпи още една крачка назад.

— Отидох в Русия, за да се отърва от бъдещата си жена, а не да я водя у дома. Предполагаше се, че ще имаш достатъчно здрав разум, за да видиш, че ние не си подходяме. Колкото до другото, останалите ми любовници живеят отделно и Фатима ще бъде преместена в друга къща преди края на този ден.

— И ти няма да се откажеш от тях?

— Предупредих те, че няма да го направя, скъпа. Тогава защо не се съвземеш и не разбереш, че имаш основателна причина да разтрогнеш този абсурден годеж?

— Не съм обвързана единствено с този договор, глупак такъв, бях дала дума на татко да се омъжа за теб. Кога най-сетне самият ти ще разбереш, че това означава, че ще удържа думата си независимо какво ще направиш, с изключение само на едно. Кажу ми, че не искаш да се ожениш за мен, и това ще сложи край на всичко.

Още една стъпка и тя се намери до стената, а той я заклеци, като постави ръцете си от двете ѝ страни.

— Започвам да очаквам с нетърпение този брак. Така ще мога да прекарам остатъка от живота си, като те карам да страдаш.

Александра бе твърде ядосана, за да позволи думите му да я уплашат.

— Страданието често изисква компания, *скъпи* — срязва го тя. — Така че не си мисли, че ще страдам сама.

Сведе глава, изплъзна се изпод ръката му и се отправи към изхода.

ГЛАВА 29

Божик чакаше господарката си на прага на къщата. Александра се укори, че го беше забравила. Откакто ги бе връхлетяла снежната буря, когато не бе могъл да я намери, той не бе я изпуснал от поглед... и какво я бе прихванало, че отново да се разгневи толкова? Не я интересуваше колко държанки има Васили. Други? Той бе казал *други*, кучият му... не, по дяволите, разбира се, че това не я засягаше. Да, наистина, бе необходимо да направи нещо, но само за да поддържа тази линия на поведение, което вече бе възприела пред Васили.

Можеше само да благодари на щастливата си звезда, че Васили не си бе спомнил какво я бе предупредил, че ще стори, ако тя отново заплаши някоя от любовниците му. Бе благодарна също за това, че бе успяла да излезе навреме, защото той бе толкова близо... Отново бе почувствала топлината и замайването, които предизвикваше физическата му близост. Страхуваше се. Защото знаеше какво щеше да се случи, ако отново изгубеше контрол над чувствата си.

Васили здраво стисна очи, но все още долавяше аромата ѝ, все още виждаше сините очи, потъмнели от гняв и страст... Изстена и подпря глава на стената. Не бе помръднал от мястото си, след като тя бе излязла. Разбира се, че можеше да постави чувствата и желанията си под контрол. До този момент бе успял да го направи. Какво го бе прихванало, че отстъпи на молбата ѝ? Трябваше да ѝ каже направо, че мисли, че тя блъфира, и да остави да направи бивак наред улицата. Ако я арестуваха, можеше веднага да заповяда да я освободят. Но когато Александра се изправеше пред съдията, Васили щеше да настоява да я поставят под негово попечителство. Тази мисъл предизвика у него такива представи, че от гърдите му неволно отново се отрони стенание.

Сега единствената му надежда бе майка му и адът, в който се бе озовал, можеше да свърши още същия ден. Още първата среща на

графиня Мария с Александра можеше да стори това. Господи, тя си бе тръгнала и бе затръшнала вратата след себе си, прекалено ядосана, за да го изчака да излезе. Представи си я изгубена в този голям град. Тя беше съвсем сама, а и с дрехите, с които беше облечена... мъжете нямаше да се поколебаят да ѝ направят неприлични предложения. А той ѝ бе взел камшика! Бе я оставил напълно беззащитна!

Завладя го смразяващ страх. Васили се втурна във вратата, плувнал в студена пот, а страхът му нарасна още повече, когато видя, че прислужникът държи само неговия кон. Александра не се виждаше никъде.

— Дамата попита ли как да стигне до дома на майка ми? — попита Васили, като се метна на седлото, но прислужникът само го погледна объркано.

— Дама ли, сър?

— Говоря за жената, която пристигна с мен — отвърна нетърпеливо Васили.

— Не, сър. Но я чух как нареди на кучето си да намери някаква жена на име Нина.

Тези думи изобщо не успокоиха Васили и той подкара коня в галоп, надявайки се да настигне Александра, преди да си е навлякла куп неприятности. Но когато пристигна във фамилната къща, все още не бе успял да я намери, а докато открие графинята, която бе в оранжерията, бе останал без дъх.

— Къде е тя? — изкрещя, без дори да осъзнава какво прави.

Мария го погледна с широко отворени от възмущение очи.

— Нямаше те цели три месеца, Васили! Това ли е поздравът, който заслу...

— Майко, Александра тук ли е?

— Не, не е тук — отвърна тя. — И как така тя не е с теб? Пристигнаха само слугите ѝ, а последният от тях — само преди няколко минути.

Като чу това, той видимо се успокои.

— Да не би този слуга всъщност да е бил жена?

Мария се намръщи.

— Предполагам, че е твърде вероятно. Искам да кажа, че след като вече го спомена, да, така беше.

Страхът му се изпари на мига, но почувства такава слабост, че трябваше да седне на най-близката пейка. Мария, която го наблюдаваше внимателно, присви подозрително очи.

— Не искаш да кажеш, разбира се, че тази жена е баронеса Рубльова!

Би трябвало да изпита гняв заради тревогата, която му бе причинила, но вместо това Васили откри, че се усмихва.

— Страхувам се, че е така.

Мария беше ужасена.

— А аз я изпратих в помещенията на прислугата!

При тези думи Васили избухна в гръмогласен смях.

— Никога не съм се чувствала толкова неудобно! — заяви покъсно Мария на сина си. — Но защо тя не каза нищо?

Намираха се в гостната и чакаха Александра да се присъедини към тях за вечеря. Преди това Васили бе ходил в двореца, за да уведоми братовчед си, че се е върнал, но Стефан бе свикал министрите си на съвещание, затова Васили остави съобщение, че ще отиде на следващия ден. След това бе имал достатъчно време да се върне вкъщи и да се преоблече за вечерята, която не би пропуснал за нищо на света. Освен това трябваше да успокои и Фатима.

Тук вече търпението му бе подложено на сериозно изпитание. През цялото време Фатима не спря да плаче. Досега бе отстъпвал пред сълзите ѝ, но този път не можеше да си го позволи, защото знаеше, че Александра много скоро ще открие истината. Освен това самият той мислеше, че е много по-лесно засега да отстрани Фатима от дома си, отколкото отново да се разправя с разярената Александра. Но дори и когато каза на любовницата си, че преместването ѝ е само временно, тя пак не можа да се успокои.

Знаеше, че най-лесният начин да я убеди, че всичко ще бъде наред, бе да я люби, но странно, не изпитваше и най-слабото желание да го направи. Дребното, крехко тяло на Фатима вече не го изкушаваше както преди, не и когато бе в състояние да мисли само за съблазнителните извивки и прекрасните гърди, които шепите му не можеха да поберат... господи, не отново!

С усилие се върна към настоящето и към въпроса на майка си.

— Александра не е казала нищо, защото такива неща просто не я интересуват. Можеше спокойно да я изпратиш в конюшните и тя щеше да е щастлива.

— Какви са тези нелепи приказки? — възмути се Мария. — И защо беше облечена по този начин? Да не би нещо да се е случило с дрехите ѝ?

Васили сви рамене.

— Тя донесе цяла планина от куфари, но дали в тях има и една рокля, не бих могъл да знам. Виждам съм я облечена единствено така, както си я видяла и ти.

Мария присви подозрително очи. Той не можеше да не забележи колко е недоволна от него.

— Ти продължаваш да ми се подиграваш, нали? Наистина, Васили, не намирам нищо смешно в това.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлив да го чуя, майко. Всъщност не мисля, че тази вечер ще видиш нещо, което да намериш смешно или приятно.

— И какво трябва да означава това?

— Той говори за мен, мадам — обади се Александра, застанала в рамката на вратата. — Тъй като не може да ме понася, сигурно приема, че и вашето отношение ще е същото.

— Мое скъпо момиче, откъде ти хрумна тази... мисъл?

Васили с мъка се удържа да не се разсмее. Колебанието на майка му се дължеше на факта, че Александра все още бе облечена в дрехите, с които бе пристигнала, само че бе свалила палтото и шапката си. А предупредителният поглед, който му хвърли Мария, трябваше да означава само, че си бе спомнила какво ѝ бе казал — че никога не бе виждал Александра да носи рокля.

Но Александра изобщо не обърна внимание на мълчаливата размяна на погледи.

— Ако не ми вярвате, мадам, просто попитайте него. Васили ме презира.

Васили трябваше да се досети, че вечерята няма да премине точно така както си бе представял. Вярно, откровеността на Александра щеше да шокира майка му, но и той нямаше да се измъкне невредим.

— Васили, кажи й, че това не е вярно! — обърна се Мария възмутено към него.

Той се подчини, а на устните му заигра лека усмивка.

— Разбира се, че не е вярно. Каквото и да изпитвам към теб, Алекс, никога не съм те презирал. Това чувство е толкова студено, а що се отнася до теб, моите чувства са... хм... много по-горещи.

Александра предпочете да пропусне покрай ушите си намека за единствената им нощ на споделена страст. Предизвика го, като повдигна учудено едната си вежда.

— Това означава ли, че ще лъжем заради майка ти?

— Не те презирам, по дяволите!

— Васили! — извика възмутено Мария.

Васили въздъхна примирено. Ако толкова скоро бе готов да загуби самообладание, никога нямаше да изкара тази вечер. Самодоволният израз на лицето на Александра изобщо не му помагаше в това отношение. Малка вещица! Правеше всичко това нарочно, за да го накара да избухне!

— Прости ми, майко. Защо не приемем, че въпросът е приключен и не се заемем с вечерята?

Мария побърза да се съгласи.

— Чудесна идея. Александра, няма ли първо да се преоблечеш?

Васили никога не бе виждал толкова фалшив израз на невинност, колкото този, който придоби лицето на годеницата му.

— Да се преоблека ли?

А майка му веднага се хвана на хитростта й.

— Да, скъпа. Ние тук се обличаме за вечеря.

Александра погледна с недоумение дрехите си.

— Но аз съм облечена.

— Не исках да кажа...

— Престани, майко — намеси се Васили. — Честно казано, не мисля, че тя има дори и една рокля.

— Разбира се, че имам — отвърна Александра. — Какво си мислиш, че има в онези куфари, които донесохме тук?

— Камшици и ками — отвърна безстрастно той.

В отговор тя се разсмя, което искрено го изненада. Смахът й стопли душата му и той й се усмихна. На Мария обаче въобще не й бе до смях.

— Утре ще продължим с темата за дрехите, Александра — заяви строго тя. — А сега, Васили, моля те да ни придружиш до трапезарията.

Васили се подчини, но се запита дали не бе по-уместно да предупреди майка си за скандалните маниери на хранене на годеницата си. Ако Мария в изумлението си обидеше Александра, тя можеше да избухне, а след това изобщо не можеше да предвиди какво ще се случи.

Както се оказа, притеснението му беше излишно. Трябваше да се досети, че Александра рядко се обиждаше, ако станеше дума за необичайното ѝ поведение. Освен това измина известно време, преди Мария да забележи, че Александра яде с пръсти. Всъщност графинята бе повече смутена, отколкото изненадана, въпреки това повдигна въпроса съвсем не внимателно и тактично. Когато случаят го налагаше, тя също можеше да бъде болезнено откровена.

— Скъпа, никой ли не те е научил на изискани маниери на масата?

— Предполагам, че са ме учили, но беше толкова отдавна, че съм забравила.

— Но защо не си възобновила заниманията си?

— Сигурно се шегувате — засмя се Александра. — Да се използват толкова много прибори за хранене е чиста загуба на време. Колкото до мен, предпочитам да го прекарам с моите бебета.

Сега вече Мария наистина бе шокирана. Обърна недоумяващ поглед към Васили.

— Нейните *бебета*?

— Става дума за коне, майко. Нова изненада.

— Наричаш нейните бебета коне?

— Не — отвърна търпеливо той. — Тя нарича *конете* си по този начин. Сама ги храни и отглежда.

— Но това е смешно, Васили.

— Съвсем не съм искал да прозвучи така.

Александра почувства върху себе си изпълнения с изумление и недоверие поглед на Мария, но не я бе грижа. Да се преструва пред тази жена в присъствието на Васили, се оказа по-лесно, отколкото си бе мислила. Разбира се, той нямаше да остане тук през цялата вечер. След вечеря сигурно щеше да се върне в собствената си къща и...

— Кажи ми, Петров, колко други държанки имаш, освен онази в къщата ти.

Мария се вцепени, а Васили почти се задави. Не може да повярва, че Александра, въпреки всеизвестната си прямота, ще повдигне тази тема пред майка му. И откъде ѝ бе хрумнало това, по дяволите? Но поне гневът ѝ бе насочен към него, а не към майка му. Не би могъл и да се надява на по-добро стечение на събитията. *Това* несъмнено ще е капката, която накрая ще прелее чашата на търпението ѝ.

— Имам само още три — отвърна той, като усети как погледът на майка му се премести върху него, но не отдели своя от Александра.

А Александра бе направо бясна. Много добре, помисли си Васили.

— Само още три? И ти ги издържаш всичките, плащаш им и развратничиш с тях?

Васили отново щеше да се задави. Графиня Мария също. Васили дори не смееше да погледне към нея. Въпреки че очакваше нещо подобно от Александра, почувства как страните му пламват от неудобство. Годеницата му вече не би могла да го изненада с нищо повече. Някак си успя да ѝ отвърне спокойно.

— Точно така.

— Ще ги открия, Петров, всяка една от тях, не мисли, че няма да го направя. Няма да им се радваш още дълго!

— Тогава, предполагам, ще се наложи твърде често да посещавам теб, не мислиш ли?

— В дома на майка ти? — възрази тя, а в гласа ѝ се долавяше триумф. — Не мисля така.

— В действителност не мислиш, че това ще ме възпре да изпълня обещанието си, нали, Алекс? — Тонът му бе измамно мек, но в него недвусмислено се долавяше предупреждение.

— За развратник като теб, не, предполагам, че не. Но Божик със сигурност ще те възпре, а отсега нататък той ще спи с мен.

Мария накрая си възвърна дар слово и се обърна към тях с висок глас.

— Кой... е... Божик?

Васили почувства как отново се изчервява. Александра толкова го бе вбесила, че за миг бе забравил за присъствието на майка си.

Когато накрая хвърли поглед към нея, се уплаши, че бе успял да я шокира не по-малко от Александра.

— Божик е хрътката й, майко.

— Няма да позволя никакви кучета в... о, боже! — Мария започна да си вее с ветрилото. — Ти определено няма да се промъкваш в стаята й, Васили, до... о, боже! Това не може да бъде... тя е... господи!

— Знам, майко — отвърна Васили със съчувствен тон.

— Ти си знаел, така ли? — Тонът на Мария бе обвинителен.

— Разбира се, не всичко. Това пътуване ми отвори очите за много неща.

— И ти не я върна на баща й?

— Доколкото си спомням, ти самата ми каза, че нямам никакъв избор — напомни й той.

— Не, разбира се, че не, но... господи, толкова е неочаквано. Една дама, която мисли, че конете са по-важни от...

Васили би желал майка му да не бе започнала с оплакванията си точно оттук, защото сега бе принуден да я спре, преди да е стигнала твърде далеч. Но знаеше много добре, че Александра нямаше да търпи никакви оплаквания, които се отнасяха до конете й.

— Тя си има свои собствени разбирания, майко — след това той се обърна към Александра и й се усмихна. — Не е ли така, скъпа?

— Мисля, че с нищо не съм заслужила да стоя тук и да ви слушам как правите анализ на характера ми — отвърна Александра и се изправи. Но в думите й нямаше гняв. Дори облиза пръстите си, преди да добави: — Ако искаш да ми кажеш още нещо, Петров, ще ме намериш в конюшнята. Не се притеснявай, че можеш да ми кажеш нещо, което не искам да чуя.

В този момент, наблюдавайки я как излиза от стаята, Васили осъзна, че тя очаква от него още същата вечер да разтрогне годежа, че всичко, което бе казала, го бе казала нарочно, за да го подтикне да постъпи по този начин. Господи, дали бе разбрала това, което и той, а именно, че графиня Мария можеше да разтрогне годежа вместо тях? Не, едва ли, сигурно само предполагаше, че може да стане така. Когато си спомни какъв език бе използвала Александра по време на пътуването, Васили осъзна, че тя можеше да бъде много по-рязка и безцеремонна. Може би се опитваше да покаже на Мария каква може

да бъде в действителност и да не шокира постоянно по-възрастната жена, както бе направила с него.

— Господи, Васили, това момиче е същинска дивачка! — възкликна Мария веднага след като останаха сами.

— Да, определено.

— Не можеш да се ожениш за нея такава, каквато е сега.

— Не мога ли?

— Разбира се, че не можеш. Тя ще направи и двама ни за срам. Трябва първо да се научи на добри обноски.

Васили не очакваше това. Но изненадата му бързо премина във веселие. Александра да бъде научена да се държи като дама? Това никога нямаше да стане.

— Не знаеш с какво се захващаш, майко. Не смяташ ли, че най-доброто разрешение на проблема е да я изпратим обратно в Русия?

Мария се замисли за момент. Но Васили познаваше начина на мислене на майка си. Той никога преди не бе бил толкова близо до женитбата и тя нямаше да се откаже толкова лесно от намерението си да го види задомен.

— Не, момичето се нуждае от малко помощ, това е всичко. Без съмнение, някога са я учили на добри обноски — все пак тя е баронеса. Както сама каза, забравила е. Баща ѝ сигурно е допуснал тя да подивее, след като съпругата му е починала.

Баща ѝ обаче си имаше любовница, която живееше в дома му. Защо *тя* не бе направила нищо за обноските ѝ?

— Александра псува като пиян моряк, служи си отлично с камшика и заплашва да отреже ушите на всяка жена, която се доближи до мен. И ти се готвиш да превърнеш такава жена в дама?

От изражението на майка си Васили можеше да разбере, че тя не му вярва и дума. Дори нямаше да продължи темата. И тя попита:

— Защо Александра отиде в конюшната по това време?

Васили изпусна дълбока въздишка.

— Защото прекарва всяка свободна минута с конете си. Не се шегувах, когато ти казах, че ги отглежда. Също така ги обучава и се грижи за тях, освен това доведе цяло хергеле със себе си.

— Е, на това трябва да се сложи край. Никога не съм чувала за занимание, което да е по-неподходящо за една дама.

— Тези коне означават всичко за нея, майко. Александра става ужасно агресивна, ако нещо ги заплашва. Хайде, давай, опитай се да я превърнеш в дама, но бих те посъветвал дори и да не споменаваш, че ще я отделиш от конете ѝ.

— Ще видим — отстъпи Мария, но само временно. Щеше да се съобрази с предупреждението на сина си и за момента нямаше да споменава животните. Но нямаше намерение да си мълчи по отношение на него, затова добави строго: — А ти, момчето ми, ще стоиш далеч от спалнята ѝ. Не мисли, че не разбирам, че преди малко разигравахте театър пред мен.

Васили се засмя.

— Ако все още не си виждала кучето ѝ, майко, мога да те уверя, че нямам намерение да се разправям с него.

— Погрижи се да не си промениш мнението, Васили. — След това графинята въздъхна. — Кучета в къщата ми. Боже господи...

Мария не довърши. Не бе необходимо.

ГЛАВА 30

Васили нямаше намерение да ходи в конюшната. Но вместо да изпрати някой слуга да прибере коня му, както правеше винаги, той предпочете да отиде сам.

Конюшната бе доста голяма, въпреки това не би могла да побере всичките бели жребци на Александра, плюс конете на слугите ѝ, ако майка му не държеше съвсем малко животни — няколко коне, които теглеха каретата, и няколко допълнителни коня за непредвидени случаи. Помещението бе толкова голямо, че, застанал на вратата, Васили не можеше да види докрай слабо осветената пътека между отделните боксове. Някъде във вътрешността едва различи гласове, след това весел смях.

Воден от този смях, Васили след миг осъзна, че се смееше именно Александра. Този звук отново стопли сърцето му, както порано тази вечер. Толкова рядко я чуваше да се смее, обикновено когато искаше да се надсмее над някого или нещо. Но сега тя се смееше весело, от сърце, и той си пожела...

Васили рязко се сепна, когато осъзна накъде го бяха отвели мислите му. Сигурно бе загубил ума си, за да дойде и да я види, когато не бе необходимо да го прави. А тя се забавляваше. Той щеше да развали всичко и... кой, по дяволите, бе той, че тя да пожелае да се забавлява с него?

С бързи, гневни крачки само за миг Васили стигна до големия, добре осветен бокс. Това, което видя обаче, веднага накара яда му да стихне.

В бокса се намираха четири от кобилите ѝ, а Александра поставяше лапа върху предния крак на една от тях. Животното бе получило лека драскотина, която изобщо не си струваше тревогата. Но не и Александра. Кобилата бе едно от нейните „бебета“ и тя не можеше да я остави просто така. Помагаше ѝ казакът Стенка, който правеше всичко друго, но не и да ѝ помага и точно това бе причината за смяха ѝ. Стенка повдигаше крака на кобилата, но всеки път го

извиваше така, че когато Александра се опитваше да постави лапата, кракът се отместваше на другата страна.

— Достатъчно, Стенка — каза тя, като не преставаше да се усмихва. — Сега си върви или ще поставя лапата върху теб, след което ще миришеш толкова лошо, че никоя жена няма...

Александра не довърши. Една от кобилите бе усетила присъствието на Васили и бе изцвила леко. Младата жена се обърна в тази посока и го видя, застанал на входа на бокса. За миг цялото ѝ държание се промени, веселието изчезна от погледа ѝ, а лицето ѝ придоби безстрастен израз.

— Да смятам ли, че вече всичко свърши? — попита тя.

Не бе му хрумвало, че присъствието му веднага би я навело на тази мисъл.

— Съжалявам, скъпа, но ние все още сме сгодени.

Александра отново си пое въздух. Само миг преди това, когато го видя застанал на входа, бе затаила дъх. Сега се чувстваше отмаляла, в което нямаше никаква логика.

Реши да не му обръща внимание и отново насочи погледа си към кобилата. Той вероятно бе дошъл само за да се оплаче от държанието ѝ по време на вечерята.

— Остави ни сами.

Думите, изречени рязко, я накараха веднага да застане нащрек. Васили бе впил поглед в Стенка, който не помръдваше от мястото си. Приятелят ѝ беше ядосан, в което нямаше нищо чудно. През последния един час бе положил всички усилия, за да повдигне малко духа ѝ и да я развесели, и след като бе успял да го постигне, никак не му харесваше, че Васили се бе появил внезапно и бе развалил всичко. Но в продължение на пет седмици Александра бе успяла да държи приятелите си и Васили далеч един от друг, и сега не им позволи да се нахвърлят гневно, нямаше да го допусне.

— Всичко е наред, Стенка — заяви тя с твърд глас. — Ще се видим утре сутринта.

Стенка кимна едва забележимо и тя довърши работата си с кобилата. По тази причина пропусна да забележи погледите, които си размениха двамата мъже. Изражението на казака говореше ясно „Ако я нараниш по някакъв начин, ще те убия!“, а погледът на Васили

недвусмислено казваше: „Сега тя ми принадлежи, затова не се бъркай!“.

Не че Васили го мислеше наистина. Съвсем не. Но искаше да остави казака точно с това впечатление.

След като Стенка излезе, Васили отново насочи вниманието си към Александра. Зачуди се защо бе накарала казака да си отиде, след като не искаше да остане насаме с годеника си, бе сигурен в това. Каквато и да бе причината, в момента определено бяха сами. Почувства как желанието отново се надига у него. Странно, но този път не изпита нито яд, нито досада. Сигурно свикваше. Но пък бе толкова лесно да я желае! Случваше се прекалено често.

Александра изми ръцете си в кофа с вода. После се изправи, погледна го и изпусна въздишка на примирение.

— Не е ли по-добре да приключваме с това?

Възможно ли бе да бе отгатнала мислите му?

— С кое?

— С оплакването ти от мен — отвърна тя. — Затова си тук, нали?

— Всъщност не — каза той. — Мисля, че вечерята мина доста добре.

— И майка ти не е бясна?

— Не. По-скоро упорита и решителна.

Той не обясни нищо повече, а се усмихна. Александра винаги се изпълваше с подозрение, когато той се усмихнеше.

— Тогава защо дойде?

— За да си взема коня.

— *Ти* си дошъл да си вземеш коня, вместо да изпратиш някой слуга? — Александра не можеше да повярва на ушите си.

— Казваш го така, като че ли никога не върша нищо сам, Алекс.

— Така е.

— Не мислиш ли, че поне веднъж можем да проведем разговор, без да спорим и без да се караме? — въздъхна той.

— Вероятно не.

— Не можем ли поне да опитаме?

Тя го погледна изпитателно, но след миг само сви рамене с безразличие.

— Имаш ли предвид нещо определено, за което искаш да разговаряме?

Нямаше. Просто не искаше още да си тръгва. Но знаеше защо, или просто така си мислеше. Младото му тяло протестираше и настояваше да бъде задоволено. Но Васили нямаше да го направи. Не бе добра идея отново да я люби, защото това щеше да доведе до нови усложнения — освен това нищо чудно той да се прирасти към тази жена.

Но тъй като нямаше определена тема, по която искаше да говори с нея, той заговори за първото, което му дойде наум.

— Забелязах, че колите са все още пълни. Нямаш ли намерение да наредиш да ги разтоварят?

— Взех няколко куфара и ги внесох в къщата. Не виждам причина да разопаковам останалото.

Тя, изглежда, бе готова да си тръгне всеки момент. Васили осъзна, че тази мисъл изобщо не му харесва. Дори изпита страх, че никога повече няма да види...

— Трябва да тръгвам — заяви рязко.

— Колкото за днешния ден... — каза тя едновременно с него, но след като разбра какво каза той, просто добави: — Няма значение.

Бе опитал, наистина бе опитал. Но ако самата тя се готвеше да повдигне въпроса за обещанието му, че ще я люби на всяка цена, ако прояви насилие, как да го отмени без внимание?

— Ела с мен вкъщи, Алекс, веднага.

В очите ѝ лумнаха гневни пламъци, не толкова от неочакваната молба, колкото от факта, че той бавно започна да се приближава към нея.

— Защо?

— Защото нямам намерение да те любя в конюшната.

— Престани, Петров! Имах искреното намерение да се извиня. Нямаше да се ядосам, ако онази жена не бе използвала сълзите си, за да ти повлияе.

— Това е обичайна тактика, въпреки това, предполагам, че ти никога не би я използвала, така ли е? — Васили продължаваше бавно да пристъпва към нея.

— Разбира се, че не. Но въпросът е в това, че нямах намерение да я заплашвам. Само щях да ѝ кажа, че трябва да напусне, което се и

опитах да направя...

— И накрая все пак я заплаши.

— Но нямах такова намерение! Нямах основание да изпълниш смешното си обещание!

— Но все пак това, което видях, е същото, което ми повтаряш вече от доста време. Ти не ме искаш, но и никоя друга не трябва да ме има. Не е ли в това същността?

Ако не бе изпаднала в паника — гърбът ѝ се облегна в стената, а той почти я беше достигнал — Александра сигурно щеше да се разгневи достатъчно, за да го удари.

— Точно така! *Не те искам*, но засега ти си мой.

Това започваше да му харесва.

— Едното от тези две неща можем да променим, не мислиш ли?

— Не можем.

— И кой го казва?

Той се приведе към нея, притискайки я с тяло към стената, а устните му потърсиха нейните и ги завладяха с жар и нетърпение. За един дълъг миг тя се отдаде на удоволствието от натиска на силните му мускули, на яростното му желание, на устните му, които нежно докосваха страните ѝ. Собствената ѝ реакция бе не по-малко необузdana. С наслада вкусваше чисто мъжкия му аромат, в нея отново се надигаха онези вълнуващи, диви усещания, които само той можеше да предизвика. Толкова ѝ се искаше да отстъпи, да им се отдаде изцяло...

Но този път Александра не изгуби самообладание. Макар и с болка, си спомни, че това няма да ги отведе доникъде, щяха да задоволят страстта си и после какво? Александра не искаше да свиква с това чувство, не искаше да се привързва към Васили, щом той нямаше намерение да остане дълго с нея.

Затова тя постъпи по единствения начин, който знаеше, че ще го спре.

— Божик! — извика с тон, който животното не можеше да пренебрегне.

Кучето веднага наддаде предупредително ръмжене. Васили дори не бе забелязал хрътката, тъй като Божик се бе свил в другия край на бокса, зад конете. Но сега разбра защо Александра не се бе уплашила да остане насаме с него. Той внимателно се отдръпна от нея.

— Не играеш честно, скъпа.

— Нито пък ти, Петров!

Когато чу това, Васили се усмихна, тъй като разбра, че не ѝ бе лесно да го отблъсне. Не ѝ бе лесно и да му даде този рязък отговор. Васили нямаше намерение да остави и двамата да страдат по този начин, когато с малко чар и нежно убеждаване можеше да разруши защитните ѝ стени — така поне си мислеше.

Но не можа да изпълни намерението си. От входа на конюшната някой високо извика името му. Васили веднага позна, че това бе приятелят му Серж Лехар, когото винаги се радваше да види, с изключение в настоящия момент. Потискайки едно гневно проклетие, той извика:

— Идвам след миг, Серж.

— Те са направо чудесни. Точно такива са, каквито ги описа Лазар — дойде отговор откъм входа.

— Това е един от приятелите ми — прошепна Васили на Александра. — Очевидно, Серж се възхищава на конете ти.

— Ако поиска да купи някой от тях, трябва да знаеш, че нямам намерение да продавам.

Това изявление не изненада Васили толкова, колкото упорството, което се криеше зад него.

— Защо не?

— Защото тъгувам за всеки кон, който съм продала. Често си мисля за тях и за новите собственици. Не искам да знам, че един от моите коне принадлежи на някой твой приятел, защото не искам нищо да ми напомня за теб, когато се махна оттук.

Като си спомни това, което се бе случило между тях, Васили едва не се засмя на думите ѝ.

— Ти всъщност не мислиш, че ще се оженим, нали? И никога не си го мислела.

Само преди няколко седмици това щеше да е самата истина, но когато днес влезе в града, Александра изпита такава безнадеждност! Въпреки това нямаше намерение да му го казва.

— Разбирам що за човек си ти, Петров — заяви му тя спокойно. — Развратник като теб — женен? В последния момент ще се уплашиш и ще се откажеш. Така трябваше да постъпиш още преди да ме отведеш от дома на баща ми.

— Много ми е интересно, че мислиш така — отвърна той, а пръстите му леко погалиха страната ѝ, преди той да отстъпи крачка назад. — Аз пък съм склонен да си мисля, че ще се оженим. Но няма да взема решението си пред олтара, мога да ти обещавам това.

Той си тръгна, без да обясни какво искаше да каже с тези загадъчни думи. Можеше да ѝ каже какво възнамерява да прави майка му. Можеше да ѝ каже, че ако се разбунтува и не се научи на обноски, ще постигне каквото желае, тъй като брак нямаше да има. Но не ѝ каза нищо. Остави всичко в ръцете на съдбата и проклет да беше, ако знаеше защо го направи.

ГЛАВА 31

На следващата сутрин Васили отново отиде в конюшната, но този път придружен от Стефан.

— Ти беше прав — казваше Стефан, като се насочи към друг бокс. — Никога не съм виждал по-чистокръвни бели жребци. Сигурен ли си, че Александра няма да пожелае да ми продаде един за Таня?

— Познавам моята Алекс — отвърна Васили. — Тя е невероятно упорита. Аз самият бих искал един от тях за себе си, но от самото начало знаех, че е по-добре дори да не питам. Тя дори няма представа колко много харесвам конете ѝ и със сигурност никога няма да ѝ позволя да разбере колко се възхищавам от Принц Миша.

— Но ти, братовчеде, си само граф, докато аз съм крал. Заедно с всички неприятности и главоболия, които ми носи тази титла, тя ми осигурява и някои привилегии.

Стефан се шегуваше, но Васили прие нещата сериозно.

— Не разчитай на това. Тя не се впечатли от факта, че съм роднина на краля, какво те кара да мислиш, че ще се впечатли от самия теб? Освен това изобщо не ми харесва мисълта да ти откажат, Стефан.

Стефан се разсмя.

— Казваш го така, като че ли никога не са ми отказвали. Трябва да знаеш, че Таня го прави често, без да изпитва никакви угризения.

— Но Таня има специални привилегии. Никой друг не се осмелява да ви държи такъв език, Ваше Величество.

За тези думи Васили получи един доста силен удар в рамото.

— И кого се опитваш да заблудиш, приятелю? Искаш ли да ти припомня в колко случаи си отказвал да направиш това, което съм ти наредил?

— Било е само за твое добро.

Стефан само изсумтя. Васили се усмихна и потърка рамото си. Бяха прекарали цялата сутрин заедно, а Васили разказа за пътуването си. Но това, което не знаеше, бе, че миналата вечер Лазар се бе срещнал със Стефан и му бе разказал доста неща, които Васили би

предпочел да не разказва на братовчед си. В резултат на това тази сутрин бе получил много намигвания и удари в ребрата, а Стефан бе решил, че трябва да се срещне с „малката дивачка“, която считаше един от най-добрите му лични телохранители за дворцово конте.

Но след като пристигнаха, Васили откри, че тя бе отишла в конюшната, въпреки че бе изтърпяла няколко часове нравоучения от майка му. А когато влязоха в конюшната, им казаха, че е заминала с братята Разин в близкия парк, където щяха да обучават някои от конете ѝ.

— Предполагам, че ще е най-добре да почакам, докато се ожениш за това момиче — каза Стефан. — След това ще купя от теб някоя от тези кобили.

— Няма да стане. Ако действително този брак се осъществи, конете си остават нейни.

— Лазар ми каза нещо съвсем различно.

— Лазар много добре знае, че казах на Александра, че ще продам конете ѝ, но всъщност не го мислех. Ти също ме познаваш добре, Стефан. Още повече че животът ми е в опасност, ако изявя някакви претенции към тези коне. И това съвсем не е шега.

— Но не е възможно тя да е такава... Е, няма значение — заяви Стефан, като сви рамене. — В такъв случай, бих могъл да купя кон от баща ѝ, както направи Лазар.

— Нейните коне са по-добри — отвърна с гордост Васили.

— Недей да ме дразниш, особено когато ме увери, че не мога да си купя такъв кон. Сега, ако ще се срещам с тази дама, предполагам, че ще се наложи да яздим през парка към... Господи, това тя ли е?

Васили рязко се обърна и се запита колко ли време Александра е стояла зад тях. Когато си спомни за някой от нещата, които бе казал на Стефан, той почувства, че започва да се изчервява. Но по израза на лицето ѝ не можеше да се прочете нищо. Както изглежда, не бе чула нищо от разговора им, в противен случай щеше непременно да се разгневи.

Стефан бе изненадан и по съвсем основателни причини. Бяха му казали, че тя носи само панталони, но да види с очите си как една жена щедро излага прелестите си, бе съвсем друго нещо. Тя бе свалила палтото си и го носеше праметнато през рамо. Бе пъхнала другата си ръка в джоба на панталоните. Страните ѝ бяха зачервени от студа. И

както обикновено, изпод шапката ѝ се подаваха дълги кичури пепеляворуса коса. За една баронеса изглеждаше скандално небрежна.

— Алекс, ела да се запознаеш със знатния ми братовчед — извика Васили.

Александра бавно се приближи.

— Трябва ли да ви наричам Ваше Величество, или, след като очевидно скоро ще станем роднини, да се ограничи със Стефан!

— Стефан е за предпочитане.

— А какво ще кажете за реверанс?

— Без рокля? — намеси се Васили. — Един поклон ще е напълно достатъчен.

Александра го погледна навъсено, а Стефан бързо се намеси.

— Не е необходимо. С нетърпение очаквах да се запозная с теб, Александра. Жена ми също много иска да те види, затова кани и двама ви в двореца днес следобед.

— Аз ще съм зае...

— Разбира се, че ще дойде — намеси се Васили, като ѝ отправи предупредителен поглед.

Александра не каза нищо, но нямаше никакво намерение да се подчини. Щеше да е твърде неудобно да продължи със скандалното си държание и в двореца. Имаше твърдото намерение да се държи настрана от кралските роднини на Васили, както по време на пътуването се бе държала настрана от приятелите му. Не знаеше дали щеше да успее да го стори, но поне щеше да опита. Но, от друга страна, като всеки човек, Александра изпитваше уважение към кралската власт. А крал Стефан със своите златисти очи, които толкова приличаха на тези на Васили, но които бяха пронизващи като ками, би я стреснал дори и да не беше крал. Колкото по-малко общуваше с него и съпругата му, толкова по-добре.

Стефан навярно бе усетил неудобството ѝ или, привикнал с факта, че предизвиква такава реакция у хората, винаги държеше да е кратък при новите си познанства. Той взе ръката ѝ, която буквално измъкна от джоба ѝ, и допря устни до деликатната кожа.

— Искрено се надявам, че скоро ще станеш част от семейството ми, Александра. Но сега трябва да се връщам в двореца, въпреки че ми се иска първо да видя жребците ти. Предполагам, че ги водят след теб?

Александра кимна кратко, Стефан ѝ се усмихна за сбогом и се отпрати към мястото, където казаците разхождаха конете ѝ след кратката езда. Александра се загледа след него, изплашена от чувството, че ако не внимава, може да започне да изпитва симпатия към него. Измина известно време, преди да осъзнае, че Васили не го беше последвал.

Александра изстена вътрешно. Съвсем не ѝ се искаше той да е до нея в този момент, защото бе смутена от разговора, който, без да иска, бе чула. Той бе излъгал, когато ѝ каза, че ще продаде конете ѝ. Бе скрил от нея възхищението си от тях, както и това, че бе голям любител на конете. Беше ли се досетил, че по този начин щеше да се издигне в очите ѝ? Че не може да мрази никого, който обича конете не по-малко от нея?

Нямаше намерение да му казва какво е чула. Нуждаеше се от време, за да си изясни мотивите му. Александра се запита какво още, свързано с Васили, ще се окаже лъжа. Дори и това, че я бе нарекъл „моята Алекс“ — което всъщност я накара да се закове на място от изумление — нямаше за нея никакъв смисъл. Освен това удоволствието, което изпита при тези думи, я разтревожи особено много.

Тъй като не бе готова дори пред себе си да признае чувствата си, Александра си каза, че докато можеше да мисли за него с презрение, ѝ беше много по-лесно.

— Ще се наложи да изровиш някоя от роклите, които претендираш, че носиш — заяви Васили.

— Не, няма. Предай извиненията ми...

— Идваш в двореца, Алекс! Не можеш да отклониш поканата на една кралица! Както и на краля. Дори и ти би трябвало да си наясно с това.

Александра обаче не се остави думите му и снизходителният му тон да я уплашат.

— Виж какво, Петров, майка ти е твърдо решена да запълва сутрините ми с глупости, което не ми оставя никакво време за посещения. Можеш да предадеш това на кралицата си.

— Нищо подобно няма да ѝ казвам! Започна ли вече да се ядосваш на майка ми?

— Не, бях достатъчно любезна да ѝ угаждам и да се съгласявам с нея, но не знам още колко време ще издържа. Тя си мисли, че засега е постигнала напредък с мен.

— А така ли е?

Александра само презрително изсумтя.

— А ти как мислиш?

В отговор Васили ѝ отправи широка усмивка.

— Мисля, че въпреки съветите ѝ ти ще правиш каквото си искаш. Но не и днес. До два часа искам да си готова, облечена подходящо, Алекс. Ще те откарам с моята карета...

— Не...

— Или в противен случай войниците от охраната на Стефан ще те придружат до двореца.

ГЛАВА 32

Поставена при тези условия, Александра се съгласи. Бе готова да тръгне в уречения час, но бе в обичайното си облекло. Имаше извинение за пред Васили, което не отговаряше напълно на истината, но бе сигурна, че щеше да го накара да повярва.

И в момента, когато той пристигна, тя веднага го използва, преди видът ѝ да го е ядосал прекалено много.

— Вината е твоя, Петров. — Нарочно предаде на гласа си обвинителни нотки. — Защото не ми остави достатъчно време да приготвя багажа си както трябва. Нищо чудно, че всичките рокли са повредени. Дори и майка ти се възмути, когато ѝ казах как си ме принудил да тръгна след по-малко от един ден. Имам нужда от нов гардероб.

Това, че бе казала на майка му, бе нечестна тактика от нейна страна и Васили отново почувства, че се изчервява. Защо никога не бе помислял, че откровеността на Александра ще засегне и възмутителното му държание по време на пътуването? Не знаеше дали Александра осъзнава това, но тя можеше по този начин да спечели Мария на своя страна и ако това се случеше, той не мислеше да чака, за да разбере какво ще се случи. Но, разбира се, целта на Александра съвсем не беше такава.

— Ако си се надявала, че ще откажа да ти осигуря нови дрехи, ще те разочаровам. Ще го направя с удоволствие. Колкото за днес, не можа ли майка ми да ти даде нещо...? — При тези думи Александра повдигна учудено вежда. — Не, наистина, вие двете имате съвсем различен ръст. — После се обърна рязко към нея: — По дяволите, Александра, престани да гледаш толкова самодоволно! Това, че нямаш рокля, няма да отмени визитата ни в двореца, не и когато кралицата ни чака!

— Не съм си го и помисляла.

— Тогава сигурно си мислиш, че ще ме поставиш в неудобно положение, като се появиш така в двореца, но грешиш — отвърна той,

като я хвана за ръка и решително я поведе навън. — Ти си единствената, която ще се чувства неудобно. Защото за мен е удоволствие да те гледам независимо с какво си облечена.

Васили не искаше да каже това, не разбра как се беше изплъзнало от устата му. Но преди да каже още нещо, което не трябва, предпочете да замълчи. И тъй като Александра също бе смутена от последните му думи, краткото пътуване до двореца премина в пълно мълчание.

Александра бе канена на приеми в царския дворец в Санкт Петербург, но този дворец не можеше да се сравни по блясък и великолепиe с двореца, в който бе поканена сега. Той представляваше огромна триетажна сграда, само преддверията, на която съдържаха повече злато — под форма на рамки и статуи — отколкото си бе мислила, че ще види за цял живот. Подът бе от полиран мрамор, тежки кадифени и копринени завеси украсяваха високите прозорци и макар че не само полилеите, но и лампите на стените бяха кристални, всичко бе подредено с отличен вкус и дискретна елегантност, съвсем различна от пищната претрупаност на руските дворци.

Положението не би било толкова лошо, ако дългите коридори, които трябваше да преминат, бяха празни. Наред с облечените в ливреи слуги, застанали пред вратите в очакване да получат поредната заповед, имаше много придворни, които влизаха и излизаха, събираха се на групи, за да разговарят, и всички бяха облечени великолепно. И всеки отправяше недоумяващ поглед към Александра. В повечето случаи удивлението отстъпваше място на явно презрение.

Но дори и това не би било толкова лошо, ако дамите, една след друга, не поздравяваха Васили с такова удоволствие, а много от тях — с интимност — което говореше за минали любовни връзки. Александра не каза нищо първите два пъти, когато спряха Васили, защото той бързо се сбогуваше с извинението, че кралицата ги очаква.

Но третия път Александра забеляза жена, която се отправи към Васили с очевидното намерение да го задържи по-дълго. Александра застана между тях и се обърна към непознатата:

— Той скоро ще се жени, мадам. Можете да говорите с него, но ще си държите далеч ръцете!

Васили я хвана за ръката и я отдалечи от изумената жена, преди да успее да каже нещо повече.

— А аз си мислех, че тук ще се държиш както подобава — изсъска ѝ той.

— Ще стане още по-лошо, ако тези жени не престанат да те докосват.

— Сега предполагам, ще ми кажеш, че само ти имаш правото да ме докосваш.

— Виждам, че най-сетне ще започнем да се разбираме.

„Тогава, кога, по дяволите, ще започнеш и ти да ме докосваш“ — помисли си Васили, но на глас отново изрази недоволство.

— Прекаляваш, Алекс.

— Това предупреждение ли е, Петров?

— Точно така — отвърна той и с удоволствие забеляза, че се отказа от намерението си да му отвърне. — Освен това — добави той, — ти ще се разправяш с майка, когато научи за това, а тя без съмнение, ще научи. Не смятам, че ще приеме ревността като извинение за предизвикване на скандал.

— Знаеш много добре, че изобщо не става дума за ревност — отвърна троснато Александра.

— Разбира се, но никой няма да повярва, скъпа, най-малкото майка ми. Тя е от старото поколение, което смята, че една жена трябва да си затваря очи за малките авантюри на съпруга си, а ревността представлява върхът на глупостта.

— Но аз не ревнувам!

— Аз пък мисля, че те чуха достатъчно хора наоколо, но се съмнявам, че ще ти повярват.

— Сега кой прекалява, Петров? — изсъска тя.

Васили се разсмя, удивен от факта, че изпитва удоволствие от словесния двубой, може би, защото за пръв път излизаше победител.

— Бих те посъветвал да се успокоиш, Алекс. Предстои ти среща с кралицата.

— Благодарение на теб, може да се стигне дотам да я обидя — сопна му се тя.

— Не ми е приятно да ти го казвам, но ти ще я обидиш дори само с дрехите, които носиш.

— Върви по дяволите, Петров!

— Шшт! Вече пристигнахме.

Очевидно, не бе необходимо да се съобщава за пристигането им, тъй като той отвори вратата на приемната на кралицата и влезе, а телохранителите пред вратата просто го поздравиха с кратко кимване. И тъй като я държеше здраво за ръка, още от момента, в който насила я отстрани от онази жена, Александра нямаше възможност да се отдръпне.

Приемната не бе толкова голяма, колкото бе очаквала. Вътре имаше три жени, облечени в неофициални дневни рокли от най-добро качество. Както щеше да научи по-късно, две от жените бяха любимите придворни дами на кралицата, и двете омъжени, и лудо влюбени в съпрузите си; вероятно поради тази причина Александра веднага усети, че тук няма да се наложи да води битка и постепенно започна да се успокоява.

Двете придворни дами веднага се отправиха към изхода и просто кимнаха леко на Васили и Александра, но откакто се бе завърнал от Русия, Таня не го бе виждала, затова се насочи към него с широко разтворени ръце. За Васили бе нещо обичайно да я прегърне, което той и сега понечи да направи. В този момент си спомни, че Александра бе с него и отстъпи разтревожен, крачка назад. Годеницата му забеляза това и заради кралицата се обърна към него на английски.

— Тя може.

Не бе необходимо да я пита какво иска да каже, но след тревогата, която бе изживял, не можа да се въздържа:

— И защо?

— Защото е щастливо омъжена и няма никакви претенции към теб.

Таня недоумяващо повдигна вежди.

— Повярвай ми, Таня, не би искала да знаеш за какво става дума. Александра му хвърли убийствен поглед. Таня избухна в смях.

— Може би наистина не искам да знам, Васили. Но вместо това по-добре ще е да ни представиш.

Той го направи, а Таня дълго изучава с поглед младата жена пред себе си.

— Имаш по-голям късмет, отколкото заслужаваш, Васили. Тя е много красива.

Тези думи смутиха и двамата. Разбира се, Васили знаеше, че тя е красива, но нямаше намерение да го признае в нейно присъствие. А и

на Александра нямаше да се хареса да го чуе, бе сигурен. Но Таня не забеляза това и продължи:

— Поръчах да ни донесат нещо леко за хапване и...

— И двама вече сме се нахранили — побърза да я прекъсне Васили, а Таня отново повдигна учудено вежди.

Александра едва потисна смеха си. Той очевидно бе ужасен от възможността тя да се храни пред кралицата и реши да го подразни.

— Всъщност...

— Ти *не* си гладна, Алекс. Не си!

Сега вече Таня постави демонстративно ръце на хълбоци и се обърна властно към тях.

— Какво всъщност става тук?

— Нищо, това е само шега между двама ни — отвърна Васили и побърза да смени темата. — Трябва да призная, че изглеждаш приятно закръглена, много по-различна си от последния път, когато те видях.

Това, разбира се, бе приятна тема за Таня. Тя се усмихна щастливо.

— Така е. Което ме подсеща за нещо друго. Преди да се закръгля още повече, искам да организирам бал, за да представя Александра на...

— Не!

Васили почти изкрещя отговора си и този път Таня се ядоса.

— Защо не?

Този път Васили отговори направо.

— Защото Алекс ще намери някаква причина да се появи във вида, в който я виждаш в момента.

— О, хайде сега, какви са тия приказки? — Таня отмести поглед към Александра, очаквайки тя да отрече, но изражението на лицето ѝ бе твърдо и по него не можеше да се прочете нищо. След като помисли малко, Таня се обърна към Васили: — Васили, защо не отидеш да намериш Стефан? Мисля, че е в двора за тренировки. А от това, което съм чувала, ти също имаш нужда да се поупражняваш малко.

— В това несъмнено има пръст Лазар и голямата му уста — измърмори Васили. — Говориш така, като че ли аз бях избрал камшици за двубоя. Освен това не смея да те оставя сама с...

— Изчезвай, Петров! — намеси се сухо Александра. — Нямам намерение да убивам кралицата ти, но ти няма да имаш този късмет,

ако кажеш само още една дума.

Васили трепна. Тя беше права, разбира се. Стараейки се да я предпази от неудобното положение, в което можеше да изпадне, той самият я бе поставил в такова, макар че намеренията му не бяха такива.

Опита се да поправи грешката си.

— Таня, съжалявам, ако съм създал погрешно впечатление. Тя наистина е много... — Трябваше да спре, за да измисли какво хубаво да каже за нея, освен „привързана към конете“, както бе първоначалното му намерение.

— Тръгвай!

Заповедта дойде от Таня, която вече действително се разгневи. Той въздъхна и излезе. За момент двете жени останаха мълчаливи. Имаха общо нещо помежду си — и двете избухваха лесно, когато станеше дума за Васили. И понеже не се познаваха, Таня се надяваше да промени това положение, а Александра се боеше от това.

Таня посочи няколко удобни стола, като покани Александра да се настанят удобно, за да могат да разговарят. Александра предпочете някоя по-безобидна тема.

— Говорите английски много добре.

— Но аз съм отраснала в Америка, където всички говорят на този език. Същото мога да кажа и за теб.

— Учителят ми настояваше да уча френски и английски, въпреки това английският ми не бе много добър. Успях да го усъвършенствам много по-късно...

Таня не забеляза леката тъга на Александра и продължи:

— Аз научих малко френски при хората, където работех, но все пак не достатъчно, за да поддържам и един обикновен разговор. Но се радвам, че няма да имаме нужда от преводач. Тук често се нуждаем от услугите на преводачи, въпреки че уча кардински. Разбрах, че този език е много близък до руския, така че ти ще го научиш много по-лесно от мен.

Александра нямаше никакво намерение да го учи, но не каза нищо. Въпреки че бе решена да се държи дистанцирано, думите на кралицата възбудиха любопитството ѝ.

— Вие сте работили?

— Васили нищо ли не ти каза? Израснах в една кръчма, без да знам коя съм в действителност. Когато Стефан и приятелите му ме намериха и се опитаха да ме убедят, че съм принцеса от тази страна, сгодена от рождението си за престолонаследника, не повярвах. Първоначално си помислих, че те са ми подготвили някаква изтънчена шега, но когато продължиха да настояват да тръгна с тях, си помислих, че искат да ме продадат в някой бордей. По Мисисипи такива неща бяха често явление.

Докато Таня разказваше, очите на Александра се бяха разширили от удивление, но след това тя избухна в смях.

— Бордей?!

Таня също се разсмя.

— Разбирам колко невероятно ти звучи, но на мен ми се струваше много по-вероятно, отколкото това да се омъжа за краля на една страна, за която дори не бях чувала.

— Разбирам. Кое ви убеди накрая, че те казват истината?

— Когато ме качиха на един кораб за Европа, признаха, че кралят е Стефан, а не Васили.

— Васили?

Спомняйки си за онези събития, Таня се намръщи.

— Това беше идея на Стефан. Още от самото начало им създавах главоболия, затова той си помислил, че ще се съглася с по-голямо желание да тръгна с тях, ако ми кажат, че Васили е кралят и че за него ми предстои да се омъжа.

— Не мога да си представя защо.

— По същия начин се чувствах и аз. По онова време ужасно ненавиждах Васили, той се държеше невероятно високомерно и бе направо непоносим. Но сега трябва да призная, че съм много привързана към него.

— Искате да кажете, че е възможно човек да привикне с неговата арогантност? — попита невярващо Александра.

Таня предпочете да не отговаря на този въпрос, поне не преди да си е изяснила това, което вече бе започнала да подозира.

— Мога ли да те попитам защо той не ти позволяваше да ядеш?

— Васили ще узнае ли какво съм отговорила?

— Не и ако не искаш.

— Много добре. В действителност той не искаше *вие* да ме видите да ям каквото и да било. Той мисли, че се храня като прасе.

Александра каза това с известна доза хумор, затова Таня се осмели да я попита:

— А така ли е наистина?

— Само когато той е наблизо.

— Започвам да разбирам. Лазар ни разказа за пътуването, но говореше повече за държанието на Васили. В действителност, ти не искаш да се омъжиш за него, така ли?

— А вие бихте ли се омъжили за такъв развратник?

Таня избухна в смях.

— Съгласна съм, че той понякога си позволява твърде много. Васили е прекалено красив и жените лесно си загубват ума по него. Имах намерение да предупредя моите придворни дами, че той вече не е на разположение.

— Е, това ще ми спести доста неприятности и отрязани уши — измърмори Александра.

Таня се сепна. Лазар не бе споменал точно това. Бе казал само, че Александра е използвала заплахи.

— Наистина ли би го направила?

— Не, но жените предпочитат да не рискуват.

Таня отново се засмя.

— Предполагам, че е така. Но знаеш ли, Васили никога не е имал причина да не бъде развратник. *Доколкото* разбирам, когато си го видяла за пръв път, си му казала, че не искаш да се омъжваш за него, което съвсем не го е окуражило да промени точно тази страна от характера си.

— Научих за този годеж няколко часа преди да се запозная с годеника си.

— Сигурно се шегуваш!

— Съвсем не — отвърна Александра. — Баща ми го пазеше в дълбока тайна. Страхуваше се, че ако ми каже по-рано, изобщо няма да остана в имението и да посрещна Васили, което бе твърде вероятно, като се има предвид колко ядосана бях тогава.

— Това ли е единствената причина да не искаш да се омъжиш за него — защото си била ядосана? — попита внимателно Таня.

— Не... но бих предпочела да не говоря за другата причина. — Александра се изчерви само като си представи реакцията на кралицата, ако ѝ кажеше, че е чакала цели седем години един мъж да ѝ направи предложение. — Намирам, че... е доста неудобно.

— Тогава не мисли за това. Но тъй като много обичам Васили, трябва да те попитам все още ли не изпитваш нищо към него?

Александра не знаеше как да отговори на тази жена, която очевидно много държеше на годеника ѝ.

— Съвсем скоро разбрах, че той има и добри качества, макар че ги проявява много рядко. Но каквото и да изпитвам към него, то няма значение. Самата вие казахте колко високомерен и непоносим може да бъде той, а това е всичко, което съм видяла от него. Никога не бих могла да живея с такъв човек.

— А той как живее с теб? При недостатъците, които си показала? Александра се изчерви.

— Може да съм се преструвала на такава, каквато не съм, но по този начин се опитвах да направя по-лесно за него да разтрогне този годеж, тъй като аз не можех.

Тези думи накараха Таня да се замисли. Запита се дали да каже на Александра истината за Васили и дали ако знаеше, щеше да има значение за нея. Лазар им бе разказал множество изненадващи неща — той я бе наричал „своя“, без да го осъзнава, бе помолил Лазар да я съблазни, след това се бе отказал от това намерение и бе показал очевидни признаци на ревност. Таня мислеше, че това говори за нещо по-различно от безразличие.

— Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че Васили е постъпил точно като теб?

— Какво искате да кажете?

— Не ти е показал истинската си същност. Когато ти казах, че го ненавиждах — и по онова време наистина беше така — това бе, защото той правеше всичко възможно *да ме накара* да го ненавиждам. Нарочно.

— Защо?

— Защото жените се влюбват в него, преди дори да се опитат да го опознаят. Той се страхуваше, че и аз ще постъпя по същия начин, когато в действителност трябваше да стана жена на Стефан, а не негова. Разбираш ли, Александра, той обича Стефан. Двамата се

обичат като братя. Васили би направил всичко за щастието на Стефан, включително и това да се държи като най-презреният и високомерен глупак, макар че съвсем не е такъв.

Александра се вцепени от смайване.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Е, може би е малко арогантен, но това е всичко. Мисля, че това качество се предава по наследство в семейството му. И наистина, понякога с жестоки думи омаловажава неща, които всъщност счита за важни, но с верността си и чувството си за дълг многократно компенсира това.

— Какъв дълг? Той не е нещо повече от...

— Той е един от личните телохранители на краля, всъщност един от най-добрите. Освен това си служи отлично с многобройни оръжия, което и сама можеш да видиш, ако се отбиеш в двора за тренировки, преди да си тръгнеш. Знаеш ли — Таня се замисли за момент, — когато за пръв път ме видя, Васили също не ме хареса. Мислеше си, че не съм достатъчно добра за Стефан. Но когато имаше възможност да ме остави да избягам, той не го направи. „Дългът преди всичко“ ми каза и наистина го мислеше. Има и нещо друго, което вероятно не знаеш. Васили е невероятно очарователен, когато *не се опитва* да се държи отвратително.

— Права сте, не бих могла да знам — отвърна Александра с глух глас.

— Моля те, Александра, нямах намерение да те обидя.

— Не съм обидена — отвърна Александра малко сковано.

— Ако Васили се е представил пред теб в най-лошата си светлина, то е, защото не е искал да се жени. Много се разстрои, когато научи за този годеж. Отиде в Русия...

— За да се отърве от мен.

Таня трепна.

— Той ли ти го каза?

— Да, беше откровен с мен.

— Но аз се опитвах да ти кажа, че той сега се чувства по същия начин. Просто не му е възможно да се освободи от ролята, която сам си е наложил. Точно като теб.

Александра не бе сигурна, че Васили играе някаква роля. Ако повярваше, нещата щяха да станат още по-лоши. Това означаваше, че

Васили дотолкова ненавиждаше брака, че трябваше да се преструва — както бе направила и тя. А какво щеше да стане, ако тя покажеше истинската си същност? Щеше ли да има някакво значение? Не, той бе против брака още преди да я срещне, отношението му не се беше променило и след това. Таня можеше и да не е сигурна, но тя беше — Васили продължаваше да ненавижда брака. Освен това наистина беше развратник. Дори кралицата не бе го отрекла.

— Васили може и да притежава някои благородни качества, за които аз никога нямаше да се досетя — каза Александра, — но той си остава развратник.

— Да, така е и вероятно ще продължи да бъде такъв — докато не се влюби.

ГЛАВА 33

Александра реши, че не е необходимо да чака Васили да я вземе от приемната на кралицата. Щеше да използва каретата му, след това щеше да я изпрати обратно да го прибере. Надяваше се, че за известно време нямаше да се налага да го вижда. Трябваше да премисли всичко, което току-що бе научила преди отново да говори с него — ако изобщо реши да го направи. В този момент не би могла да понесе още някоя подигравателна забележка от негова страна, когато знаеше, че той се преструва пред нея с една-единствена цел — тя да го намрази.

Но не всичко беше лъжа. Това, което ѝ бе казал за брака им, бе несъмнено истина. Както Нина бе отбелязала, повечето аристократични бракове бяха такива, въпреки че обикновено правилата не се изричаха гласно, а се подразбираха и от двамата съпрузи. И всеки път, когато я бе предизвиквал да разтрогне годежа, той всъщност бе изразявал истинските си чувства. И похотливите му желания към толкова много жени също не бяха лъжа.

Но преди да напусне двореца, тя се спря в двора за тренировки. Бе неспособна да устои на това желание. Постоя няколко минути, наблюдавайки Васили как побеждаваше противник след противник с меча си. А го бе нарекла „разглезено дворцово конте“, помисли си, отвратена от себе си. И въпреки това признаците, че той не е това, за което се представя, винаги бяха налице, но тя не им бе обърнала внимание. Военната стойка и държание, начинът, по който яздеше, бързите му рефлексии, начинът, по който се бе справил с Павел, когато му бе дошло до гуша, дори и това, че той любезно отклони предложението за бой с мечове, тъй като знаеше, че с това оръжие Павел не би имал никакъв шанс срещу него. Бе виждала само това, което ѝ се бе искало да види, защото *не искаше* да бъде впечатлена от него.

Искаше ѝ се кралицата да не ѝ бе отворила очите за тези неща. По обратния път към дома на Васили Александра си припомни думите, с които се бяха разделили.

— Бих искала да станеш една от придворните ми дами — бе казала кралицата.

— Благодаря за предложението, но не ми е възможно да приема. Трябва да поддържам определен образ пред Васили, който в никакъв случай не е на изискана дама.

Таня се бе намръщила.

— Значи няма да му кажеш истината?

— Не виждам никакъв смисъл. Това ще предизвика ужасен скандал. Той ще ми се ядоса ужасно за измамата, аз също ще хвърля в лицето му обвинението, че не е бил откровен с мен. И пак ще се озовем там, където сме сега — никой от нас не иска да се ожени за другия.

Кралицата изобщо не се зарадва на решението ѝ, но Александра не позволи да бъде разубедена. Нито имаше намерение да се рови повече в собствените си чувства. Каквото и да чувстваше към Васили, просто нямаше значение, тъй като той все още не искаше да се ожени за нея. Хрумна ѝ, че има само още едно нещо, което можеше да направи, за да помогне и на двамата да се освободят от предстоящия брак. Щеше да откаже на майка му всякакво съдействие в усилията ѝ да я направи дама.

Мария вече бе много недоволна от нея. „Отвратена“ бе по-точно. И точно майката на Васили бе тази, която бе казала, че той не може да претъпи думата, дадена от баща му. Тази причина ѝ бе изтъкнал Васили, когато ѝ каза, че не може за развали годежа. Но ако Мария променеше мнението си...

Васили получи поредната бележка, с която майка му го викаше при себе си. В продължение на ден и половина бе успял да не ѝ обръща внимание, но пратениците на Мария продължиха да се появяват в къщата му, накрая един от тях дойде в двореца и го завари със Стефан.

— Надявам се този път графиня Мария да не се обръща към мен за помощ — бе казал Стефан, и Васили прие това като знак, че е по-добре сам да се погрижи.

Но този път знаеше какво иска графинята от него. След като преди две седмици му бе връчена първата ѝ бележка, в която се

оплакваше от Александра — „Това момиче е невъзможно“ и „Трябва да поговориш с нея“ — той не си бе дал труда да чете останалите, които пристигаха почти всеки ден. Просто ѝ изпращаше окуражителни отговори като „Можеш да се справиш, майко“ и „Разчитам на теб, майко“. А веднъж, без да чете бележката на майка си, защото познаваше Александра, бе започнал да изпитва удоволствие от цялото това положение и написа отговора си: „Не обръщай внимание на гнева ѝ, това е просто въздух под налягане“.

Учудваше го единствено това, че Александра не му изпращаше подобни бележки за майка му. Това, че ги очакваше, бе една от причините, поради които бе решил да стои настрана от нея, докато обучението на майка му се увенчае с успех — или се провали. Ако трябваше да застане насреща ѝ и да усмирява гнева ѝ, неминуемо също щеше да се ядоса, което щеше да доведе до едно — отново ще я пожелае. Беше му достатъчно трудно да потиска желанието си към нея и без да я вижда. Бе предоставил разрешението на този въпрос в ръцете на съдбата, знаеше, че рано или късно щеше да има някакъв резултат.

Но майка му бе решена да се намеси в това, което той смяташе за отличен план. Все пак възможно бе да се види с нея, да изслуша гневните ѝ тиради, да я убеди, че не може да очаква чудеса само след две седмици и след това да си тръгне, преди да се е срещнал с Александра. Сега, ако само можеше да овладее желанието си да я види...

За щастие, когато влезе в приемната, Мария беше сама. Почти бе готов да завари там и Александра, облечена в някоя от роклите, които толкова мразеше. Но сега неволно си спомни нощта, когато за пръв път научи за годежа си. Само че сега не бе нощ, а ранен следобед и Мария не беше облечена официално — освен това определено настроението ѝ не бе весело.

Васили се опита да изпревари оплакванията на майка си, като направо се обърна към нея.

— Как вървят нещата с новия гардероб на годеницата ми?

За нещастие, Мария имаше намерение да започне именно с това!

— Момичето отказва да „губи повече време“, както самата тя се изрази, с такива дреболии. Изобщо не пожела да облече няколкото рокли, които вече са напълно готови.

— Защо не?

— Защото или не са в подходящ цвят, или са твърде тесни, или твърде широки. Никога не ѝ липсват извинения.

Васили едва се сдържа да не се засмее.

— Имам чувството, че Александра прекалено дълго носи панталони и риза. Вероятно сега намира роклите твърде ограничаващи движенията ѝ.

— Една дама *не може* да не носи рокли!

— Знам, майко.

— Тя не може да хване вилица или нож, без да ги изпусне. От устата ѝ излизат най-отвратителните думи, които съм чувала, когато дори малко се ядоса. Освен това заплаши да опече готвача ми!

Това веднага събуди интереса му.

— Ядосала се е на мосю Жерар? Защо?

— Помислих си, че тя ще се зарадва, защото поръчах заради нея обяд от седем блюда — отвърна сухо Мария.

— Но това отнема часове за хранене — отбеляза Васили.

— Точно така, и преди да бъде поднесено шестото блюдо, Александра влетя в кухнята и каза на мосю Жерар, че ако изпрати само още едно блюдо, ще направи така, че и той да бъде в него. След което той напусна.

— Всъщност никога не съм харесвал суфлето му — успя да каже Васили със сериозен тон, преди да избухне в смях.

Мария му хвърли намръщен поглед, но това не намали удоволствието му. Искаше му се да бе видял Александра в онзи момент в кухнята. Сигурно е била очарователна с блестящите си от гняв тъмносини очи, с повдигащите се от вълнение гърди...

— Как можеш да се смееш? — избухна Мария. — Тя дори вече не се преструва, че се старее да промени държанието си. Казва, че нямаме право да я променяме.

Това за миг го отрезви, след което Васили отвърна тихо.

— Знаеш ли, тя е права. Ние нямаме право да я променяме.

Очевидно не точно това очакваше да чуе майка му.

— С нетърпение очакваш да го кажа, нали, сине? — каза тя обидена.

— Какво?

— Че съм направила грешка, че не трябваше да настоявам да доведеш годеница, която никога не си виждал.

— И това ли казваш сега?

— Това, което казвам, е, че не можеш да се ожениш за това момиче. Тя не иска да се научи да се държи като дама. Всичко, което иска, е само да се мотае в конюшните. Стефан ще се съгласи с мен. Не можем да приемем такава жена в семейството си.

— Какво стана с честта на баща ми?

— Васили, сигурна съм, че баща ти сам щеше да развали този годеж, ако беше жив. Сключил е този договор за твое добро, но барон Рубльов провали всичко, като остави дъщеря му да се превърне в това, което е. Не крий облекчението си заради мен. Знам много добре, че това е, което отдавна искаш да чуеш.

Така беше наистина, но сега, когато наистина чу тези думи, Васили не реагира така, както си бе мислил. Почувства как в стомаха му се образува някаква топка.

— Къде е тя?

— Заключена в стаята си — отвърна Мария. — Стои там от вчера сутринта, затова изпратих да те повикат. Не иска да отвори вратата. Дори не отговаря, когато я повикам. Никога не съм срещала по-упорит човек от нея.

Нито пък той.

— Ще се погрижа за това — отвърна Васили и излетя от стаята.

— Добре — въздъхна Мария. — Можеш също да уредиш връщането ѝ вкъщи. Вече казах...

Васили не чу останалото, защото вече тичаше по стълбите. Дори като дете не бе достигал толкова бързо до горния етаж. Това, че не знаеше точно коя бе стаята на Александра, не го спря. За щастие там се оказа една прислужница, която му показа вратата на стаята, в противен случай той щеше да счупи всички затворени врати.

Нейната врата беше заключена и тя не отговори на заповедите му да я отвори. Не му отне много време да я изкърти, тъй като гневът му растеше заедно с увереността какво ще намери вътре. Неговата Алекс бе твърде смела, за да се крие зад заключени врати. Разбира се, оказа се прав. Тя не бе в стаята. Принадлежностите ѝ също ги нямаше. В следващия миг видя писмото, облегло на една от възглавниците на леглото. А до писмото лежеше пръстенът, който ѝ бе дал.

„Майка ти ми каза, че не можеш да се ожениш за мен, Петров, и това ме освобождава от даденото обещание. Заедно с радостта, която несъмнено изпитваш в този момент, надявам се, че няма да ми откажеш една услуга. Не мога да подготвя конете си за тръгване толкова скоро, затова те моля да ги задържиш още малко в конюшната си, докато изпратя да ги приберат. Оставила съм конярите да се грижат за тях. Ако не си съгласен, кажи това на главния коняр Булавин и той ще се погрижи да ги махне оттам.

Сега трябва да ти кажа колко съжалявам за неприятностите, които ти причиних. Знай, че не храня злоба или лоши чувства към теб. Желая ти всичко най-хубаво.“

Васили прочете писмото още веднъж, след това още веднъж, но все още не можеше да повярва, че това са думи на Александра. Те бяха твърде студени, твърде официални, а краят на писмото? Не хранела лоши чувства към него, съжалявала, пожелавала му всичко най-хубаво. Не и неговата Алекс. И как така се осмели да си тръгне? Как се осмели да приеме, че майка му има крайната дума? *Той* не я бе освободил от обещанието ѝ!

По дяволите съдбата. Дай ѝ възможност и тя ще провали целия ти живот!

ГЛАВА 34

— Тя остави всичките си коне при мен, дори двата жребеца. — Васили все още не можеше да повярва на случилото се. — Конете са всичко за нея. Как тогава можа да ги остави?

Стефан отведе Васили до един стол в приемната си, където се бяха събрали най-добрите му приятели; дори насила го накара да седне. Той правеше това за втори път, затова се съмняваше, че братовчед му щеше да остане на стола повече от няколко секунди. Васили бе разгневен и в същото време напълно объркан.

— Опитай се да мислиш логично — предложи Стефан. — Оставила ги е, защото наистина е загрижена много за тях, все пак в средата на зимата сме.

Васили позволи на Стефан да прочете бележката, която му бе оставила Александра — направо му я бе тикнал в ръцете. Всички я бяха прочели, въпреки че Васили не забеляза кога малкият къс хартия попадна в ръцете на Лазар и Серж, тъй като неспокойно крачеше из стаята.

— Като оставим времето настрана — добави Лазар, — причината, която Александра изтъква, е напълно основателна. Твърде рано е да ги подлага отново на още едно изтощително пътуване.

Васили скочи отново на крака и възобнови нервното крачене насам-натам.

— В такъв случай можеше да остане с тях, докато стане възможно те отново да поемат на път.

— Когато майка ти ѝ е казала, че брак няма да има? — напомни му Серж. — Момичето вероятно е приело, че вече не е добре дошло в дома ти.

— Тогава тя не може да е стигнала далеч — обади се Стефан. — Сигурно е още в града.

Васили обаче поклати глава.

— Не, Булавин каза, че Александра е напуснала Кардиния и че няма да се върне дори за да прибере конете си. Ще изпрати някого за

тях.

Таня, която току-що бе прочела бележката, вдигна глава.

— Очевидно Александра ти има достатъчно доверие, че ще се грижиш добре за конете ѝ, за да ти ги остави.

В отговор Васили просто изсумтя.

— Не е така.

— Имам причина да мисля по-иначе — отвърна Таня.

Тези думи веднага привлякоха вниманието му, а златистите му очи се спряха върху нея.

— Каква причина?

— Това е просто... само впечатление, което имам, след като поговорих с нея — отвърна уклончиво тя.

— Искаш да кажеш, че тя не е хвърлила името ми в калта? — попита той с натежал от ирония глас.

Таня се усмихна едва забележимо.

— Е, върху името ти наистина ще се намерят едно-две петънца. Все пак Александра не можеше да не си мисли, че си развратник, тъй като славата ти на такъв не може да се отрече.

— Но откакто я срещнах, не съм докосвал друга жена! — извика възмутено Васили.

Серж беше този, който се досети какво се крие зад тези думи.

— Друга жена ли?

— О, Васили! — въздъхна разочаровано Таня. — Не ми казвай, че си съблазнил това невинно момиче, когато нямаш никакво намерение да се ожениш за нея.

— Господи, Васили, кога успя да го направиш, като се има предвид колко неудобства търпяхме по време на пътуването? — намеси се Лазар.

Васили почувства как се изчервява.

— Не беше точно съблазняване, когато... няма значение. Няма значение, защото *наистина* смятам да се оженя за нея.

— Наистина ли? — извикаха няколко гласа едновременно, изпълнени с недоверие.

— Предполагам, това означава, че отново ще потеглиш на път — намеси се спокойно Стефан.

Васили само кимна утвърдително.

— Тръгвам след по-малко от час. Дойдох тук само за да ви съобщя.

— Вече е късен следобед — обади се Лазар. — Не е ли по-добре да почакаме до утре?

— Не и когато е потеглила вчера, и то рано сутринта. Освен това не съм ви канил да идвате с мен — сопна се Васили.

— Но въпреки това ще ги вземеш с теб — заяви Стефан с тон, който не търпеше възражение. — Заедно с многобройна охрана. Няма смисъл сами да си търсим неприятностите с онези „приятели“ от планините.

— Ще се натъкнем на бандитите само ако тя си е тръгнала за вкъщи — каза Васили.

— Какво те кара да мислиш, че не е? — обади се Серж.

— Защото конярят не искаше да ми даде пряк отговор, дори след като го заплаших, че ще размажа физиономията му. Освен това Александра си е оставила всичките куфари. Този път пътува действително без багаж, взела е със себе си само казаците и камериерката си.

— Което може да означава, че тя просто бърза да си отиде вкъщи — заключи Серж.

— Тогава защо не се е разпоредила товарните коли също да я последват?

— Не бих казал, че всичко е окончателно загубено — заяви Стефан.

— Знам — съгласи се Васили. — Затова ще тръгна по следите ѝ. Въпреки това бих предпочел да бе взела и жребците със себе си. Тях поне хората забелязват и запомнят.

— Сигурно не мислиш, че Александра е знаела, че ще я последваш, нали? — попита изненадано Лазар. — Не мислиш, че тя ще се опита да скрие следите си?

— Тя знае, че ние двамата не сме приключили. Може би няма да го признае, но дълбоко в себе си...

— Васили, тя *не иска* да се омъжи за теб — напомни му Лазар. — Освен това тя мисли, че това е и твоето желание, тъй като това е единственото впечатление, което ти остави у нея. Ако тя изобщо си мисли нещо по този въпрос, то е, че майка ти направи услуга и на двама ви. Ти самият разчиташе точно на това, ако си спомняш.

С тези думи Лазар си спечели убийствен поглед, но в този момент Таня се намеси:

— Васили, знаеш ли *защо* Александра не е пожелала да се омъжи за теб, дори и преди да те срещне? Аз я попитах, но тя каза, че причината е много неудобна за нея, и не искаше да ми каже нищо.

Васили поклати отрицателно глава, но Лазар изненада всички.

— Александра е влюбена в някакъв англичанин, когото срещнала на един прием в Санкт Петербург. Или поне тя казва така.

Васили посрещна тази вест със смес от недоверие и изгаряща ревност, което го накара да изкрещи:

— Откъде, по дяволите, знаеш това?

— За разлика от теб, аз бях много любопитен *защо*, като те видя, не ѝ се замая главата, както на повечето жени, затова поразпитах.

— Тя ли ти каза това?

— Разбира се, че не — отвърна Лазар. — Знаеш, че тя размени с мен само няколко думи по време на пътуването. Не, попитах камериерката ѝ, Нина, и тя ми отговори така, като че ли този въпрос е бил повод за постоянни разпри.

— Какво искаш да кажеш?

— Нина мисли, че каквото и да изпитва Александра към този Кристофър Лейтън, със сигурност не е любов. Тя е на мнение, че Александра е била вярна на този човек в продължение на толкова много години само от чиста упоритост.

— А Нина каза ли *защо* мисли така? — осведоми се Стефан.

— Защото Александра просто продължила да води обичайния си начин на живот, без да се оплаче нито веднъж от поведението на англичанина.

— И точно за колко години говорим? — попита Серж.

— Седем.

— Господи! — изстена Васили.

— Е, това обяснява смущението ѝ — обади се Таня. — А аз съм склонна да се съглася с камериерката.

Васили веднага насочи поглед към нея.

— *Защо?*

— О, просто така — отвърна отново загадъчно тя.

— Братовчеде, не хвърляй на жена ми такива убийствени погледи — намеси се Стефан, опитвайки се да открие нещо весело в трудното

положение, в което бе изпаднал Васили. Въпреки това не можеше напълно да скрие задоволството си. Човекът, който можеше да има всяка жена, която пожелае, не можеше да намери онази, с която бе решил да сподели живота си, или да получи уверение от нея, че не желае да се омъжи за него. — Ако Таня е разбрала нещо в доверителен разговор, не можеш да очакваш от нея да ти го каже.

— Кой казва, че не мога? — настоя Васили. — Тя всъщност, на чия страна е?

— На твоята — отвърна Таня, като му се усмихна. — Ето защо се радвам, че си решил да се ожениш за нея. Мисля, че тя ще ти бъде чудесна жена.

Васили я погледна с укор.

— Но нямаш намерение да ми кажеш защо мислиш така, нали?

— Не. Но съм сигурна, че сам ще го разбереш от Александра — ако успееш да я намериш.

ГЛАВА 35

Перспективата за още един месец непрекъснато пътуване се стори на Александра ужасна. Горедолу толкова щеше да ѝ отнеме да стигне до Англия. Никак не ѝ харесваше да язди непознати коне. Едва бяха излезли от Кардиния и тя бе започнала да тъгува за собствените си коне. Затова за нея, както и за Нина, бе истинско облекчение срещата им с лейди Беатрис Хавършам във Варшава, която ги покани да продължат пътуването си в нейната карета.

Лейди Беатрис беше на около четиридесет и пет години, възпълна и носеше русата си коса по начин, който сигурно е бил моден, когато е била младо момиче, което не изглеждаше смешно само заради веселите ѝ сиви очи. Удивително, но тя познаваше Александра от нейния единствен сезон в Санкт Петербург. Английската дама и съпругът ѝ, който вече беше покойник, по онова време бяха посетили града заедно с приятели и тя бе забелязала Александра на няколко приема, включително на онази вечеря на Олга Романова, след която неофициално Александра бе отстранена от елитното общество на Санкт Петербург.

Но именно този прием бе станал причина лейди Беатрис сега да познае Александра.

— Никога не съм се смяла така, скъпа, и, надявам се нямаш нищо против, че забавлявах приятелите си вкъщи с тази история. Толкова беше находчива и искрена, когато казахте на принцеса Олга как може да отслабне. Всичките ми приятели намират хрумването ти за чудесно, а аз толкова обичам да разсмивам хората.

Александра не си направи труда да спомене, че *наистина* бе искрена, когато направи предложението си на принцесата, нито пък спомена за последствията от тази постъпка. И въпреки че не можеше да си спомни за английската дама, по време на пътуването им успя да я обикне. Беатрис наистина обичаше да се смее и намираше смешното във всекиго и във всичко. Взе откровеността на Александра за проява на забавен хумор. Присъствието на лейди Беатрис осигуряваше още

едно предимство за Александра — то сложи край или най-малкото намали оплакванията и протестите на Нина, и братята ѝ, за решението ѝ да намери Кристофър, оплаквания, които отказваше да слуша.

Беатрис само смътно си спомняше за Кристофър и не го познаваше лично. Все пак увери Александра, че се познава с хора, които биха могли да го познават, което и направи. Само два дни, след като пристигнаха в Лондон, тя се появи в хотела на Александра и ѝ даде адреса му.

Преди това Александра бе проверила в посолството, тъй като това бе единственият адрес, който бе използвал в писмата си от Англия, но тази стъпка се оказа безплодна. Той вероятно бе някъде по назначение, беше всичко, което ѝ каза един забързан служител, и нямат право да дават поверителна информация за техни дипломати.

Благодарение на лейди Беатрис, не се наложи да се среща с други груби служители. И по-скоро, отколкото очакваше, Александра беше на път за дома на лелята на Кристофър, където живееше той. За щастие, къщата се намираше в Лондон.

Нина предложи да изчакат до сутринта, тъй като вече бе вечер, но Александра не можеше да си позволи да чака. Преди да отплават за Англия — което за нея се оказа истински кошмар, тъй като постоянно ѝ бе лошо — Александра вече знаеше със сигурност, че носи детето на Васили. Бебето се нуждаеше от баща. Тя, разбира се, ще разкаже всичко на Кристофър и въпреки че това можеше да усложни нещата, Александра дори за миг не съжали за бременността си. Всъщност беше много развълнувана.

Къщата бе обляна в светлини, а многобройните карети, които изсипваха пътниците си пред входа, показваха, че тук се дава някакъв прием, а от официалните дрехи ставаше ясно, че е нещо важно. Докато чакаше кораба да отплава, Александра имаше на разположение няколко дни, за да напазарува и бе намерила три частично готови рокли, които да прибави към няколкото, които бе натъпкала в пътническата чанта при тръгването си. Нина ги бе довършила по време на пътуването до Англия, тъй като собствените ѝ шивачески умения бяха ужасни. Едната беше красива вечерна рокля в розово и морско синьо. Александра не бе мислила, че ще ѝ потрябва точно тази вечер, в резултат на което едва бе допусната на входа в зелената си вълнена рокля, въпреки общитото ѝ със самурени кожи палто.

Роклята беше подходяща за посещения, но не и за бал. Един слуга я отведе до една празна стая, която се оказа библиотека, далеч от другите гости, и ѝ каза да изчака.

Александра чакаше. Измина цял час, а тя продължаваше да чака. Но нямаше нищо против. Сега, когато отново щеше да види Кристофър след всичките тези години, не ѝ липсваше търпение. Всъщност не изпитваше нищо, не беше нервна, нито дори развълнувана.

Александра намираще това за доста странно, но го отдаваше на дълбоката меланхолия, в която беше изпаднала, откакто напусна Кардиния, а меланхолията си отдаваше на това, че бе оставила конете си. Причината не беше, защото Васили ѝ липсваше, съвсем не беше така! Дори рядко си спомняше за него, само около стотина пъти на ден, не повече. Бе изпаднала като в някакво вцепенение.

По време на пътуването с веселието и остроумието си лейди Беатрис бе прогонила тъгата ѝ, както ставаше и когато се замислеше за бебето. И сега фактът, че отново щеше да види Кристофър трябваше да я радва. Защо не беше така?

— Александра, наистина ли това си ти?

Не бе чула кога вратата зад нея се бе отворила. Обърна се рязко и видя Кристофър, който се приближаваше към нея с отворени обятия, а изражението му показваше удоволствието, че я вижда отново. Годишите почти не го бяха променили, макар че сега той трябваше да е на тридесет и пет. Дори бе по-красив, отколкото си го спомняше, защото бе леко напълнял, което му отиваше, тъй като преди бе много слаб. Изглеждаше много изискан, с тъмнокастениявата си коса и тъмни очи, с безукорния си вечерен костюм. Но сега не ѝ се струваше толкова висок и...

Той я прегръщаше някак си твърде силно. И преди да успее да си поеме въздух, той вече я целуваше, а всичко, което поиска в този момент тя, бе да се отдръпне от него. Какво ѝ ставаше? Това беше Кристофър, когото обичаше и който очевидно бе извън себе си от радост, че бе дошла при него, така че всичко щеше да бъде наред. Защо тогава тя не се чувстваше по този начин? Неговите целувки винаги я бяха вълнували, но въпреки това в нея не трепна нищо, нито искрица от желанието, което Васили разпалваше. Но сега нямаше да мисли за Васили. Не сега!

Александра успя да се отдръпне достатъчно, за да попита:

— Значи все още ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам, скъпа. Как можеш да се съмняваш?

Би могла да му изреди ред причини, но сега не бе време за саркастични забележки. С характерната си откровеност му зададе въпроса, който трябваше да му зададе още преди години.

— Значи си готов да се ожениш за мен?

Той я пусна изненадан, след което избухна в смях.

— Виждам, че не си се променила. Все още казваш това, което мислиш, без да те интересуват последствията.

Можеше да му каже, че това вече не е истина. Някои неща бе успяла да запази само за себе си. Братята Разин и Нина все още не знаеха за бебето. А Васили никога не разбра какви чувства събуждаше у нея. Ето че го правеше отново — позволяваше му да се промъкне в мислите ѝ, когато всъщност изобщо не трябваше да мисли за него!

— Не отговори на въпроса ми, Кристофър.

— Не може да говориш сериозно — отвърна той внимателно, но с твърд тон. — Надявах се, че ще ми кажеш, че *ти* самата си омъжена, така че накрая да можем да бъдем заедно.

Това изобщо нямаше никакъв смисъл!

— Какво точно означава това?

— Хайде, Александра, знаеш, че любовта и бракът рядко вървят ръка за ръка. Освен това, докато бях в Русия, сам видях колко неморални и развратни са руските дами. Надявах се, че ще се омъжиш, така че с теб да можем да започнем любовна авантюра. Мислех разбираш, че с теб можем да бъдем само любовници.

Дори и без неговите обяснения, този факт вече ѝ бе станал ясен, но все пак шокът, който изпита от думите му, я накара да заяви:

— Всъщност очаквах ние двамата да се оженим!

— Боже господи, не е възможно да си била толкова глупава.

Александра трепна.

— О, но аз... очевидно съм била!

— Но, скъпа, не може да не знаеш, че ти си твърде различна. Този твой навик да казваш това, което мислиш или чувстваш, щеше да съсипе кариерата ми.

— Сигурно продължавам да съм толкова глупава, колкото казваш, защото все още не разбирам защо продължаваше да ми

пишеш, да ми изпращаш стихове и любовни думи.

Кристофър прояви достатъчно такт да се изчерви.

— Не обичам да изгарям мостовете след себе си, скъпа. Продължавам да се надявам, че един ден двамата с теб ще стигнем до леглото.

Защо не се ядоса, защо не го зашлеви или не заплака?

— Трябваше да ми кажеш това още преди — отвърна безизразно тя. — Вероятно навремето щях да отвърна на желанието ти.

— Но ти беше невинно момиче и аз не... — Той ѝ хвърли любопитен, изпълнен с надежда, поглед. — А сега?

Александра реши, че една лъжа ще бъде много подходяща.

— Да.

— Срамота — въздъхна той. — Но какво правиш в Лондон? Надявам се, не си изминала толкова път само за да ме видиш.

За да запази гордостта си, Александра изрече още една лъжа.

— Не, разбира се. Просто развалих годежа си с един кардински граф и реших да попътувам малко, преди да се върна вкъщи.

— Кардински граф ли? — внезапно Кристофър се развълнува. — Наистина ли няма надежда да си оправиш отношенията с него?

— Защо?

— Защото това положение ще е идеално за нас, скъпа. Току-що научих, че ще ме изпратят като дипломат в посолството в Кардиния след няколко месеца. А ако си там и си омъжена...

— Това би било наистина чудесна идея, Кристофър, освен... Дори и ако наистина се омъжа за моя граф и наистина изпитам нужда от любовник, което е малко вероятно — тя го потупа леко по бузата, преди да довърши, — абсолютно съм убедена, че няма да избира теб.

И тя излезе от стаята с леко наранена гордост.

ГЛАВА 36

Когато Александра се върна в хотела, Нина я чакаше. Един поглед към лицето на господарката ѝ бе достатъчен, за да разбере, че не всичко бе протекло така, както тя беше мислила.

— Той не беше там, нали?

Александра съблече палтото си и седна внимателно на леглото.

— О, напротив, беше — отвърна сухо. — Имахме много интересен разговор. Изглежда, развратници не се подвизават само в Кардиния.

— Разбира се, че не. — В погледа на Нина проблесна разбиране. — Искаш да кажеш, че благородният Кристофър Лейтън се е оказал не чак толкова благороден?

Александра кимна и накратко разказа какво се бе случило. Когато свърши, Нина бе разгневена не на шега.

— Долно копеле! Проклет измамник! През цялото това време да не ти намекне с нищо за истинските си намерения, нарочно да те остави да си мислиш...

— Кристофър каза, че е мислел, че съм разбрала.

— Това е лъжа и ти го знаеш, Алекс. Дори не се опитвай да го защитаваш!

— Нямам такова намерение.

— Добре, защото... — Нина спря, изведнъж осъзнала, че от възмущение крещи единствено тя, а Александра не казва нищо. — Защо не си ядосана?

— Предполагам, че съм ядосана.

Велият ѝ отговор накара Нина да вдигне очи към тавана.

— Съвсем не изглеждаш ядосана. Нито пък разстроена. Не изглеждаш по-развълнувана, откакто когато тръгна оттук.

— Все още се опитвам да приема, че Кристофър не е човекът, за когото го мислех. — Тя замълча. — Но ти си права. Би трябвало да съм разстроена, нали? Все пак, обичах го толкова дълго...

Нина изсумтя презрително, което говореше достатъчно ясно за мнението ѝ по въпроса.

— Приказваш така само по навик.

— Нина... — Александра понечи да се защити, но това също бе въпрос на навик, а приятелката ѝ очевидно нямаше да слуша повече старите ѝ извинения.

— Казвам ти: ти изобщо не го обичаш! — настоя разгорещено Нина. — Нито тогава, нито сега. Винаги съм ти го казвала, но сега ще трябва да ми повярваш! — След това добави, по-меко: — Когато го срещна за пръв път, ти го пожела, но беше млада и с романтични представи, имаше нужда от мъж, на когото да посветиш чувствата си. Той се случи наблизко и ти го взе за голямата си любов.

— И през всичките тези години...

— През всичките тези години теб просто не те бе грижа за него, Алекс, или в противен случай щеше да направиш нещо. Помисли! Ако наистина го бе обичала, щеше ли да се примириш да си стоиш вкъщи и да чакаш?

Поставен по такъв начин, въпросът изискваше пряк отговор. Не беше в характера на Александра да бъде толкова търпелива, не и ако бяха намесени чувствата ѝ. Тогава защо се самозалъгваше? Дали наистина бе по навик, както бе казала Нина? Или защото бе взела увлечението за любов и бе прекалено упорита, за да признае, че е сбъркала?

Но Нина не бе свършила.

— Дори и да не го обичаше, пак трябваше да си му ядосана заради това, което ти е причинил. Ако не беше той, отношението ти към граф Петров щеше да бъде много по-различно и сега можеше да си омъжена за него.

Дали щеше да стане така? Не, щеше още повече да се ядосва на Васили, тъй като той нямаше да даде шанс на връзката им, защото отношението му щеше да си остане същото. Той пак щеше да я презира без значение какво чувстваше тя към него.

— Ако отношението ми към него бе по-благоклонно, Нина, това щеше само да ме нарани още повече.

Нима не бе наранена? Не беше ли се поболяла от угризения и съжаления?

— Ще си лягам — продължи с престорена досада. — Утре може би наистина ще успея да се ядосам. Сега съм твърде изморена за това.

Но следващият ден не донесе нищо ново, само дете меланхолията ѝ се върна: в допълнение бе и твърдото ѝ убеждение, че трябва да вземе трудно решение. Бе бременна и спешно се нуждаеше от съпруг. И тъй като и дума не можеше да става за Кристофър, трябваше да намери някой непознат.

Тази възможност звучеше доста обезкуражително, но всъщност положението съвсем не беше такова. През последните няколко години Александра бе щастлива и доволна от живота си, само едно обстоятелство я натъжаваше — желанието да има свои деца. Но сега имаше своето бебе, имаше и чудесните си коне и можеше да е доволна. Дори съществуваше възможността да хареса човека, когото щеше да избере за съпруг, дори може един ден да го обикне. Не беше чак толкова невероятно. Но за нея любовта нямаше чак толкова голямо значение.

Би искала положението да е по-различно и да не се нуждае от съпруг само защото е бременна. Щеше да е много по-лесно, ако може да се установи някъде и да отгледа детето си сама. Конете щяха да ѝ осигуряват приличен доход, дори можеше да стане богата, ако реши да ги обучи да се състезават. Но ако постъпеше така, детето ѝ щеше да страда, защото щеше да е незаконородено, и точно поради тази причина Александра се отказа от тази лесна възможност.

Тя дори и не помисли да се върне вкъщи, тъй като не бе простила на баща си и се съмняваше, че някога ще го направи. Болеше я дори само да си помислеше за него и това, което ѝ бе причинил. Сегашното ѝ затруднено положение бе следствие от неговото решение!

Единствената ѝ друга възможност беше Васили. Ако Кардиния не бе толкова далеч, би се върнала и би настоявала той да се ожени за нея. Но вече бяха изминали седем седмици от бременността ѝ. Щеше да ѝ е нужен още един месец, за да се върне в Кардиния, още време щеше да бъде изгубено в спорове с Васили, докато го накара да се съгласи, което съвсем нямаше да бъде лесно, след като бе освободен от „омразния брак“. Дотогава бременността щеше вече да ѝ личи. Но, разбира се, едно бебе преди брака нямаше да учуди никого, поне малко запознат с неговата репутация.

Вълнението, което я обзе само от факта, че обмисляше тази идея, я разгневи. Все още не можеше да се примири с брака, който Васили й предлагаше. Ако не бе разбрала колко хубаво бе да се люби с него и следователно колко желани могат да бъдат съпружеските задължения, що се отнасяше до него — и от които той възнамеряваше да я лиши — решението й можеше да е по-различно. Но тя знаеше и след време щеше да го намрази, дори можеше да отхвърли гордостта си и... не!

Бракът с един непознат беше по-добрата възможност. Без емоционално обвързване. Избраникът й трябваше да бъде запален любител на конете и от разговорите, които бе дочула, Александра знаеше, че много англичани са точно такива.

Той също трябваше да притежава страст към конните надбягвания, тъй като това вероятно бе единственото, което можеше бързо да й осигури съпруг. Въпреки че имаше достатъчно пари, за да живее удобно за известно време, дори и без да се налага да продаде някой кон, Александра в никой случай не можеше да се определи като богата партия. Не смяташе да разчита и на благородническата си титла.

Това, на което разчиташе, бяха конете й. Човекът, на когото предложеше да се омъжи за нея, нямаше да получи само нея и бебето, по всяка вероятност той щеше да се гордее като победител в конните състезания. Той трябваше отчаяно да желае да притежава такива коне, за да я приеме при условията, които тя му поставяше.

Да вземе решение, бе едно, но да го приложи на практика — бе съвсем друго. Неоценима помощ й оказа лейди Беатрис, която й осигури покани за приеми и разпространи слухове за нейните коне, както и това, че си търси съпруг. Само след няколко дни всеки говореше за руската баронеса, която бе дошла в Лондон, за да се омъжи.

Както се оказа, титлата й имаше по-голяма сила, отколкото очакваше Александра, особено когато вървеше със стабилния доход от конете й. Красотата й бе не по-малка примамка. Александра привличаше твърде много мъже, които изобщо не бяха любители на коне, и въпреки че би предпочела да ги обезкуражи по своя откровен начин, лейди Беатрис я посъветва да не го прави.

— Заради слуховете, скъпа — обясни тя. — Точно сега слуховете са в твоя полза, но отхвърлените кандидати за женитба могат да ги обърнат срещу теб само за една нощ.

— Но прекалено многобройните кандидати няма ли да обезкуражат онези, които търся?

Беатрис се разсмя.

— В никакъв случай, онези, които търсиш, ще бъдат дори още по-заинтригувани от твоята популярност. Ако едно момиче има трима ухажори, които непрекъснато се суетят около него, трябва да си сигурна, че скоро те ще станат десет. Любопитството е характерно за човешката природа: какво, по дяволите, намират в това момиче? Мъжете *винаги*, винаги искат това, което искат и съперниците им.

Невероятно, но този разговор се състоя още първата вечер, когато Александра се представи на лондонското общество, което я прие изключително бързо. До втората вечер бе срещнала поне трима джентълмени, които напълно отговаряха на условията ѝ, и тъй като не можеше да си позволи да губи време, и да подхожда към въпроса отдалеч, Александра съобщи на всеки един от тях какви са условията ѝ.

Първият, с когото тя разговаря на четири очи, очевидно бе твърде шокиран от откровеността и смелостта ѝ да направи тя предложението за брак, че дори не пожела да чуе останалата част, което всъщност беше за добро. Ако той не можеше да приеме предложението ѝ, вероятно щеше да припадне, когато научеше за бебето.

След този случай Александра бе много по-внимателна и с втория джентълмен подхвана въпроса от много по-далеч, като искаше да се увери, че той е наясно, че тя се стреми към брак, преди да го попита дали се интересува от предложението ѝ. Той не ѝ даде директен отговор; имал нужда от време да помисли. Но не искал да има деца толкова скоро — беше само на двадесет и шест години.

Третият носеше титлата виконт, беше по-непривлекателен от първите двама, склонен към напълняване. Когато Александра спомена колко коне притежава, едва не му потекоха лигите и дори не трепна, когато научи, че тя е бременна. Всъщност той шумно и разгорещено ѝ даде своето съгласие, заявявайки, че за него е удоволствие да се ожени за нея.

Александра бе шокирана. Дори не си бе помисляла, че ще стане толкова лесно и бързо, затова му предложи да прекарат няколко дни заедно, за да се опознаят, преди окончателно да определят датата на сватбата. Но поне напрежението я бе напуснало. Бе решила проблема

си. Само че сега, когато вече не трябваше да се притеснява кой ще бъде баща на детето ѝ, меланхолията ѝ се завърна.

Почти целия следващ ден Александра прекара в компанията на своя виконт, Гордън Уейтли, което включваше езда през няколко лондонски парка. Той бе довел за нея един от собствените си коне — Александра доби впечатлението, че той я изпитваше по някакъв начин, тъй като кобилата бе раздразнителна, но Александра бързо успя да я подчини на волята си — и през целия ден говореха само за коне и за нищо друго. Поне нямаше да им липсва тема за разговор, когато се оженят.

Той не се усъмни в това, което му бе казала — тя бе предвидила, че съществуваше и такава възможност — и повярва на всичко, което тя каза за конете си. Александра също не можеше да си позволи да се усъмни в намеренията на виконта.

Тъй както изглеждаше, щеше да се наложи да остане в Англия и скоро трябваше да се обърне към някоя шивачка, за да ѝ ушие други рокли. Досега използваше вечерните си рокли, но щеше да има нужда и от по-широки. А и с всичките покани за приеми, които ѝ осигуряваше Беатрис — и които по-възрастната жена настояваше тя да посещава, за да разшири кръга от запознанства, въпреки че бе постигнала целта си — Александра със сигурност щеше да има нужда от по-богат гардероб.

Същата вечер бе организиран бал, а Беатрис щеше да дойде да я вземе. Гордън нямаше да присъства, тъй като имал друг ангажимент, който му било невъзможно да отмени, но Александра не бе разочарована. Неговата компания понякога ѝ идваше твърде много и тя получаваше главоболие.

По-късно същия следобед бе намерила рокля, подходяща за бала: една възхитителна комбинация от тъмnochервена коприна и черна дантела, която разкриваше много по-голяма част от гърдите ѝ, отколкото бе свикнала, макар да знаеше, че такава е модата в момента. Все пак Александра си каза, че би предпочела да не отива на този бал, тъй като сега нямаше желание за повече контакти.

Все пак отиде и дори положи всички усилия да се забавлява. Но не успя да го постигне, тъй като мислите ѝ за бъдещето помрачаваха настроението ѝ. Бе прекарала много време с Гордън същия ден и не можеше да си представи как ще прекара с него останалата част от

живота си. И в никакъв случай не можеше да си представи да се люби с него. Но какъв избор имаше?

Александра танцуваше, когато се разнесе възбуден шепот, като че ли всички бяха започнали да говорят едновременно. Партньорът ѝ се опита да се огледа, за да види какво става, но той не бе по-висок от нея, затова не можа да види нищо особено. Александра не бе любопитна, но чу разговорите около себе си:

— Кралицата ли е?

— Ей там, до...

— ... никога не съм виждала толкова...

— Боже господи, кой е...

— ... толкова красив...

— ... толкова красив...

— ... толкова *красив*...

Партньорът ѝ престана да танцува, въпреки че музиката не бе спряла. Той дори не се сети да се извини, толкова бе любопитен. Но всички наоколо правеха същото, а възклицанията и разговорите бяха по-силни от всякога.

Александра въздъхна и понечи да се оттегли. Който и да бе човекът, впечатлил тези хора, не я интересуваше. Толкова красив? Трябваше да отидат в Русия, или по-точно в Кардиния, за да видят мъж, който *наистина* бе красив.

И изведнъж пред нея хората отстъпиха, като направиха място на човека, който бавно се приближаваше към нея. Александра не можеше да повярва на очите си, не бе в състояние да направи и една стъпка.

Васили в Лондон? Невъзможно! И все пак той беше тук, идваше право при нея, а златистите му очи блестяха по-ярко от всякога. За всички останали изразът на лицето му бе неразгадаем, но тя знаеше какво означава този поглед — той изгаряше от гняв, може би бе готов да я удуши и тя не можа да реши дали трябва да бяга, да припадне, да заплаче или да се смее от радостта, която я обля като топла вълна, радостта, предизвикана от самото му присъствие.

ГЛАВА 37

— Можем да говорим още тук, за най-голямо удоволствие на всички, или ще дойдеш с мен — заяви Васили с измамно спокоен тон. — Отвън ни чака карета.

Александра изобщо не очакваше да чуе тези думи. Ако беше толкова ядосана, колкото подозираше, че е Васили, нямаше да отлага да разбере за какво говореше той само за да не причини шумен скандал. Разбира се, бе свикнала да прави сцени и реши, че е по-добре да му отговори, преди той да вземе решение вместо нея.

— Така или иначе, тъкмо се готвех да си тръгна — отвърна тя, като внимаваше тонът ѝ да бъде не по-малко безстрастен от неговия.

Въпреки че изпитваше желание да си тръгне още от момента, когато пристигна, Александра всъщност не се канеше да напусне бала толкова скоро. Но си помисли, че ако не тръгне с него, той ще се ядоса още повече и той, а не тя, щеше да предизвика скандал.

В следващия миг обаче едва не промени решението си да тръгне с него. Въпреки че бе получил съгласието ѝ, тя се чувстваше така, като че ли я извеждаха насила оттук. Но преди да реши дали ще бъде най-добре да остане там, където имаше много хора, вече бяха отвън ѝ той грубо я блъсна в каретата.

— Да не би да имаш намерение да ме умориш от студ? — Александра се обърна към него със саркастичен тон.

Той не бе пожелал да спре, за да може тя да си вземе наметката, а зимният нощен въздух бе влажен и студен. В широката, луксозна карета бе не по-топло. Но вместо да се върне за наметката ѝ, Васили предпочете да ѝ подхвърли едно одеяло.

Каретата потегли веднага след захлопването на вратата, като почти изхвърли Александра от седалката. Едва се въздържа да не избухне.

— Хайде, обясни ми, Петров. Ако знаех, че се готвиш да посетиш Англия, щях да отида някъде другаде.

— Така ли? Съмнявам се.

Васили седеше срещу нея с кръстосани пред гърдите ръце, бе протегнал краката си напред и също ги беше кръстосал и продължаваше да я пронизва с поглед. Удоволствието ѝ от това, че го вижда, бързо се стопи, отстъпвайки място на раздражение. Той не каза нищо повече и тишината, която последва, опъна нервите ѝ докрай.

Накрая Александра не издържа и първа наруши мълчанието.

— Е? Приемам, че има някаква особена причина, за да ме намериш, или пък имахме нещастieto да се озовем неволно на един и същ прием, в един и същи град?

— Ще стигнем и до това, Алекс. Точно сега се опитвам да свикна да те гледам така, тъй като изглеждаш като истинска дама. Или все пак съм сбъркал и под роклята си носиш панталоните за езда?

Александра не можа да си отговори защо този въпрос я накара да се изчерви, но наистина стана така.

— Ако си пропуснал да забележиш, измъкна ме от бал. А аз случайно знам, че в такъв случай се ходи с вечерна рокля.

— Тогава наистина си захвърлила панталоните?

Вместо отговор, тя му хвърли мрачен поглед. Васили обаче не се шегуваше. Всъщност сега очите му изразяваха по-голямо недоверие, отколкото в момента, когато я видя за пръв път в балната зала. Коприна и дантели. Бе си я представял облечена именно така, но никога не бе мислил, че ще изглежда толкова съвършена. Сложната прическа, дългите ръкавици! А дълбоко изрязаното деколте — излагаше гърдите ѝ, прекрасните ѝ гърди, пред погледа на всеки мъж.

Въпреки че това го разгневи, Васили трябваше да признае, че никога не я бе виждал по-красива. Бе възмутен, че тя винаги бе отказвала да му покаже тази своя женственост, той дори не знаеше, че може да изглежда така — освен когато се бяха любили.

Годеницата му можеше да танцува. Очевидно можеше и да разговаря с благородниците от своя кръг, без да ги ругае и шокира. И очевидно тя внимаваше да не посещава приеми, където бе включена вечеря, в противен случай бързо щяха да я изключат от списъка на гостите. Явно бе успяла да заблуди тези англичани и ги бе накарала да повярват, че е дама... или може би знаеше как да се държи като такава.

Васили все още бе гневен, че не бе успял да я настигне, преди тя да отплава за Англия, че му бе отнело повече от месец, за да я намери. Бяха загубили следите ѝ, като се бе насочила първо към планините,

създавайки впечатление, че е тръгнала към дома си в Русия, а след това бе поела на север. Васили бе изпратил обратно повечето от хората, които бе взел със себе си, тъй като повече нямаше да има нужда от тях.

След това отново я бяха изгубили, когато се бе прехвърлила в каретата на лейди Беатрис. Но когато накрая пристигна в Лондон с осем души, само няколко часа след пристигането успяха да намерят хотела ѝ. А Нина услужливо им бе казала къде могат да я намерят тази вечер.

Сега Васили не бе сигурен как да се отнася с нея. Първият му порив бе да я люби и този път желанието му бе по-силно от всякога. Само фактът, че се намираще толкова близо до нея, го караше да потръпва от възбуда. След това изпита желание да я удуши заради тревогите, които му бе причинила. Но изпитваше и още една необходимост — да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже... Какво? Че едва не се е поболял от притеснение, че тя ще се омъжи за Лейтън, преди да успее да я намери? Че сега се намира в окаяно положение? Че е влюбен в нея? След начина, по който се бе отнасял към нея, тя никога нямаше да му повярва.

Ами нейният англичанин? Ако бе заварил Лейтън с нея, сигурно щеше веднага да го предизвика. Ако тя обичаше този мъж, ако *наистина* го обичаше, Васили се съмняваше, че ще съумее да прояви достатъчно благородство да се поклони и да се оттегли. Разяждан от ревност, не можеше да остави англичанина да му отнеме Александра. Но любовта, която изпитваше към нея, го подтикваше да ѝ позволи да бъде щастлива.

Тези две противоположни чувства не му даваха мира. Реши, че първо трябва да разбере дали не е пристигнал твърде късно.

— Има ли насрочена сватба, Алекс?

Александра си пое рязко дъх от изненада. Как бе възможно той да е научил за виконта? Не би могъл да знае.

— Каква сватба? — попита внимателно тя.

— Твоята с Лейтън.

Това беше още по-лошо.

— Откъде си научил за Кристофър?

— От Лазар. Трябваше да ми кажеш, Алекс.

— Не беше твоя работа...

— Но ние ще се оженим! — прекъсна я той. Гневът му най-накрая избухна. — Разбира се, че е моя работа, ако си влюбена в друг мъж!

— Ние *какво*?

— Накрая се оказа, че съвсем не държиш на думата си, нали? Или си забравила, че ме уверяваше, че няма да престъпиш обещанието си. Въпрос на чест, ти сама така каза.

Думите му я накараха да настръхне.

— Не получи ли бележката ми? Майка ти каза, че не можеш да се ожениш за мен, че съм истински позор за семейството ви, безнадеждна...

— Не майка ми урежда нашия брак. Тя няма думата по този въпрос.

— Когато последния път говорехме за разваляне на годежа ни, ти съвсем не разсъждаваше по този начин — отвърна сковано тя. — Когато тя ми каза това, аз си помислих...

— Мислела си погрешно, Алекс, и си тръгна, без дори да поговориш с мен. Повтарям ти: майка ми не може да решава, каквото и да било за нашия брак. Дали ще се оженим или не зависи от нас, зависи и от това, дали ще опазим честта на семействата и ще удържим думата, която са си дали бащите ни, когато са ни свързали.

— Искаш да кажеш, че все още сме сгодени?

— Дяволски си права, така е. — И преди Александра да разбере какво прави той, Васили пое ръката ѝ в своите и отново сложи на пръста ѝ годежния пръстен. — Не го сваляй пак, Алекс. Ти ми принадлежиш. Искам да носиш доказателството за това.

Последните думи бяха казани като предупреждение, но Александра усети някаква далечна, топла нотка в тях, което едновременно я смути и развълнува. Тя се облегна назад, изпълнена с облекчение и страх, като се постара да ги превъзмогне. Ако не овладееше чувствата си, никога нямаше да може да продължи този разговор с Васили. О, но колко хубаво беше отново да почувства неговия пръстен на ръката си! Когато преди го бе свалила и му го бе оставила, не можа да сдържи сълзите си. Тогава бе почувствала, че заедно с пръстена оставя и сърцето си. Никога повече нямаше да го сваля, но не защото той ѝ бе казал да не го прави.

— Би ли ми обяснил защо? — попита тя, като имаше предвид изявлението му, че все още бяха сгодени. — Аз ти дадох шанс да се откажеш от годежа. И доколкото си спомням, ти не искаше да се ожениш за мен, тогава защо не се възползва от този шанс?

Защото те обичам!

Сега имаше идеалната възможност да ѝ го каже. Но тя щеше да му се изсмее в лицето и може би щеше да каже нещо, изпълнено с ирония, като например: „Разбира се. Петров. Казваш ми го всеки път, когато си отвориш устата!“. И тъй като самият той още не можеше да го повярва, как очакваше да убеди нея?

— Ти не ми даде шанс да се откажа, Алекс. Ти просто избяга, тъй като остана с погрешно впечатление. Това не ме освобождава от обещанието ми, а просто трябваше да те върна обратно. Все пак, ако *твое* намерение е да нарушиш думата си, просто кажи и всичко ще приключи дотук.

— Никога не съм имала такова намерение и ти го знаеш много добре — изсъска тя.

— Разбира се, че не съм мислил, че ще се откажеш. Ние все още сме свързани с онзи договор, все още сме сгодени и все още ни предстои да се оженим. Или не си съгласна?

— Разбира се, че съм съгласна.

— Значи идването ти в Англия не е променило разбиранията ти за чест?

— Не — отвърна тя и му хвърли мрачен поглед.

— Радвам се да го чуя.

Александра го погледна изненадано.

— Внимавай, Петров, или почти ще ме накараш да помисля, че *сега* искаш да се ожениш за мен.

— Може би е точно така — отвърна меко той.

— Друг път! — отвърна рязко тя.

Васили се усмихна. Бе сигурен, че неговата Алекс ще каже нещо подобно.

— Всъщност... — Той замълча за малко, създавайки впечатлението, че в момента стига до това заключение. — Понеже така или иначе трябва да се ожения — за да си осигуря наследник, както сама знаеш — нищо не пречи ти да ми станеш жена. Вече положих

повече усилия с теб, отколкото с която и да било друга жена и освен това, обожавам гърдите ти, Алекс.

Васили очакваше още някой възмутен отговор, изчервяване, но не и изражението на болка и безпомощност, което придоби лицето на Александра. Съжали ужасно за това, че си бе помислил, че тези думи за нея щяха да бъдат по-приемливи от истината.

— Алекс...

— Не е необходимо да ми обясняваш — прекъсна го тя. — От самото начало ми каза какво мислиш по този въпрос. Знаеш и моето отношение, нали така?

Напомнянето ѝ, че тя не бе искала да се омъжи за него, защото бе влюбена в друг, бе достатъчно отново да възбуди гнева му и да промени намерението му да ѝ каже, че иска да я направи щастлива. Сега тя можеше да му каже за бебето, а той щеше да престане да ѝ обръща внимание, преди още да се бяха оженили. Но тъй като тази вест несъмнено щеше да го зарадва, тя реши да я запази за себе си.

Той може и да я бе последвал, но очевидно нищо друго не се бе променило. Но защо думите му я караха да се чувства така, сякаш ще заплаче всеки момент?

— Видя ли се с Лейтън? — попита Васили с твърд глас.

— Да.

— Само ако те е докоснал, ще убия това копеле! — изръмжа той. Какво беше това, ревност?

— Не си прави труда. Той никога не е искал да се ожени за мен. Чакал ме е да се омъжа за някого друго, след което да ми стане любовник. Помислил си същото, каквото и ти, но за разлика от теб той знаеше, че съм девствена и ме чакаше да променя това положение.

— Смятай го за мъртъв! — отвърна просто Васили.

Александра въздъхна.

— Аз съм тази, която бе обидена, Петров, не ти. Само защото сега ме приемаш като своя жена, не означава, че не мога сама да се оправям със собствените си проблеми.

— Той те е наранил...

— Не, не е, което ме накара да осъзная, че това, което съм чувствала към него, изобщо не е било любов.

Самодоволната му усмивка направо я вбеси, което я накара отново да промени темата.

— Къде, по-точно, ме водиш?

— На моя кораб. Този шумен и претъпкан град не ми хареса още първия път, когато дойдох тук, не ми харесва и сега. Ще потеглим веднага.

— Не, няма. Моите хора...

— Сигурно вече са на кораба, благодарение на едно... приятелско убеждаване.

— Ти ме насилваш, Петров!

— След всичките тревоги, които ми причини, мисля, че ми е позволено да го направя.

ГЛАВА 38

Обратният път към Кардиния изглеждаше на всички много по-кратък, но Александра бе толкова потънала в нерадостните си мисли и в нещастията си, че почти не забелязваше отминаващите часове. Прекара цяла седмица на легло. Въпреки това мислеше, че има късмет, защото единствено на кораба се чувстваше зле, за разлика от повечето жени в нейното положение.

След като слязоха на сушата, доброто ѝ здраве се върна. Всъщност никога не се бе чувствала толкова добре. Не хвана нито настинка, нито кашлица, от които страдаха останалите, тъй като пътуваха, сред сняг и вятър.

Настроението ѝ обаче се оправи до известна степен само когато приближиха Кардиния и тя осъзна, че скоро отново ще види скъпоценните си коне. Точно тогава започна да забелязва необичайните погледи, които ѝ хвърляше Васили, погледи, които ѝ говореха, че той може би съжалява за нещо. Александра много добре можеше да си представи какво е то.

Беше ѝ казал обаче, че ще ѝ даде време да свикне с мисълта, че скоро ще се оженят. Сега бе напълно непреклонен в решението си за този брак. И след като ѝ даде време да се приспособи, той очевидно бе решил, че е по-добре да говори с нея, колкото може по-малко. Все пак, в много редки случаи те можеха да разговарят, без разговорът им да прерасне в шумна кавга.

Единствения път, когато наистина щяха сериозно да се спречат, бе, когато по време на пътуването влязоха в една странноприемница и седнаха да се хранят заедно. Александра вече бе решила, че няма смисъл да продължава да се държи невъзпитано и грубо. Така или иначе, на Васили това явно изобщо не бе направило впечатление. А сега, след като се бе съгласила да се омъжи за него — само заради бебето, разбира се — Александра се отказа от номерата си, с които преди се опитваше да развали годежа.

Васили бе повдигнал учудено вежди, когато тя бе продължила да носи рокли, след като бяха напуснали Англия, въпреки че не я попита отново дали не носи панталони под тях. Но вечерта, когато седнаха на една маса и той за пръв път видя, че тя се храни прилично, Александра си помисли, че той ще изпадне в шок. Но не след дълго очите му подозрително се присвиха.

— Значи всички онези ужасни, отвратителни маниери са били само заради мен?

Александра не се опита да извърта, а отговори прямо:

— Разбира се.

— А ругатните?

— Отначало получих малко помощ, след което импровизирах.

— Но уменията ти да си служиш с камшика не са фалшиви.

— Конрад ме научи, когато бяхме деца.

— А заплахите, които отпрати към любовниците ми?

Александра сви рамене.

— Съжалявам, но те бяха напълно искрени. Никога не съм могла да разделям с някого това, което е мое.

Васили се усмихна, преди да ѝ отговори.

— Открих, че и аз се чувствам по същия начин, или поне когато става дума за теб.

Александра не прие сериозно думите му. Помисли си, че той е разбрал, че не може да ѝ се сърди за това, дето го бе измамила, тъй като той бе направил същото.

Таня Барони я бе предупредила, но Александра и сама откри доказателства за истинския характер на Васили. Вече не получаваше дразнещи забележки и презрителни погледи, а твърде много искрени усмивки, изпълнени с чувственост, към които не можеше да се отнася с презрение.

Той започваше да ѝ харесва, без дори да полага никакви усилия, а това я плашеше. Представяше си колко щеше да я боли, когато настъпеше моментът да му каже за бебето, след което той щеше да започне да я пренебрегва. А този момент щеше да настъпи съвсем скоро. Още повече я болеше, когато откриваше, че той наистина е много очарователен.

Ако само можеше да го мрази, тогава бракът ѝ с него нямаше да ѝ се струва толкова труден. Но случаят не бе такъв, изобщо не бе

такъв! И прекалено често стигаше до мисълта да захвърли гордостта си и да моли за любовта му — или поне за тялото му.

Беше направо невероятно колко често я обземаха такива чувства през последните дни. Александра се надяваше сватбата да се състои, преди да се разбере за бременността ѝ, защото бе решена да получи своята първа брачна нощ, която вероятно щеше да бъде единствената. Всъщност щеше да настоява за нея, ако се наложеше, защото Васили ѝ дължеше поне това, след като ѝ бе показал какво представлява страстта.

Когато пристигнаха в столицата на Кардиния, заваля дъжд и Васили, и Лазар се качиха при нея в каретата. Васили бе осигурил тази карета за Александра, когато забеляза, че тя слиза от кораба, облечена в рокля, а не в панталони. В онзи миг тя бе прекалено потънала в мислите си, за да осъзнае този факт, както и че роклята ѝ бе неудобна за езда.

Но не се възпротиви заради каретата или заради това, че не ѝ бе осигурен кон за езда. Александра не бе сигурна дали въобще *трябва* да язди повече! Докато не чуеше съвета на лекар, не мислеше да рискува, независимо от това, колко щяха да ѝ липсват всекидневните ѝ разходки на кон.

Когато влязоха в града, Васили изчака буквално последния момент, за да ѝ каже, че отново ще отседне при майка му. От начина, по който каза това, Александра разбра, че той очаква тя да му се противопостави. Тя не го направи, въпреки че се страхуваше отново да се изправи лице в лице с графинята.

Разбира се, дължеше извинение на възрастната дама.

Щеше да се погрижи за това, когато пристигнеха, а Мария побърза да ги посрещне още от вратата. Александра се изненада немалко, когато Васили пръв се обърна към майка си, като ѝ каза, че иска да поговори с нея за някои неща.

— Значи наистина я намери — започна Мария.

— Казах ти, че ще я намеря, майко. И тъй като сватбената церемония ще се състои утре, Александра ще остане тук само през тази нощ. Направи ми една услуга и не ѝ споменавай за предишното ѝ държание. Всичко беше само преструвка, затова можеш да престанеш да се тревожиш, че...

— Да, да, знам всичко — прекъсна го Мария, като изненада и двамата.

— Как така? — попита Васили.

— Малко след като тръгна да я търсиш, пристигна баща ѝ. Той ми обясни, че въпреки че в някои отношения тя е доста своеволна — що се отнася до конете, например — тя във всяко друго отношение е дама, каквато очаквахме да бъде. Аз, разбира се, бях шокирана. Също и баронът, когато му разказах...

— Нека не говорим затова сега, майко, ако не възразяваш. Баронът върна ли се в Русия?

— Да се върне, когато дъщеря му е изчезнала? — отвърна графинята с тон, който говореше, че синът ѝ би трябвало да знае, че родителите не постъпват по този начин. — Той самият щеше да тръгне да я търси, но аз го уверих, че ти ще я доведеш. Разбира се, предложих му гостоприемството си.

— Той е тук?

— Да, на горния етаж е, освен това, Васили, трябва да знаеш, той ми призна, че никога не е имало...

Александра не остана да чуе нищо повече. Започна да се отдръпва назад в момента, когато майката на Васили спомена баща ѝ, скоро се намери извън къщата и се отправи към конюшната. Как можеше баща ѝ да се появява така, след всичко, което ѝ бе причинил? Как можеше да се преструва, че го интересува какво...

— Алекс, къде си мислиш, че отиваш?

Васили бе протегнал нежно ръка, за да я спре, но тя избягваше погледа му, защото не искаше той да види сълзите ѝ.

— Не знам — призна тя. — Знам само, че не искам да виждам баща си повече. Никога!

Дали наистина Васили изпусна въздишка на облекчение?

— Не е необходимо. Ще те отведе при кралицата. При нея можеш да се усамотиш до сватбата, а след това ще се оттеглим в едно от именията ми в провинцията. Но... мога ли да те попитам защо отказваш да се срещнеш с баща си?

Александра бе твърде разстроена, за да оцени помощта му или да се замисли как би възприел той отговора ѝ.

— Защото той можеше за развали годежа още преди да се срещнем, но не го направи. Двамата с теб си причинихме големи

неприятности и всичко това се случи само заради него. Не мога да му го простя!

Изминаха няколко минути, преди Васили отново да се обърне към нея.

— Алекс, ако той развали годежа сега, думата ти щеше ли все още да важи?

— Тъй като обещах да се омъжа за теб, освен ако *ти* не ме искаш, тогава — да, важи.

— Дори и да няма никакъв договор за годеж?

Александра го погледна и се намръщи.

— Що за въпрос е това?

— Глупав въпрос, наистина, но е свързан с нещо, което се готвех да направя. Искам официално да те попитам ще се омъжиш ли за мен?

Странно бе, че наред с болката изпита удоволствие от думите му.

— Знаеш, че това не е необходимо.

— Отговори ми, Алекс, моля те. Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

— Обещавах ли?

— Но ти отново ме насилваш, Петров...

— Моля те.

— Добре, обещавам ти, въпреки че за последен път обещавам някому нещо...

Той вече я целуваше, преди да успее да довърши, и Александра забрави защо се бе обидила. Когато той я пусна, тя бе останала без дъх, но ни най-малко не бе смутена.

— Това пък защо беше?

Васили ѝ се усмихна топло.

— За да ти благодаря, защото *наистина* те принудих да ми дадеш обещание.

Очите ѝ се присвиха.

— Не го прави втори път, Петров!

ГЛАВА 39

Васили чакаше бъдещата си съпруга в преддверието на параклиса на двореца, а приятелите му шеговито го смушкаха в ребрата, защото бе пристигнал твърде рано. Въпреки че не бе казал нищо, той предпочиташе сватбата да се бе състояла предния ден, ако не мислеше, че Александра щеше да се усъмни и да го разпитва по каква причина бърза толкова. За него в никакъв случай не бе твърде скоро и нямаше да спре да се тревожи, докато церемонията не приключеше.

До този момент бе успял да избегне срещата с бащата на Александра. С още малко късмет...

Васили очакваше всеки момент да се появи Таня и да съобщи, че булката е пристигнала, но вместо нея на вратата на параклиса застана Константин Рубльов, а изражението на лицето му бе мрачно и заплашително.

— Къде си скрил дъщеря ми?

Васили въздъхна. Късметът изобщо не бе на негова страна още от момента, когато бе срещнал дъщерята на този човек. Но бе решен на всяка цена да промени този факт. Хвърли многозначителен поглед към Стефан.

— Имаш ли нещо против да ни оставиш сами?

Стефан отмести поглед от разгневения баща към Васили и повдигна учудено вежди.

— Трябва ли?

— По дяволите, Стефан...

Братовчед му се разсмя, обгърна с едната си ръка рамото на любопитния Лазар, а с другата — смаяния Серж и ги поведе към изхода.

Останал сам с Константин, който се бе изчервил от смущение заради избухването си пред краля на Кардиния, когото не бе познал, Васили се обърна към него:

— Алекс прекара нощта в двореца с придворните дами на кралицата. Всеки момент ще дойде, за да се венчаем.

— Не й ли беше съобщено, че съм тук?

— Да — отвърна Васили, след това неохотно добави: — Но се страхувам, че тя не иска да ви вижда, сър.

Константин веднага забрави за смущението си.

— Глупости. Двамата с дъщеря ми сме много близки. Тя...

— Може би точно затова толкова я боли от това, което направихте — прекъсна го Васили.

Гневът на Константин се смекчи.

— Значи тя знае, че никога не е имало договор за годещ?

— Не, не знае. Когато майка ми го събщи, тя вече си бе тръгнала. Предпочетох да не й казвам. Но този договор вече няма никакво значение. Помолих я по всички правила да се омъжи за мен и тя прие.

— Значи вече е щастлива с теб?

— Ще бъде.

Тези думи бяха изречени с такава решителност, че Константин не можеше да не му повярва.

— Слава богу — отвърна той. — След като научих от майка ти как се е държала с всички, страхувах се, че Алекс никога няма да приеме да се омъжи за теб и затова е избягала. Но ако сега се е съгласила...

— Казах, че ще бъде щастлива, бароне. Засега тя все още се опитва да приеме факта, че любимият й Лейтън се е оказал един презрян негодник, който никога не е искал да се ожени за нея. Дадох й време да преодолее чувствата си към него, но след като се оженим, тя ще го забрави, обещавам ви.

Константин се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че тя просто е отстъпила и затова се е съгласила да се омъжи за теб? След всичкото време, което прекарахте заедно?

— Страхувам се, че ние двамата в самото начало се отнесохме твърде зле един с друг — призна Васили. — Тя не искаше да се омъжи за мен, аз също не я исках за своя съпруга. Но след това промених решението си, бароне. През целия си живот съм съблазнявал жени, но не можех да направя същото с единствената жена, която бях готов да

направя своя съпруга. След като се оженим, няма да бъда толкова резервиран.

— След като Алекс не знае, че никога не имало истински договор, защо не иска да ме види?

— Очевидно тя не ви е простила, че я хвърлихте в ръцете ми по този начин. Аз пък, от друга страна, не бих могъл да изразя благодарността си. Сега мога съвсем откровено да кажа това. Наистина поехте върху себе си голям риск, бароне. Ако не изпитвах такива чувства към Александра, бих...

Васили не довърши, тъй като в този момент се появи Таня.

— Булката пристига... о, извинявайте.

— Всичко е наред, Таня. Това е бащата на Александра.

Кралицата учтиво кимна.

— А Стефан?

— В параклиса е — отвърна Васили.

— А ти самият не трябва ли да чакаш при олтара?

— Разбира се, само след миг съм там.

Таня кимна още веднъж и се отправи към вратата на параклиса. Васили бе поставен в неудобното положение да помоли бъдещия си тъст да напусне. Не искаше Александра отново да се разстрои, като го види. Но и този път късметът му изневери.

Тя изведнъж се появи и той затаи дъх, поразен от красотата ѝ. Сватбената ѝ рокля бе с цвят на слонова кост, украсена с бяла брюкселска дантела и малки перли. Но когато забеляза баща си, Александра се обърна и излезе.

— Алекс! — извика Васили и изтича след нея.

Но Константин вече го бе изпреварил. И тъй като вече бе твърде късно, за да направи каквото и да било, Васили предпочете да изчака, давайки възможност на барона поне да опита да оправи отношенията с дъщеря си, като му пожела успех.

Александра не спираше да тича. В очите ѝ отново напиреха предателски сълзи, но тя бе твърдо решена този път да не им позволи да потекат. Нямаше да говори с баща си, нямаше...

Константин я настигна, преди да бе изминала и половината път по коридора. Опита се да я вземе в прегръдките си, но тя се отскубна.

— Не ме докосвай! Недей! — След това избухна: — Не разбирам защо си дошъл. Не мога да приема, че се интересуваш...

— Господи, Алекс, знаеш, че това не е истина!

Изпълненият му с болка поглед караше сърцето ѝ болезнено да кърви, но тя не искаше, не трябваше да допусне това да ѝ повлияе.

— Това, че изобщо се намирам тук, показва колко се интересуваш! Никога не съм била по-нещастна и затова мога да благодаря само на теб!

— Не разбирам. Дватама с Васили си подходите идеално. Той много те харесва. Защо не искаш да дадеш възможност и на двамата ви да бъдете щастливи?

— Защото бях влюбена в друг — или поне така си мислех. Ти, разбира се, много ще се зарадваш да чуеш, че съм направила ужасна грешка — заговори тя с горчивина. — Но дори и да не беше така, между нас с Васили нямаше да се случи нищо различно, тъй като от самото начало той беше против брака. Единствената причина, поради която промени мнението си, е, че някой ден все ще трябва да се ожени, а не иска да си дава труд да ухажва друга жена — не че си е дал кой знае какъв труд с мен.

— Не останах с такова впечатление. Не мисля, че той се жени за теб по тази причина, Алекс. Но по-важното е какви са твоите чувства?

— Какво значение има, когато той не ме обича?

— Тогава не е необходимо да се омъжваш за него — отвърна Константин. — Ще говоря с...

— Не си прави труда. Собствената му майка му каза, че не може да се ожени за мен, но той не я послуша. Васили напълно е променил мнението си. Още повече, вече е твърде късно да разваляш годежа. Обещах му да се омъжа за него. И ще го направя — веднага след като си тръгнеш!

— Алекс!

— Съжалявам, но не мога да ти простя това, което ми причини. И... повече нямам какво да ти кажа!

Тя му обърна гръб и затвори очи, премаляла от болката, която я заля на мощна вълна. За един дълъг миг се възцари тишина, след това Александра долови отдалечаващите се стъпки на баща си, след което вече не бе способна да сдържа сълзите си. Чувстваше огромна буца в гърлото си, която щеше всеки момент да я задуши. Господи, това щеше да я убие!

Изведнъж Васили се озова до нея, притегли я нежно в прегръдките си и прошепна в ухото ѝ:

— Обещавам ти, Алекс, кълна ти се, че ще бъдеш щастлива с мен. Един ден ще благодариш на баща си, че ни събра заедно, затова сега те моля да му простиш. Кажу му, че му прощаваш, скъпа. Няма да съжаляваш за това.

Александра вече ридаеше на гърдите му, отмести леко глава и го погледна — образът му бе замъглен от напирещите сълзи, но не ѝ убягна искреното му и загрижено изражение и... О, господи, какво беше направила!

Тя се отдръпна и се втурна по коридора, викайки баща си и молейки го да почака. Той почти бе достигнал изхода. Когато я чу, спря и се обърна. Александра видя, че той също плачеше, от гърдите ѝ се откъсна вик на болка и тя се хвърли в прегръдките му.

— Съжалявам, татко, не исках да кажа това. Изобщо не исках да кажа това! — ридаеше тя.

— Знам, знам. Спри да плачеш, Алекс, всичко е наред...

— Не, не е. Исках да те нараня, защото и аз се чувствах наранена, но не е твоя вината, че Васили не ме обича.

— А аз мисля, че те обича, Алекс — отвърна Константин и попи сълзите от страните ѝ.

— Не ме обича, но ще го накарам да ме обикне! — заяви решително тя. — Самосъжалявах се, вместо да се боря за това, което искам, за любовта си!

При тези думи Константин не можа да се въздържа и се разсмя.

— Ето, това вече е моето момиче!

И цялата болка, която измъчваше Александра, в миг изчезна. Обърна глава назад и видя Васили, застанал там, където го беше оставила. Нейният златен Адонис, по-красив от всякога! Той току-що ѝ бе обещал да я направи щастлива.

Александра отново се обърна към баща си, а на устните ѝ заигра щастлива усмивка.

— Ще ме предадеш ли на младоженеца, татко?

— Значи ти наистина го обичаш?

— О, да, повече, отколкото мога да изразя с думи! — След това се усмихна. — И повече, отколкото той заслужава.

— Тогава нека не отлагаме повече сватбата.

ГЛАВА 40

Мека светлина на свещи, копринени чаршафи, мек, плътен килим пред камината. Колкото по-дълго Александра съзерцаваше възбуждащата атмосфера в спалнята на Васили, толкова повече растеше нетърпението ѝ той по-скоро да се присъедини към нея. Беше много неспокойна и развълнувана.

По-рано този ден бе казала на баща си, че ще накара Васили да я обича, въпреки това не очакваше чудеса за една нощ. Но поне вече не се чувстваше безпомощна. Разговорът с баща ѝ бе възвърнал увереността ѝ, бе я накарал да осъзнае колко ужасно се бе чувствала в последно време без това качество. Александра се запита дали бременността ѝ не бе причина за това ѝ състояние.

Извърна поглед от веселия огън в камината и видя, че Васили бе влязъл безшумно в стаята. Бе се облегал на долния край на леглото, облечен в кафява домашна роба, скръстил ръце на гърдите си и не отместваше поглед от нея. Както ставаше винаги, когато го погледнеше, красотата му я накара да затаи дъх — чертите на лицето му бяха съвършени, златистата му коса бе в безпорядък, тялото му отново я порази с първичната си сила.

— Какво направи с всичките си любовници в града?

Васили любопитно повдигна едната си вежда.

— Искаш да се караме ли сега, скъпа?

— Много вероятно.

— Не можеш ли да измислиш нещо... по-интересно, тъй като това случайно е нашата сватбена нощ?

— Ако имаш предвид да правим любов, Петров, повярвай ми, ще стигнем и до това.

Васили избухна в смях.

— В такъв случай, ще ти кажа, че посетих всяка една от тях, докато ти полагаше всички усилия да убедиш майка ми, че изобщо не си дама. И представи си удивлението ми, когато никоя от тях не успя

да ме изкуши. Не ми остана нищо друго, освен да им платя и да ги отпратя.

— И очакваш да ти повярвам?

Изречението му изведнъж стана сериозно.

— По-добре ще е да ми повярваш, скъпа, тъй като последната жена, с която се любих, беше ти и като знаеш колко отдавна беше това, можеш да си представиш, че съм ужасно нетърпелив.

Александра веднага се изчерви, което пролича още повече на фона на бялата ѝ роба. Спомни си, не бе решила да настоява за правата си. В момента никак не се чувстваше способна на това, но вълнението, което предизвика признанието му, я накара да попита:

— Мислиш ли... мислиш ли, че ние можем...

— Господи, да — отвърна той с дрезгав глас, докато прекосяваше разстоянието между тях и я взе в прегръдките си. Но не я целуна веднага, както правеше обикновено. Очите му, приковани в нейните, блестяха със златисто сияние.

— Алекс, мисля, че има нещо, което би трябвало да знаеш...

— Сега не е време за разговори, Петров — прекъсна го тя, обви ръце около врата му и притегли устните му върху своите.

Стонът на удоволствие, който се изтръгна от гърдите му, я накара да потрепери от вълнение. Божествените му устни се движеха върху нейните бавно и чувствено, езикът му със сладостно опиянение опустошаваше устата ѝ, предизвиквайки я и тя да направи същото. И тя се подчини. След това устните му изоставиха нейните и прокараха влажна пътека по шията ѝ до гърдите. Желанието ѝ вече бе толкова силно, че тя му направи знак да отидат в леглото.

Васили показваше забележително самообладание въпреки думите си, че е ужасно нетърпелив. Александра нямаше представа какво му коства това. Но той бе решен да я накара да запомни завинаги тази нощ.

— Сега, Васили! Искам да ме любиш сега!

Васили съблече халата ѝ, преди да я положи в леглото, а ръцете ѝ не преставаха да го галят, преминаваха по мощния му гръден кош, по силните мускули на раменете и гърба му. Удоволствието ѝ достигна връхната си точка в момента, когато Васили я облада. След миг той я последва и двамата, останали без дъх, се притиснаха още по-силно един към друг.

След това той я люби бавно и нежно, покривайки цялото ѝ тяло с целувки. Ръцете му я галеха с безкрайна нежност. А гърдите ѝ, господи, поради бременността ѝ те бяха станали още по-чувствителни; с ръце и устни той им се възхищаваше, галеше и целуваше всеки сантиметър от тях.

След това пръстите му се спуснаха по-надолу, преминаха по меките извивки на хълбоците ѝ и проникнаха във влажната ѝ кадифена мекота. Александра почувства как удоволствието отново набира сили в нея и избухва във водовъртеж от хиляди разноцветни светлини. И когато той отново я облада, направи го толкова нежно и бавно, всичко се повтори, но още по-красиво отпреди, тъй като двамата достигнаха кулминацията си заедно.

Той бе невероятен, помисли си Александра, и в следващия миг вече съжеляваше всички онези жени, които го бяха имали, но които отсега нататък трябваше да останат без него. Александра нямаше да позволи той да отиде при друга жена. Главата ѝ почиваше на рамото му, а пръстите му бавно галеха ръката ѝ, която бе положила на гърдите му. Тя искаше да му благодари за тази нощ, а за нея това означаваше да му даде нещо, което щеше да откъсне от сърцето си, което означаваше много за нея, но и за него също, а тя можеше да се сети само за едно нещо, което бе подходящо в този случай.

— Като сватбен подарък искам да ти дам Принц Миша. — Очите ѝ се наляха със сълзи и тя добави: — Но ако някога го нараниш, ще изпробвам камшика си върху теб!

Васили забеляза сълзите ѝ, преди тя да успее да извърне глава.

— Алекс, не е необходимо да правиш това.

— Но аз го искам.

Той я прегърна импулсивно.

— Благодаря ти — промълви тихо. — Ще се грижа за него като за свое собствено дете.

Васили осъзна, че тя сигурно бе чула в конюшната разговора му със Стефан. Но разбра и още нещо, което го изпълни с радост. Съществуваше само една причина, която можеше да я накара да се раздели с един от любимите си коне.

— Защо не ми каза, Алекс? — попита тихо той.

— Какво?

— Че ме обичаш.

Тя вдигна рязко глава и се намръщи.

— Какво те кара...

— Признай, че ме обичаш!

— Ще бъда истинска глупачка, ако...

— Ти ме обичаш! Кажй го!

— Защо? За да ми се подиграеш ли? За да можеш...

— За да мога да ти кажа, че аз също те обичам. Обикнах те още преди да бе разкрила истинската си същност, скъпа. Защо си мислиш, че тръгнах след теб?

— Спомням си много добре какво ми каза тогава, а то нямаше нищо общо с любовта.

— А ти щеше ли да ми повярваш? Не мисля така, но сега трябва да ми повярваш, Алекс!

Внезапно тя му отправи ослепителна усмивка. Никога не се бе чувствал толкова замаян и щастлив.

— Наистина ти вярвам — каза тя, наведе се и го целуна. — Имаш късмет, че казах на татко, че ще те накарам да ме обикнеш.

— Защо?

— Защото предпочитам бързия успех. В противен случай, за да ме убедиш, щеше да ти е нужна цялата нощ.

Той не бе сигурен дали тя говори сериозно, затова се усмихна и каза:

— Тъй като така или иначе сме започнали с признанията, кога най-после ще ми кажеш за бебето?

Александра рязко си пое дъх.

— По дяволите, Васили, не трябваше да се досетиш толкова скоро!

В отговор той се разсмя.

— Трябваше да се досетя, че когато за пръв път използваш малкото ми име, няма да го направиш, за да се оплакваш!

Александра не обърна внимание на думите му.

— Кога разбра?

— Преди малко — отвърна Васили и ѝ се усмихна. — Като знаеш колко много обожавам гърдите ти, Алекс, наистина ли си мислеше, че няма да забележа и най-малката промяна в тях?

Тя отново се изчерви.

— Но не си мисли, че ще ти позволя да ме изоставиш само защото наследникът ти е вече на път!

Васили трепна болезнено.

— Трябваше да знам, че ще се сетиш точно за това!

— Спомням си всичко, което ти някога...

— Не можеш да ме държиш отговорен за думи, които съм казал, обзет от паника. Тогава наистина не мислех, че бракът е нещо, с което бих могъл да се примиря.

— А сега?

— А сега не мисля, че мога както преди или без теб. Да те изоставя ли, скъпа? Мисля, че ще ми е по-лесно да спра да дишам.

Тя се усмихна и го прегърна, след това си направи удоволствието да го подразни.

— Знаеш ли, в Англия оставих един годеник.

— Какво си направила?

— Един доста пълничък виконт, който изяви желание да се ожени за мен само за да сложи ръка на конете ми. Сигурен ли си, че и ти не се ожени за мен по тази причина?

— Но защо си се обърнала към някой друг? — извика възмутено Васили. — И как си посмяла дори да си помислиш да дадеш сина ми на друг мъж?

— *Дъщеря* ти се нуждаеше от баща.

— *Синът* ми вече си има такъв.

— Но ти прахосваше скъпоценното си време, за да ме намериш.

— А ти използваше заобиколни пътища, за да ме накараш да изгубя следите ти.

Александра зарови лице в рамото му, преди да промълви.

— Това ли правех?

Васили я погледна подозрително.

— Смейш ли се, Александра?

Тя не можеше да се крие повече.

— Почувствах се толкова приятно отново да се спречквам с теб.

— Малка вещица! — усмихна се той. — Напомни ми в бъдеще да не бъда толкова лековерен.

— О, не, аз много те харесвам такъв. Харесват ми също и леките пристъпи на ревност от твоя страна. Харесва ми да те имам до себе си легнал по гръб, без дрехи, където мога...

— Господи, Алекс, ще си изпросиш ти самата да легнеш по гръб!

— Тогава какво чакаш?

— Какво ще кажеш за едно малко, сладко „моля“?

— Но ти отново ме насилваш, Петров!

— Не — отвърна той, като покри тялото ѝ със своето и се усмихна. — Но сега можеш с пълно право да кажеш, че го правя.

Смехът ѝ се сля с неговия, а телата им отново потърсиха взаимната наслада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.